

The basic way
that all of us defend ourselves
is called "denial" or NO.

Any NO towards yourself is sick.
Take it from me.
Everytime you start from a position of NO,
it is sick.

Everytime you start from a position of YES,
there is a yippee,
there is creativity,
energy, orgasm, ecstasy, love,
you know, that stuff.

You must say YES to yourself,
no matter where you are at.

When you say No to yourself
and you believe
that everybody in the world
is saying NO to you,
that's the ideal condition
for going to a mental hospital.
You get the double NO:
you say NO
and everybody else says NO.
That double NO will kill you.
You have to learn to say YES.

Modellen og tekstforfatteren er Veeresh D. Yuson, bildene er av Harald Medbøe. Veeresh var junkie i New York i over 14 år, ble siden den beste antijunkterapeuten i Phonix House, NY. Brakte terapimodellen som brukes på Veksthuset til Europa og etablerte sentre i London og i Den Haag. Ble Oshos "ambassadør" i Europa og grunnla Humaniversity 1978 hvor han har gjør totalterapi fritt for statlige midler eller kontroll. Sjekk: www.humaniversity.nl

GATEØVISA

Nr. 181 (2/07)

Organ for avvikere

kr. 25,-

Blodtesting

Uffa 25 år!

**På fylla i Hamburg med
Ambjørnsen**

**VALGSPECIAL:
Rune & Fabian snakker ut**

Staten vil ha barneblod!

Morgennyhetene Tv2 22. mai: Høyre representert av Andre Oktay Dahl informerer seerne om at partiet går inn for urin- og blodprøvetagning av potensielle frikere i den norske skole. Forslaget er ikke ment å skulle stigmatisere enkelte elever og vanskeliggjøre deres skolegang, snarere tvert imot. «Vi vil gjøre skolen til et tryggere sted» sier Oktay Dahl. »For alle» legger han til og hevder sogar at mange elever og enda flere foreldre han har pratet med vil motta forslaget med åpne armer. Dette kommer strengt tatt ikke som en overraskelse. De elevene som foretrekker å jatte med Høyres «hippeste» stortingsrepresentant framfor å bruke sin egen hjerne til å stille spørsmål ved forslaget, er gjerne de elevene som har finest klær, hører på listepop, gjør lekser fordi foreldre og lærere ønsker det (kontra eget ønske om å lære) - med andre ord den typiske Høyre-jugend, og igjen med andre ord: de elevene det ikke vil bli krevd pisseprøve av. De nevnte positive foreldre er foreldrene til disse (de tror og håper ihvertfall at de er det), og kan antas å være høyre-velgere. Dette kan ikke med en finger i øyet kalles et representativt utvalg.

At forslaget stilles av Høyre er ikke tilfeldig, Forslaget kunne ikke, med unntak av Frp, ha blitt stilt av et annet parti. Tankegangen der man gjerne påfører de andre lidelse så lenge man selv kan få det en smule bedre, har alltid vært høyresidens bedritne retorikk; desverre også deres fremste våpen. Ihvertfall hva fising av stemmer til kommune- og stortingsvalg angår. Eksempel på dette er Frps morbid framgang. Frp har de siste årene sjonglert eplet sitt, merket "for folk flest", og folket har gitt eplet rett. Heller jeg som bødde jobber enn uten arbeid går; syns jeg ikke synd på naboen når jeg hugger hue hans av, kanskje? 1 av 6 hvis ikke 1 av 5 beboere i «kongeriket» stemmer Fremskrittspartiet, mens jeg beveger meg med muse-skrutt vekk fra sakens kerne. Det er nok av tid og anledninger til å møkklegge Frp.

Allerede i utformingen av blod- og pissetestforslaget blottlegger Høyre seg i all sin inkompetanse. Blodprøver!! Obligatoriske sådan, for elever som snakker varmt om legalisering, eller rett og slett bare skiller seg ut. Kan hende gjennom speisa klesstil eller merkelig væremåte. Skal skolen bli den første institusjon hvor vi med loven i hånd skal kunne avkreve folk blodprøve. Ikke engang i fengsel, det siviliserte samfunns fascistiske flaggskip, opphører blodverdier av dop og cannabis å være en privat greie. Skolen, et sted hvor veldig mange ikke er frivillig, veldig mange er fordi de tørster etter kunnskap eller sosial omgang: Skal dette bli en arena for økt mistenkeliggjøring og stigmatisering, mer paranoia? Har ikke de unge nok å stri med: pubertet, kjærlighetssorg, mobbing, selv-mord, gule xtc-tabletter proppfulle av rottegift? Hvor faen skal det ende?

Forslaget vil også overskride grensen der skolens anliggende blir elevens fritid. Eleven som ikke ruser seg på skolen, men venter til han/hun kommer hjem og derfor ikke bryter skolens reglement, vil ved prøvetagning ha like positive prøver som eleven som ble høy for 20 minutter siden.

Og hvordan er det tenkt at lærerne skal se hvem som er og ikke er steine? Det er lenge siden man kunne se på hårlengden hvem som røyka hasj. Høyre argumenterer med at kursing av lærerne i samarbeid med politi og helsevesen vil gjøre disse egnet til å skille klinten fra hveten. Dette er det reineste sprøyt. Denne kunnskapen er ikke lettkjøpt, og kan vanskelig anskaffes hvis man ikke er beredt til å legge sin egen

Skal skolen bli den første institusjon hvor vi med loven i hånd avkrever folk blodprøve?

personlige dop-kabal (eventuell observasjon av dette for annenhånds informasjon). Å bli fortalt av en snut hvor mange kort stokken består av, vil ikke gjøre en lærer (eller noen andre) egnet til å se hvem som spiller kort, eller hvordan man gjør det.

Og er det egentlig så nøye om elevene røyker en rev i storefri, drar på sopptur når frostnatta kommer, skyller ned 2cp knips med whisky før siste dans på skolebal-let? Selvfølgelig ikke, men avhengighet er like kjipt som Jehovas vrede og nettopp her er det et eventuelt fokus må ligge. Er det noe unge frikere ikke trenger så er det formaninger om å holde seg rusfri, straffetiltak, samt informasjon som de gjennom egne erfaringer vet ikke stemmer. Høyres forslag vil, om noe, lede flere unge mot heroin og kapitalens lenker.

For ca ett år siden fant en journalist fra en av landets største aviser noen korn amfetamin på et av Stortingets felles toaletter. Om funnet var reelt, plantet eller journalistens egne rester som han i farta tok for å være politikernes (funnets beskjedne størrelse tyder på et av de to siste alternativene) er forsåvidt ikke poenget. Politikere drar seg en linje som alle andre. Av naturlige og forståelige grunner vil ingen politiker noengang gå ut å bekrefte dette. Jeg vedder på at de heller ikke vil pisse i en kopp under stortings-presidentens åsyn...eller ta blodprøver på måfå.

Svein Svada

Den frie vilje

Vi har alle et valg

I alle religioner, i alle filosofier, inne i alle mennesker, ja i hele universet ligger det en kraft som er felles. Denne skaperkraften kan brukes konstruktivt eller destruktivt, men den er verken god eller ond, sort eller hvit, hat eller kjærlighet, den bare er.

Valget om hvordan vi former denne kraften har vi alle, den såkalte frie vilje. Vil vi velge det som er konstruktivt, oppbyggende og varig, eller vil vi velge det som river ned, ødelegger og er destruktivt. Ingen kan bestemme over oss, ikke en gang om det finnes en gud, kan han nekte oss våre personlige valg. Det er opp til hver enkelt av oss å ta de rette valgene i våre egne liv. Vi kan ikke skylde på noen om vi tar gale valg. Vi kan heller ikke la andre ta vår seier om vi gjør det riktige valg.

De fleste ser nå at vi må velge, det kan ikke lenger vente. Verden holder på å gå under fordi vi allerede har ventet for lenge. Ingen kan velge for oss, vi må gjøre det selv. Valget om å være konstruktiv eller destruktiv, valget om å dø ut eller overleve. Det er du og jeg som tar dette valget. Ikke våre foreldre, våre venner eller uvenner, ikke våre politikere eller maktelite. Det er du og jeg som må ta våre egne valg, med vår egen frie vilje.

Verden holder på å gå under. Mange av oss ønsker ikke å ta stilling til dette og skyver valget foran seg. Andre venter på et under, mens andre igjen gjør så godt de kan for å redde oss alle, men vi kan ikke la andre leve våre liv. Det er en mening med det hele, det er meningen at vi skal lære av livets skole for så å skape en konstruktiv utvikling. Slik har evolusjonen gått fremover fra tidenes morgen og slik vil evolusjonen en dag bite seg selv i halen. Gjennom konstruktive valg fra den minste organisme til det høyeste vesen.

Jeg ber til meg selv, mine kjære, mine hjelpere og skytsengler, til erkeenglene, til Jesus, den Hellige Ånd og Gud. Jeg ber om at jeg skal klare å ta de rette valgene, om at jeg skal leve et konstruktivt liv der jeg fyller mitt eget potensial. Jeg ber om at menneskeheten skal klare å vokse opp, skal klare å leve på denne jord, skal klare å ta de rette valgene i sine liv, sine hjem, sine land og i vår alles verden. Jeg ber om det beste for alt og alle.

Nå vil jeg be deg, som leser dette, om å reflektere over valget, over din frie vilje og hva som er destruktivt og over hva som er konstruktivt for deg. Det føles som om det haster, som om vi ikke lenger har råd til å skyve valget foran oss. Om du og jeg velger riktig kan vi redde oss selv, våre kjære og den verden vi lever i. Vi har alle mulighet til å ta et bevisst valg i ett og alt. Det vil kreve innsats og energi, men det vil gi oss livet i gevinst.

Tom C. Møller
Miljøpartiet De Grønne.

Gateavisa
Hjelmgate 3
0355 OSLO
Tlf: 22 69 12 84

gateavisa@gateavisa.no
www.gateavisa.no

Redaksjonsmøte hver torsdag kl. 18.00
Åpent for alle som vil bidra. VELKOMMEN!

Opplag: 5000
Trykk: Arbeidets Rett, Røros

Redax dette nummer: Bjarne Benjaminsen,
Pål Flakk, Are Hansen, Martin Knutsen,
Gunnar Mathisen, Harald Medbøe, Anita
Nyholt.

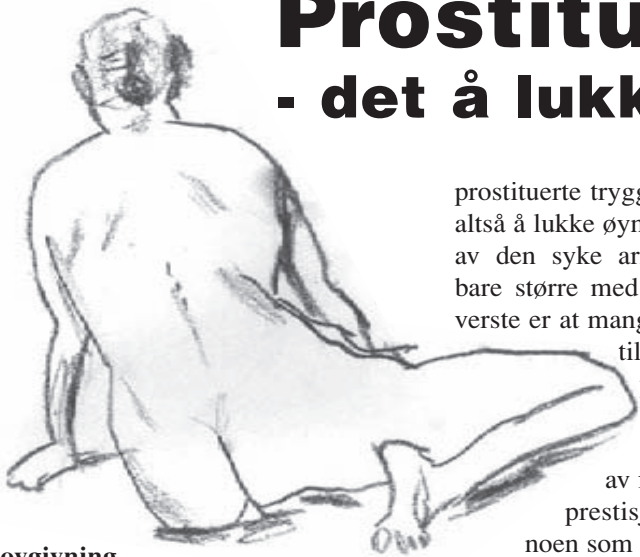
Støttet av Norsk Kulturråd
Takk til alle bidragsytere og gateselgere!

Innsendte bidrag mottas med takk!
(Bortsett fra dikt, som brennes ved en enkel seremoni hver fullmåne. Ta med eget okseblod.) Trykte tekster står på forfatterens egen regning.

Kopier så mye du vil, så lenge du ikke tjener penger på oss. Men oppgi kilde!

Prostitusjon og politisk prestisje

- det å lukke øynene og tro at alt blir bedre

Lovgivning basert på inngrrodde religiøse eller moralistiske holdninger er ikke nytt i Norge. Homofili var forbudt i Norge frem til 1972, men er idag lovlig og har sakte men sikkert blitt helt akseptert blandt de fleste og i det offentlige rom. Desverre er det ikke slik med alle saker: I det siste har vi sett et inntog av nymoralisme, blandt annet har faget Livssyn måttet vike for KRL-faget i skolen. Og nå gjør politikerne det til en prestisjesak å lukke øynene for prostitusjon.

Tidlig på 1990-tallet hadde vi en debatt om prostitusjon i Norge. I denne debatten konkluderte politikerne med at man skulle legalisere prostitusjon, men ikke hallikvirksomhet. Slik økte man sikkerheten til de prostituerte, samtidig som man gjorde det slik at ingen kunne profittere systematisk på organisert sexsalg. Ti år senere har politikerne i et anfall av nymoralisme og egoistisk prestisjesøken valgt å gå mot anbefalingene fra både de prostituerte og fagmiljøet, og kriminaliserer sexkjøp. Dette er et stort tilbakeskritt både for toleranse, humanisme og likestilling i Norge.

Å kriminalisere de som kjøper sex er å si at de som selger sex alltid er et offer, selv om selgeren ikke er enig i dette. Som Janni Wintherbauer, leder for Prostituertes Interesseorganisasjon i Norge (PION) sa i nettmøtet med Dagbladet: "Feminister vil ha det til at 'vår' form for sex er overgrep mot kvinner, selv om det er en avtale om sex mellom to voksne mennesker".

Sexhandel er noe som har foregått i årtusener, og er ofte blitt kalt verdens eldste yrke. Å jobbe som prostituert er noe mange i en vanskelig situasjon havner uti, men det er også mange som kun gjør det fordi det bringer stor fortjeneste, blandt disse de luksusprostituerte. Det er grunn til å tro at det er mange prostituerte i Norge i en vanskelig situasjon, men ikke alle. Det å definere alle prostituerte som ofre blir feil: Mange har valgt det helt eller delvis. Å tilrettelegge for de som ønsker hjelp for å komme ut av en vanskelig situasjon, er noe annet enn å si at alle som er prostituerte er ofre som ikke kan tenke selv.

Den nye loven mot sexsalg er et klassisk eksempel på at staten tror den kan få slutt på noe som ikke alltid er ideelt ved å forby det. I stedet for å innse at prostitusjonen er kommet for å bli, og fokusere på å gjøre hverdagen til de

prostituerte tryggest mulig, velger man altså å lukke øynene og prøve å "kappe av den syke armen". Men såret blir bare større med en slik reaksjon. Det verste er at mange av politikerne ser ut til å ha gjort dette til en politisk korrekt prestisjesak, og mange tør nødvendigvis noe annet av frykt for å tape politisk prestisje eller fremstå som noen som ikke støtter kvinnesak.

Mens de prostituerte lider, tenker politikerne kun på seg selv, og støtter en skjult agenda av fiendtlighet og diskriminasjon mot menn. I en situasjon der det er to parter, legges all skylden på mannen, som kanskje er uvitende om den prostituertes vanskelige situasjon. Er ikke en prostituert som prøver å selge seg selv ved å lyve og si hun ikke er heroinist også "skyldig"? Og i en situasjon der en mann kjøper en tjeneste av en av de frivillige prostituerte som ikke er i en vanskelig situasjon – ja, de finnes, selv om det er noe nypuritanere i Norge ikke liker å vite – kan en lov som forbyr kjøp av sex vanskelig sies å være annet enn diskriminerende både mot menn og kvinner; og nyreligiøs i sin fordømming av kvinnen som tilbyr tjenesten og mannen som kjøper den. (Eller om det i noen tilfeller skulle være motsatt, i sin fordømming av kvinnen som handler hos en gigolo, og gigoloen som selv velger å utføre en slik tjeneste, selv om dette er heller uvanlig i Norge.) Kanskje det burde bli forbudt å gi gaver til sin kjæreste også, det kan jo hende det fører til sex.

De prostituerte selv mener at denne loven vil føre til at prostituerte vil bli utsatt for voldelige kunder i større grad, og at bakmennene vil få mere makt: akkurat det man prøvde å unngå på 1990-tallet. Ifølge Janni i Dagbladets nettmøte: "Det er bakmennene som med det nye systemet vil formidle hvem jenta skal jobbe sammen med. Og hun får ikke muligheten til å luke ut slike voldelige kunder. Slik den nye ordningen vil fungere står det en mann i døra, som har betalt for gud vet hva, enten hun vil eller ikke."

Det er tilstrømmningen av nigerianske prostituerte og deres pågående metoder for å få kunder på Karl Johan som har ført til denne situasjonen. Politikerne prøver med rette å reagere mot menneskehandel. Men det går an å takle dette uten samtidig å innføre en umoralsk nypuritanisme, lukke øynene og kun være opptatt av egen prestisje. Politikerne burde være opptatt av å faktisk løse problemene til mennesker i en vanskeligstilt situasjon heller enn å følge en politisk korrekt agenda. Det finnes allerede lover mot menneskehandel: Hva med å håndheve dem? Og er ikke lovene tilstrekkelige, kan man lage noen som takler problemet uten å gjøre hverdagen til prostituerte verre bare fordi et par frognerfruer med egoistiske hensyn ønsker å kriminalisere en utilfredstilt

mann. Mange "eksperter" (liker ikke spesielt godt denne betegnelsen, men hvorfor ikke, det er vel greit å ta råd fra en som er innstudert en gang iblandt) er enige med de prostituerte i at denne loven tvert imot vil gi bakmennene mer makt, og at menneskehandelen derfor vil øke og bli mer skjult. Prostitusjonen vil foregå mer innendørs og ved hjelp av internett. Sann sett favoriseres de ressurssterke hallikene, samt de ressurssterke prostituerte, som har leilighet og internetttilgang. De desperate junkiene blant de prostituerte vil gå en enda mer desperat fremtid i møte.

En annen, mer skjult side av debatten, er kundens synspunkt. De fleste sexkunder er helt normale, men såpass liberale at de synes det er greit å kjøpe og selge sex. En norsk nettavis hadde et innlegg fra en sexkunde som mente at han vanskelig fikk skaffet seg sex på vanlig måte. Han mente at horekunde-forholdet var et viktig energitilskudd i hverdagen, og at det ville bli vanskelig for ham uten dette tilbudet. Hvem vet hvorfor? Kanskje han har vært utsatt, fått ødelagt utseendet og/eller selvtilitt, og har vanskelig for å tiltrekke seg de fleste "normale" kvinner. Noen mener også at visse menn som ellers ville begått overgrep kjøper seksuelle tjenester og at man slik kan unngå overgrep. Feminister sier at overgrep handler om makt, ikke om sex, men jeg er ikke fornøyd med at slike puritanere skal ha enerett på forklaringen. Sannsynligvis er det flere grunner – jeg kan tenke meg saker der det handlet mer om sex enn om makt. Sigmund Freud påviste

De mest effektive midlene for å minske menneskehandelen og bedre de prostituertes hverdag: Gi oppholdstillatelse til menneskehandelens ofre, og del ut heroin til brukere!

at en undertrykt seksualitet kan føre til nevrosen og selvmord. Dersom den prostituerte selv aksepterer slike kunder i ordnede former, så bør dette være utelukkende positivt. To voksne mennesker gjør en avtale som tilfredstiller begge, med et positivt utfall. Den prostituerte får penger, kunden får det han eller hun vil. Bekjente som har kjøpt sex i Amsterdam, har fortalt at prostituerte ikke tar kunder de ikke liker, og at de bestemmer seg for det på stedet. Sann sett har den prostituerte også valgmuligheter til å si nei til voldelige eller uhygieniske kunder, men får med denne nye loven mot sexkjøp innskrenket muligheten sine til å velge betraktelig. Dersom forholdene

ne hadde vært mer liberale og mindre religiøst puritanske, kunne vi etter hvert sett færre prostituerte i en vanskelig situasjon og flere som faktisk gjør det for å finansiere studiene. Men for norske folk med kristenmoralen i god behold, er det vel utenkelig at noen kan velge noe slikt selv, selv om det faktisk ofte er det som skjer.

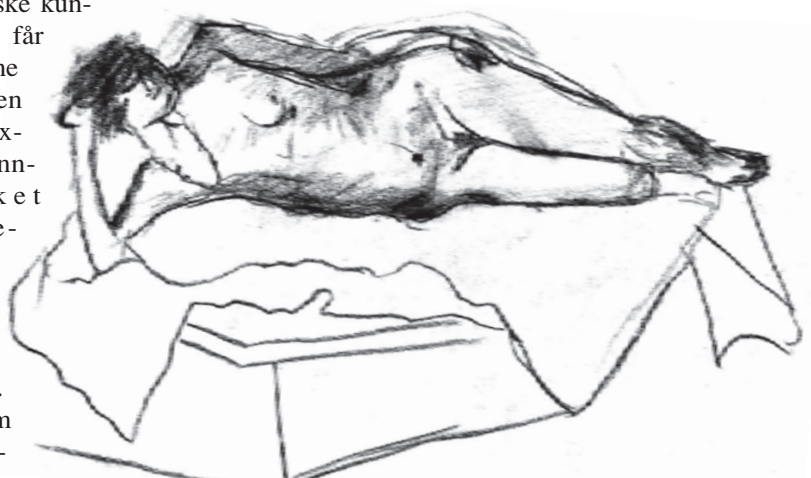
Den beste løsningen hadde kanskje vært at de prostituerte selv fikk drive bordeller i kollektiv. Slik kan ingen profitere systematisk på denslags, samtidig som det kommer inn i trygge og regulerte former. Det er nettopp dette de prostituerte ønsker, og Janni sa i nettmøtet med Dagbladet at der "hvor jentene selv eier stedene, så er det greit!". Samtidig kan man tilrettelegge for de prostituerte som vil ut av det, og hjelpe dem å finne noe annet å gjøre, mens man bruker andre og mer effektive midler mot menneskehandel. Men det er kanskje for radikalt for det nypuritaniske Norge å i det hele tatt vurdere?

De to mest effektive midlene for å bedre de prostituertes hverdag og minske menneskehandelen er nemlig uaktuelle å diskutere for de fleste norske politiske partier. Disse to tiltakene består i å dele ut heroin til brukere, og å gi oppholdstillatelse til ofre for menneskehandel. Å dele ut heroin til brukere vil gjøre at kvinner som prostituerer seg for å finansiere sin avhengighet slipper å gjøre det. Å regularisere situasjonen til de som har kommet til Norge mot sin vilje eller viten, gjør at disse slipper å leve et nedverdiggende liv under konstant frykt både fra sine bakmenn og statsapparatet. Slik tar man vekk inn te k t s -

grunnlaget for menneskehandlerne. Den eneste effekten den nye loven vil ha, er at gammeldagse politikere og bortskjemte fruer slipper å se det de ikke ønsker å se, helt til problemet flytter opp fra dypet igjen om noen år med forsterket kraft til alles forskrekkelse.

Preben Prestisjefjager

Kilder: Janni Wintherbauer, Arild Knutsen

Gateavisa tester: Stol på politikerne

Vårt politiske system er som kjent basert på tillit. Vi overlater våre liv i politikernes hender ved hvert valg, og slipper å bekymre oss resten av tiden. Vi stoler på politikerne, og de stoler på at vi stoler på dem. Gateavisa er seg sitt politiske ansvar bevisst, og har derfor bestemt seg for

å være imøtekommende og tillitsfulle overfor Oslo bys utmerkede ordfører kandidater, herr Gerhardsen og sir Stang. Så får vi se hva annet enn tomme ord og mager vi får igjen for det når årets valg er vel overstått og politikerne gir oss tilbake av sin ansvarlige velvillighet. (Red.)

Lempelig balletak på Gerhardsen

Det er som om vi hører et sus fra fortida, når vi ser ham: 1950-åra var en strålende periode å bli formet av. Trappevask på omgang i borettslaget. To par stoppete sokker pro pers og brun strømpebukse som arveplagg i søskenflokk. Kommunal skolefrokost med sunne fibre, så skolebarn fra alle klasser fikk vokse. Kollektivtransport eller beina fatt. Seks

dagers arbeidsuke og fornøyde lønns-takere på luselønn, mens fabrikkpene dampet og sinte faner vaiet. Streite folk tvers gjennom en enkel hverdag med håp i. Tannpuss med den politisk korrekte SIKO pasta fra Forbrukerkooperasjonen, klare fiendebilder retning det fåtallige borgerskapet. Rundetider helt ned i førti sekunder blank på Bislet; tidens idoler hadde stål i legger og lår. En saftpose kostet ti øre i de dager, og skatten var tårnhøy. Det var kaldt om vinteren og regntungt om sommeren.

Det beste med denne tiden var at den pekte mot bedre tider.

Vi møter ham på Youngstorget. Rune Gerhardsen, friggjøringsbarn og drøye seksti, er hjemme her. Faren Einar Henry Gerhardsen styrte landet fra sitt kontor rett over plassen i tyve år etter krigen og etterlot seg selve Gerhardsen-epoken i norsk historie. Mora, båret til dåpen som Werna Julie Hosewinkel Frimann Koren Christie, hadde ingen sosiale privilegier vedlagt det langstrakte navnet og fant straks en rolle som ildsjel i Framfylkingen, dette forum for smårollinger som allerede er modne sosialister. Siden ble hun en markant profil i kommunepolitikken til beste for en god enhetsskole og en hverdag med kultur i for alle. Og sammen ga fru Werna og Einar sine barn og Norges befolkning i det hele verdens beste utdannelse i politisk skikk og bruk, med inderlig solidaritet, selvtuktende nøysomhet og streng sedelighet som topp tre.

Og Rune tar arven videre. Han har bare én eneste skilsmisse bak seg hittil. Han har likevel latt seg forlede til å flytte fra Groruddalen til solsiden på Nordstrand. Men Rune ville aldri

finne på å knytte en struttende slips-knute. Der går grensen. Det er en lett forlegen autoritet over ham, enda han har ivret i rampelyset siden han var guttunge. Noen landsfader ble Rune likevel aldri, bare byrådsleder i Oslo - som om det er bare, bare. Gateavisa har hørt si at Gro Brundtlands brede skikkel-se stengte Runes vei mot den høyeste toppen.

Han takker nei til vår medbragte havanasigar av tredje sortering med filter og ja til en utvannet pilsnerøl. Fotograf Medbøe fyrer opp en slaskete eventyr-blanding. Det sier seg selv vi går for det

samme. En kyndig småpике serverer oss menyens enkleste rett. Det er Gateavisa som spanderer. Rune Gerhardsen setter seg på Politikern.

RG: Ja, det kunne bare gå én vei den gangen. Da sto det 10/90, nå er det 90/10

GA: Hallo! Hvaforne?

RG: Ti prosent av befolkningen mesket seg på toppen for femti år siden. Resten strevde iherdig på bunnen. Nå er 9 av 10 nordmenn godt forsynt og vel så det. Bare den ene, siste mangler. Men full pott vil det aldri bli. Trinnene på sam-

funnsstigen er et evig faktum, og noen må stå nederst. Men selv det laveste trinnet er blitt høyt nok til å klare seg der.

GA: Du mener: Hver nordmann har nå sin egen, splitter nye strømpebukse?

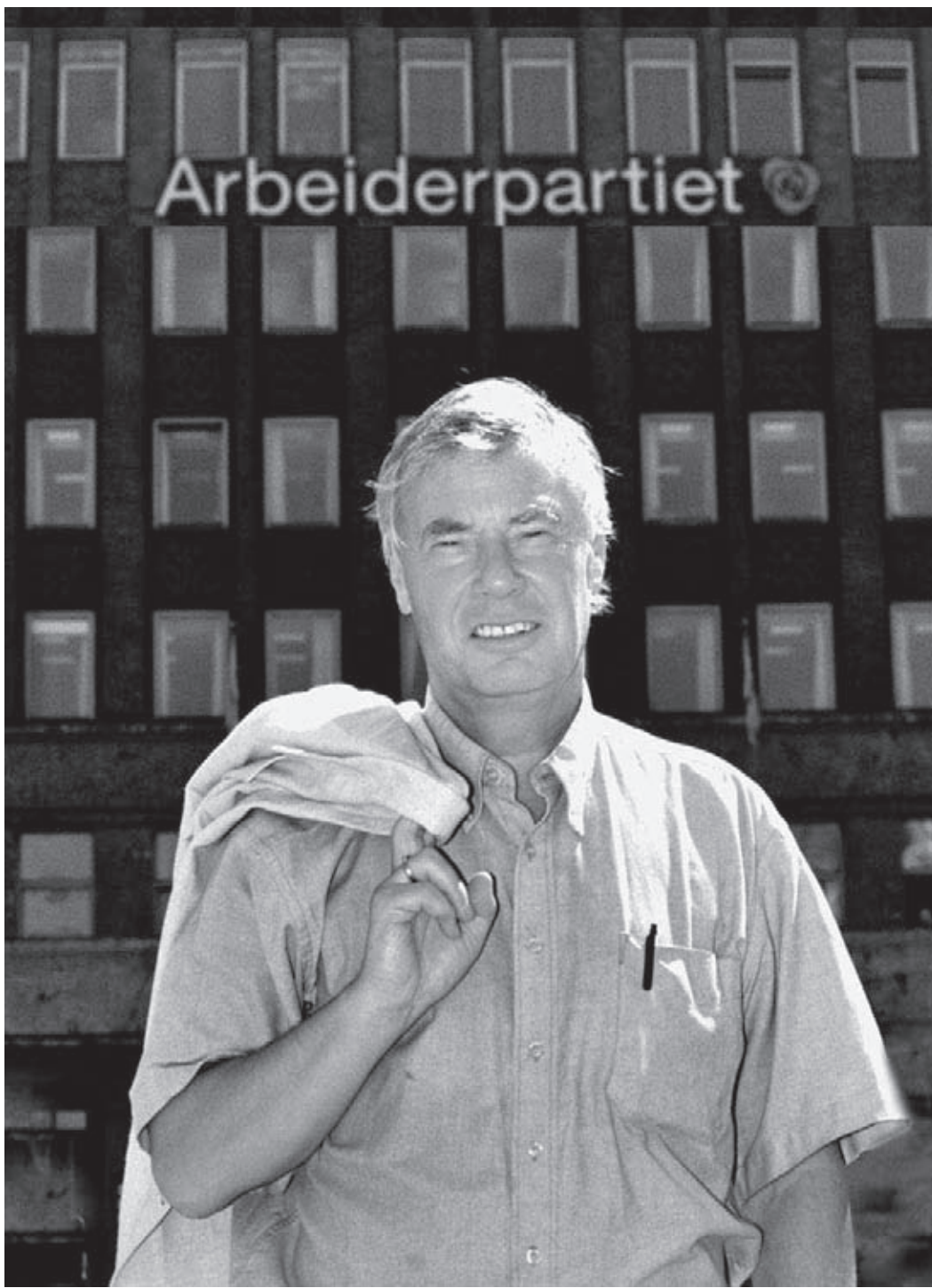
Men det du nå sier, det hadde ikke faren din turt å si høyt i sine glansdager. Da han regjerte, var tonen en annen: Tilnærmet likt. Folk side om side, ikke under eller over hverandre. Du er ganske frisk, der du sletter sosialismens høye ideal sånn rett ut av munnviken.

Vi føler vi har ham nå. Gateavisa fester grepet.

RG: Vel, det med stigen og trinnene: Det brast ut av meg. La meg heller si: De aller fleste satt nederst ved bordet i gamle dager, mens de utvalgte få satt på den andre, øverste enden. Nå er det ingen bordplassering lenger. Folk tar plass hvor de vil. Og i det ligger en storslagen utvikling, som arbeiderbevegelsen stolt har kjempet frem. Ingen skal kimse av at alle har en særeiet garderobe i våre dager.

GA: Puh. Det var godt å høre. Bord avgjort bedre enn stige. Vi trodde et øyeblikk du hadde foretatt en radikal klassereise. Nå vet vi bedre. Din identitet er intakt! Men Rune: Hva med dagens utfordringer? Nye problemer har kommet til der gamle er løst. Bak samfunnets lekke utstillingsvindu står grelle tragedier stuert vekk. Ungdom i drift, provosert til å bryte med samfunnet. Skeive folk på kjøret. Store mørketall av husløse gatelangs. Vettskremte barn av havarerte foreldre. Vi ser en dramatisk økning av søknader til fattigkassene. Matstasjonene har større pågang enn på veldig lenge. Velferdsstaten har digre huller, og en ny filleklasse vokser frem. Likevel snakker både du og FN om Norge som verdens beste land å bo i. Men de dårligst stilte kan ikke leve bra av de høye gjennomsnittstallene.

Og mens vi har ordet: Fattigdommen hører ikke fortida til. Den lever i beste velgående, midt blant sus og dus ellers og tvers gjennom de mange løftene.

Det er særlig ensomt å falle utenfor i disse tider, når du nettopp bare er én av ti. Og med Soria Morias alvorlige drøm som brister, er helvete løs for dem som sliter i storbyen. Er det ikke bare å se det i øynene? Markedsøkonomi og nyliberalisme beriker de fleste og setter stygge merker i noen. Privat pengemakt skaper økte forskjeller og skarpere klaseskiller. Systemet avler vinnere vi beundrer og tapere vi helst vil overse. Hvor er den solidariske innstillingen blitt av? Blender sola for samfunnets skyggesider? Og har rødfargen falt?

RG: Sola blender ikke meg - jo, rødfargen har nok falt, og det skal vi være glad for - den rette samfunnsånd ligger fast. Men nye forhold krever annerledes løsninger enn før. Oslos en gang så ensformige menneskemasse er blitt til en masse forskjellige mennesker. Derfor er det ikke lenger fargen som teller mest, det er måtene vi velger som til syvende og sist er avgjørende. Og jeg kjenner hvor skoen trykker her i Oslo. Folk fra alle kanter vet hva jeg står for og søker meg gjennom min åpne dør. Og jeg søker dem.

Og videre: Det var mitt byråd som sikret Blitz-huset et varig liv, da det nesten gikk dukken i 1990-åra. Men nå slipper de meg ikke inn. Huset skal være politikerfritt, og det er helt OK. Skriv gjerne dette: Blitz-huset vil bestå med meg som byrådsleder.

Jeg støtter helhjertet opp om den frika kulturen som blomstrer i Hausmania. Jeg mener bestemt at køen av rusmisbrukere som søker behandling og omsorg, er det dyreste og dummeste man kan tenke seg. Samfunnet vil tjene godt på å ta et avgjørende krafttak nettopp her. Men narkotika som samfunnsproblem vil trosse selv den beste vilje. Ingen kan bestemme at det ikke skal eksistere eller bevilge seg ut av det.

Jeg hadde nylig gode samtaler med dem noen kaller "de slitne typene" i = Oslo. Og de selger sitt eget blad og tar et offensivt tak i egne liv. Det er der det ligger. Enhver må gi av seg selv etter evne. Den enkelte kan ikke leve godt med å overlate alle sine oppgaver til Fellesskapet, som for sin del må sette grenser heller enn å være misforstått snill med alle. Plikter og rettigheter er begge alvorlige ting, og de skal gå hånd i hånd. Og begrepet snillisme, som jeg lanserte og fikk mye kjeft for i egne rekker, bunner i denne enkle erkjennelse. Nå er snillismen en selvfølgelig doktrine i nær sagt alle leire.

GA: Jo da. Det gjelder å stå verdig oppreist. Bare så jævlig synd at mange mennesker ligger fortært nede og kan ikke klare å reise seg ved egen hjelp.

Medbøe setter sine kvart rumenske øyne på Gerhardsen; øynene er ikke uten sårhet i seg. Medbøe ber om litt ekstra menneskelighet for dem som har det aller vanskeligst. Han minner om at han

ga sin stemme til de Rød-Grønne, fordi de lovet store ting for siden å bryte det viktigste. Medbøe har sett seg om i verden og kjenner mange mennesker som ikke når opp til bordkanten engang. De er utålmodige. De elendige har ikke råd til å vente stort lenger.

RG samler seg: *En god og ansvarlig politikk for hele Oslo må først avklare hva som er mulig, før vi kan sette kreftene målbevisst inn. Det urbane liv er en fin og variert organisme, og det huser mange motsetninger. Men før jeg igjen kan styre dette mangfoldet i riktig retning, må Arbeiderpartiet vinne valget. Og det klarer vi bare ved å ha bred appell til velgerne i Oslo. Vår oppgave for byen er ikke først og sist å tilgodese bestemte gruppers interesser; vi vil velge allmenne virkemidler og sette støtet inn der det er rasjonelt og fornuftig. Å styre er i grunnen å møte all verdens dilemmaer på veien. Det ene tar det andre. Tillater vi først grafitti i det offentlige rom, for eksempel, må vi også akseptere at det vil forekomme grisete tagging. Og ønsker vi en levende bykjerne med liv og lyst utover den gamle stenetiden, ja så har vi langt på vei også åpnet for støyende ungdom nattestid. Sånn er valgets kval. Sånn er den sammensatte friheten.*

GA: De narkomane feid vekk fra Plata. Det er også et valg - for å forskjønne stedet! Uansett er det godt å vite at du ikke gir Oslos underdøgs skylda for å rasere og forsøple byens sentrum. Det er jo et alminnelig utvalg av hovedstadens moderne bysbarn som gjør det. De drikker og rølper seg gjennom den nordiske natten uten mål og mening. Men de har den avgjørende kjøpekraften, og byen skjenker dem villig. De er god business.

"Oslo er ikke trygg!"

Rune G

valg bak alt vi foretar oss. Men det må ligge et sosialt samfunnsansvar i bunnen, preget av respekt for de riktige verdiene og for alle menneskers rett til et verdig liv. Det er nettopp kvaliteten i denne grunnleggende innstillingen det kommer an på. Og her står arbeiderbevegelsen sterkt! Motsatt gjelder at hvis kjerneverdiene er feil, velger man galt med viten og vilje. Ta det sittende byrådet. Det gjør knefall for pengekreftene og skaper en uryddig byutvikling. Oslo er ikke trygg. Viktige omsorgsoppgaver blir ikke prioritert og blir heller ikke løst. Derfor er det om å gjøre å få et politisk skifte så snart som mulig. Men vi trenger støtte fra flertallet for å kunne hjelpe det mindretall som hittil har falt utenfor.

Mer øl? Tre glass vann kommer på bordet. De er dandert med snittet sitronskive, lagt elegant over kanten. Sånn skjedde ikke for femti år siden

Rune G. gjør seg flid med ordene. Og selv om det bare er Gateavisas to utsendte som nå lytter, er det som om han taler til et bølgende folkehav. Han veksler elegant mellom stort og smått, ser tingene nært og på avstand, trekker frem detaljer og tegner lange

"Nå er snillismen en selvfølgelig doktrine i nær sagt alle leire."

Rune G

linjer. Rune er åpenbart vant med å dominere sitt publikum. Han er 37 prosent forkynner, der han maner sitt frem. Gerhardsen junior har et drag av sjarmerende statsmann ved seg. Ja, det er en fin forestilling Gateavisa er vitne til. Han sier jernet er i gang, og det betyr full guffe i valgkampen, som allerede har startet. Om han er en stemmefisker av rang? Er han den lille manns mann? Er han skeiv nok for de skeive? Banker Gerhardsens hjerte for de forsømte stebarn av Oslos ujevne virkelighet? Gateavisa vet snart verken ut eller inn.

Han vil ikke love mer enn han kan holde, men vil likevel love så det holder.

RG: Jeg vil omdanne Oslo fra konsern til kommune. Vi skal sette kommunens egne penger inn for å sikre bedre offentlige tjenester og stanse den tilfældige privatiseringen av omsorgstilbudene. Og vårt tidsperspektiv for utbyggingen av byen skal være langt. Det vi gjør, skal kunne måles og veies om hundre år. Det er nettopp de lange linjene som skal trekkes, det er ikke kjøpmannskapets kortsiktige gevinster som skal høstes. Vi skal gi hele Oslo en sjanse på ny, om du vil. Men noen Jackpot for alle, det kan det jo ikke bli.

GA: Høyre-Oslo har sine gamle tatter i form av pysete menn i sin beste alder. Men hva med deg og dine? Har dere tæl for en skikkelig kamp mot mektige fiender. For mange av arbeiderbevegelsens ledere i denne byen har kommet seg opp og frem og fylker seg på en grønn gren, som er farlig god å sitte på. Og sitter man sånn, er det lett å glemme at den solidariske tillitten må vinnes på ny hver eneste dag. Det hjelper ikke å være medlem av det sosialistiske norske arbeiderparti, hvis man ikke er praktisk venn med dem som trenger deg mest. Dere bør trekke på gata for å se de røffe tingene som foregår. Få slimete møkk på fingrene og se de prekære utfordringene i kvitøyet! Ikke sant, Rune?

RG: Ikke helt sant. Det har likevel noe for seg. Vi trenger folk med praktisk erfaring fra alle bylivets sider, og de folka har vi mange av i våre rekker. Likevel trenger vi flere. Vi har øynene med oss og kjenner byens puls. Men gjerne det: Vi skal ut på gata - enda oftere.

Gateavisa hadde håpet å høre direkte tale om dekningen av de skrikende ti prosentene som fremdeles mangler. Om kommunale boliger som skal rustes opp for trengende, ikke bli edelsteiner i et frådende marked for fast eiendom. Om hundeliv som kan omdannes til menneskelig tilværelse. Ja, om et endelig oppgjør med byens utvalgte armod, den som avler så mye sorg og faenskap. I det hele hadde vi ønsket å høre om etorstilet nødhjelpsprogram tvers gjennom Oslo-budsjettets pedantiske balanse. Og endelig om en utålmodig arbeiderbevegelse her i hovedstaden som virkelig vet hva den vil og setter knyttneven inn.

Men vi hørte ikke. Og likevel: Det var noe mellom linjene i foredraget. Det kjentes som om Rune Gerhardsen hadde det inne. Et sted mellom pannebrasken og hjerteroten har han skjønt.

GA: For å ta prosentene, nok en gang. 90 mot 10. Det regnestykket står fast. Men det holder ikke. Og nå snakker alle tre i munnen på hverandre: Erfaringen viser at der mennesker hoper seg sammen, er samholdet kritisk avhengig av at det svakeste leddet holder. Ryker det leddet, er selve samfunnskontrakten brutt. Og Gateavisa legger til: Er det ikke Alarm, alarm! de sier. De forsmådde vil ikke la seg gjemme bort lenger. Oslo skal ikke være som en hvilken som helst annen storby - med sine oversette kjøtere som til sist bare er der som navnløst bunnfall. Hvem skal tale deres sak, hvis ikke du kan, Rune?

RG: Jeg kan, og jeg vil.

Og tiden er ute. Vi slipper taket og spør oss selv: Har Rune Gerhardsens baller? Svaret på det blarfer i vinden over byrådsleder kandidatens vennlige skikkelse som trekker seg tilbake - diagonalt over Youngstorget, retning Rådhuset. Gateavisa summer seg et øyeblikk i møtet med sitt eget spørsmål - og setter tusen dyrebare spenn på at svaret er ja.

Intervjuer: Marius Hauge
Fotograf: Harald Medbøe

Stang på Grand

Det er ingen dørvakt der lenger. Alle kan strene rett inn nå for tiden. Men noen blir også lempet fort ut. Og vi er åpenbart i foajeen på prøve. Skrankens argusøyne har falt på oss, og vår skjebne står og vipper. Blikkene forteller at vi helst ikke burde være her. Det er vel den vimsete posituren vi setter. Den stemmer ikke med omgivelsene, preget av stivpynt. Og vi passer heller ikke med de strøkne gjestene som seiler ut og inn med diger selvfølgelighet. Hodet skal stå stille. Kroppsspråket skal ligge nede på Grand. Ingen der beveger seg i rykk og kast.

- Om vi ikke heller vil prøve en sjarmerende pub like nede i gaten.

Men ting snur. Stang ankommer i tolvte time, som er klokken 11. Og Grand hotell på Karl Johan står stille. Fabian Stang er gylden som sin fars potetgull og scenevant som sin mor. Brukseier Thomas Stang fra Maarud og Wenche Foss fra Oslo sentrum og Nationaltheatret har sammen fostret en beleven ordfører kandidat. Og en usynlig håndbevegelse fra Stang d.y. retning direksjonen og en ørliten justering på brillene, er nok. Et klimaskifte, som ellers tar flere generasjoner, har inntruf-

fet på et blunk. Stang kan sine koder og tar Gateavisas tospann med rett til himmels. Vi blir bukket videre inn. Snart svaler vi oss sammen med ham under palmene.

GA: Den var helt rå. Og vi kommer ikke unna det velbrukte Stang Inn! Medbøe og jeg har stått utafor og stanget forgjeves i årevis, og plutselig bryter du sperringen. Pure Magic.

Fabian Stangs kritthvite jumper formidler svart aura av dyrtid. Han ser forlegent ned på sitt skotøy, som mangler sokker inni, og later som om de ble glemt hjemme i den store farta han nå holder. Gateavisa tror det er et stunt, helt på jørs. En liten flik av slips henger ut av den ene bukselommen; han må ha revet det av seg like i forveien for å være på parti med den rette image. Hans sommerlige benklær sitter forholdsvis tett om pene ben. Armbåndsuret han bærer er ikke påtrengende flott. Og allerede før han har justert brillene og beveget sin reddende hånd, går Stang ned på alle fire og plukker opp to halvbrukte Teddy-stumper Medbøe har fomlet ned på gulvet. Det sier kanskje ikke all ver-

den, men forteller noe om Stang. Han er ingen doven peker. Heller tar han tak i tingene. Selv røker Fabian feminint lange sigaretter

Stang startet ikke nettopp på skråplanet. Rett i matrosdressen og siden alltid beredt som KFUM-speider. Han er kjent som en plikttoppfyllende type og er anerkjent som en vittig mann, ikke uten faglig kraft og ålreite instinkter. Som advokat, sier Stang, tar han seg enten grovt overbetalt, som advokater jo gjør, eller han jobber sosialt og rettferdig nærmest for en slikk og ingenting. Det står en høy glamourfaktor over hans hode. Suveren er han likevel ikke. Ja, selv med stambord på Theatercafeen og en liten entertainer i seg, er det en skjørhet i Fabian Stang. Hans barokke anegalleri har paradoksalt nok jekket ham ned i blant; det er anene og ikke genene som har spilt ham et puss fra tid til annen. Og det taler klart til Fabians fordel at han har tatt bladet fra munnen og fortalt en sammensatt og ærlig histo-

"Min dag er lastet med alvorlige oppgaver."

Fabian S

rie om seg selv. Han er født med et lykelodd i munnen, og har gjennom årene vekslet med å tygge på det og spytt det ut. Han har neppe sett det meste, men kjenner alle, som det heter.

Armert således dukket han freidig opp som selverklært ordfører kandidat for Høyre i Oslo – og snappet nominasjonen rett foran nesa på sine forsmådde konkurrenter. Selve kandidatu-

ret kan vise seg å bli Stangs fineste time i politikken. For ikke alle i hans eget parti er forelsket i tanken på Stang som byens neste ordfører. Og

Fabian tar det etter måten pent at mange som ikke kjenner ham, heller ikke liker ham. I Gateavisas aller første møte med Stang er det kanskje for sterkt å si vi smelter helt. Men vi tiner. Det er hans varme smil som bløtgjør oss. Det og hans våkne blikk for folk som stimer forbi.

Men aller først flekker vi tenner:

Gateavisa har hørt du vanker i sterkt belastede miljøer. Du ses stadig sammen med folk som er hardt på kjøret. De virkelig tungt rusa. Vår tids mest profilerte misbrukere, som bare må ha det hver eneste dag. Folk med svære abstinenssymptomer, hvis de ikke straks får sitt. Det er modig gjort, Stang. Men er du ikke redd for å bli dratt med og ned i dette selskapet. Som ordfører kandidat må du jo holde din sti ren.

Det vi mener er: Historien huser mange stygge eksempler på politikere som har gått seg vill i fanget på ekstreme typer a la næringslivets profittbesatte junkies. Og vi må advare mot utidig intimitet med nyslåtte magnater som har brøytet seg vei fra ran og rampestreker gatelangs til Medlemskap i Det norske selskap og formannskap i velgjørende finanskomiteer i en håndvending. Kannibaler som spiser deg og ditt og omgjør det til sitt, før du vet ordet av det. De høvler oss tynne og kjæler med noen få.

Vi har god grunn til å være bekymret for deg.

FS burde være nede for telling allerede. Men en som har nådd så langt, kan ta en punch:

Jeg har ikke sett snurten av sånne folk på flere dager. Knappt en soupé-invitasjon å se i min inngående post nå for tiden. Ryktet om min omgang med kalas og silketøyer er betydelig overdrevet. Min dag er lastet med alvorlige oppgaver.

Stang minner om at Oslos befolkning fikser det bra, selv om det jo kreves langt mer enn en fordekt håndbevegelse i foajeen her på Grand hotell. Det er likevel nettopp markedets usynlige hånd som peker vei og driver utviklin-

gen fremover så det monner.

- Jeg har stor tillit til et privat næringsliv, som ser mulighetene og setter gode ideer ut i livet. Vi bør ha respekt for alle driftige mennesker som skaper vekst og verdier til beste for seg selv og hele samfunnet. Som politiker ser jeg det ikke som min oppgave å dempe tiltakslysten og bremse den positive utviklingen. I alle tider har mennesker sett seg omkring etter ting å gjøre som lønner seg. Og sånn bør og vil det fortsatt være.

Jeg er Høyre-mann med samvittighet. Jeg legger vekt på å være lyseblå inni (og ellers kobberbrun utpå

gjennom de fire årstidene, er det som vi hører ham si). Stang vil holde fast ved den riktige rekkefølgen. Og den er: Penger må tjenes før de kan brukes. Tæring etter næring. Men denne enkle sannhet ser våre sosialistiske motstandere ofte helt bort fra. De lover flust uten å ha tilstrekkelig forstand på hva løftene koster. Og det er til syvende og sist det private næringslivet, det Gateavisa har et så spisst horn i siden til, som må sørge for at det er midler å ta av. Det kan aldri være noe galt i å tjene seg fet. Det avgjørende er hvordan rikdommen forvaltes. Der ligger den store testen.

Fabian forteller om sin egen far som startet produksjon av potetchips allerede i 1936, midt under datidens krisetid. Og folk gomler fremdeles glade på chipsene. Stang nevner andre fremragende navn Gateavisa nødig vil sette på trykk. Vi får inntrykk av at mennesker det er verdt å merke seg, alle har familienavn etter det produktet de selger.

GA: Hysj! Din lovsang til business og næringsliv lyder vel høyt. Noen kan høre deg. Og det de da hører er ikke lyseblått. Det er en hyllest til et villstyrt kjøpmannskap som svimeslår halve byen og fillerister demokratiet i Tigerstaden. Er det der din appell ligger? Det er vel ikke meningen at New York-børsen skal bestemme hva som er gangbart her.

Vi har hørt kremt om at du er en verdikonservativ mann med større sans for gammelt enn nytt. Det rimer ikke helt med det merkantile jag du legger for dagen. Men det du mener er vel at det går an å ta med seg det beste fra fortiden og samtidig gå moderne fremover mot nye mål?

FS er utålmodig, og sier kort hoderistende *Nei, nei* og *Ja, nei* til den slemme anklage om et villstyrt kjøpmannskap og ja til en moderne drive mot en bedre fremtid. Han vil til saken, som er Oslo-politikk og sin rolle som ordfører. Men ikke før han har fått sagt dette: *Det økonomiske liv svinger vel heftig for tiden. Pengekarusellen går veldig fort rundt. Det blir stadig vanskeligere å komme på og lettere å sli slengt av, skamslått. Men jammen er det moro å være med så lenge det varer, selv om mange blir svimmel av det.*

Stang sa svimmel, ikke rusa.

Stang fortsetter: *Hva med en alternativ karusell ved siden av. Én med tempo omsorgsfullt tilpasset forholdene. En fullverdig arena i tillegg, om man vil. En Hovedscene nummer to for livets bistre revy.*

GA tar Timeout. Vi hadde helt glemt vertskapet plikter. Vi har riktignok invitert Stang til det som lett kan bli en smakløs samtale, men vi har også lovet noe avec for hans ømme gane. Og nå lar vi fingeren like godt gli uholdet nedover

spisekartet, der n a v n - g j e t n e retter står skrevet

"Det kan aldri være noe galt i å tjene seg fet."

Fabian S

på flere språk og fryktelige tall er trykket som priser. Vi forsikrer Stang vi som ekte sosialister villig bruker de pengene vi nettopp ikke har. Håndkokt hummer, kanskje? En flora sørøst-europeiske senvårsfrukter, tilsatt en hvitvin av inntørka druer. Vi ser mulighetene, vi er drevet av forestillingen om at dette vil lønne seg på sikt.

FS skrider i disse tider ned fra øverst til høyre og tar søkende plass på sin Hovedscene 2. Han går i læra. Og kunnskapen han høstet i går, formidler han videre i dag med rutinert innlevelse. Stang skildrer fint og presist inntrykkene fra en nattpatrulje han deltok i nylig, det var Oslos oppsøkende omsorgstjeneste som tok ham med til der byens tallrike narkomane smekter en ubeskrivelig ille tilværelse - i portrom og rennesteiner og tilfældige avlukker. Nålstikkene de setter må utføres helt riktig for å unngå den store katastrofen; det er ørlite som skiller liv og død på slike åsteder. Og Stang snakker seg varm om nøkterne hjelpearbeidere i felten som profesjonelt og rolig gjør en innsats, og om ulykkelige ofre som kvitterer med takknemlighet. Han har kjemperespekt for Uteseksjonen og jobben de utfører blant dem som virkelig har falt utafør. Han kjenner og roser Natteravnene og Oslo Bymisjons

"Lov og orden. Der er jeg streng."

Fabian S

utrettelige arbeid. Han nevner også purken på tokt i byens mørke krokar. De vet hva som kreves for å håndtere og bistå mennesker i akutt nød.

Ja vel, sier GA.

Om de vil få det bedre, disse ulykkesfugler, med Stang som byens ordfører? Det kan han ikke love. *Tingene vil nok gå sin gang. Men det hundretalls millioner offentlige NOK som allerede brukes i denne sektor, de må brukes bedre. Og når pågangen på kommunens mer allmenne tjenester allerede truer med å sprengne enhver budsjetttramme, ser vi hvor riktig og solidarisk særlig Høyres røst om en mer kostnadseffektiv bykommune er. Sparer vi der frigjør vi samtidig penger for dem som sårest trenger*

umiddelbar hjelp. Og vi må sørge bedre for at penger som faktisk blir bevilget, virkelig når frem dit de skal. Men det er jo grenser hvor god kontroll man kan få med den endelige sluttbruken av kommunenes cash. Sier Stang. Han virker etter måten brukbart å jour med det fragment av et sosialt helvete som lever midt blant oss. I hans lange øyevipper finnes trekk av en reddende engel.

FS spisser sitt fokus: *Jeg kan ikke uten videre gå god for Blitz-husets videre skjebne. Miljøet der må respektere de regler som gjelder for lov og orden her i byen. Lov og orden. Der er jeg streng! Det har forekommet stygge tilfeller av vandaliserende pøbelstreker i regi av blitzere. Det kan ikke skje igjen, uten at det vil få konsekvenser for den støtten kommunen nå gir til deres hus. Selv håper jeg selvfølgelig ikke at det blir Blitz mot resten av oss i tiden fremover. Huset og mye av virksomheten som foregår der, er utmerket ungdomspolitikk i praksis. Og Medbøe, som har rede på disse tingene, innrømmer at det må komme en sterkere ikkevoldsbevissthet inn i miljøet, med teater og maskerade heller enn stein og køller. Og skulle det politiske grunnlaget i favør av Blitz først streike, kan vel en ordfører ta noen raske telefoner til sine venner med råsterk egenkapital og tale ungdommens sak tvers gjennom folkestyrets flertall. Eller? Det er jo ingen ukjent fremgangsmåte. Dette er Stang hjertens enig i.*

Han er åpenbart ikke like fortrolig med de subkulturelle neseringene og de sorte skinnjakkene med påsydde armeringer og demoniske skremsler, kort talt med alt det protesterende utstyr som følger et ungt menneske med utagerende progressiv legning. Det er en virkelighet et godt stykke unna den Stang selv kommer fra.

Her vi sitter er det ikke til å unngå å føle sympati med Stang. Han står i et veldig sprik mellom samfunnets mest nedbrutte individer og de ræste predatorer Norge kan oppvise - en stilling ingen kan holde i lengden. Og det gjennstår å se hvor han velger å plante begge beina. Enn så lenge søker Stang trøst og

avlastning i en solid Høyre-tradisjon, nemlig den å ville verne om de svakeste fra sin egen plass på toppen og holde stand der. Gateavisa synes å skimte en borgerånd i Stang, selv om den ikke ligger utpå'n. Han er trofast i sin forestilling om velmente borgere som verdens redningsmenn. Og i Oslos mer avgrensede rom virker Stangs varme smil lovende. Ja, kanskje er han mann for et politisk sidesprang med virkelig futt i, når det kommer til stykket.

Velger Stang å bevege seg, kan det bare gå én vei, og den er til venstre. Det er der han i tilfellet vil se lyset. Om énogtredve år kan det godt hende at Fabian Stang er en samlende Grand Old Man.

FS: *Jeg ser levende for meg rollen som ordfører, ikke bare for Høyre, men for hele Oslo, naturligvis. Og det vakre kjedet som følger med, det vil jeg prøve på og siden ta det av til hverdags. Mindre snorklipping og langt færre maratonbespisninger i form av tolvretters midt-dager på skattebetalernes regning. Det er vel en angrende partyløve som snakker. - Bedre å være med der det skjer, for eksempel som en slags ombudsmann skuffede folk kan søke i saker der Byrådet allerede har talt og Bystyret sagt sitt. Det ville virkelig være noe - for meg og for enhver som bryr seg om styre og stell i byen vår. Og Stang regner med at kollega Lae vil sette pris på avlastning fra en aktiv ordfører.*

Om flasketuten til høsten vil peke på Fabian Stang, er det ingen gitt å si. Men vinner han, vil nok en samfunnsstøtte sitte i Rådhusets beste stol og embetet forbli i en smal familie. Vinner Gerhardsen & Co, advarer Stang, vil Bystyret miste ett av sine årvisse høydepunkter. Rune Gerhardsens flanerende juletale fra opposisjonsbenken vil han i tilfelle komme til å savne.

I det hele tar han tingene veldig pent, denne Fabian Stang.

Intervjuer: Marius Hauge
Fotograf: Harald Medbøe

HVA MENER PARTIENE EGENTLIG OM NARKOTIKAPOLITIKKEN?

Gateavisa har i anledning det kommende valget dykket ned i de norske parti-programmene for å se hva partiene faktisk mener om dagens narkotikapolitikk. Ingen av dem skiller mellom sterke og svake stoffer. Nyanserte meninger er ikke på moten.

Arbeiderpartiet ønsker en fortsatt restriktiv ruspolitikk fordi de mener at det er en forutsetning for at kriminaliteten ikke skal øke.

Høyre avviser enhver form for liberalisering av bruk og omsetning av narkotika, og mener at det fortsatt skal være straffbart å bruke og å være i besittelse av narkotiske stoffer.

Sosialistisk Venstreparti nevner ikke, og tar dermed ikke stilling til dagens narkotikapolitikk, og har kun programfestet tiltak i forhold til de som har/får rusproblemer.

Venstre mener at alkohol fortsatt er det rusmiddelet som er opphav til flest problemer. I narkotikapolitikken ønsker de i utgangspunktet å bekjempe narkotikamisbruket, ikke de narkomane. Kampen mot narkotikamisbruk skal først og fremst handle om sosiale tiltak, ikke bruk av rettsvesenet.

Fremskrittspartiet nevner ikke, og tar dermed ikke stilling til dagens narkotikapolitikk, og har kun programfestet tiltak i forhold til de som har/får rusproblemer.

Kristelig Folkeparti ønsker statlige kampanjer for rusfrihet, og har ellers programfestet tiltak i forhold til de som har/får rusproblemer.

Rødt er i følge partiprogrammet for en restriktiv alkoholpolitikk og mot alle tiltak som legaliserer narkotiske stoffer som i dag er ulovlige fordi "en arbeiderklasse der mange er svekket på grunn av rusmid-delbruk står også svakere i kampen om samfunnsmakta".

Senterpartiet har programfestet en egen tiltakspakke for å forebygge og redusere bruken av illegale rusmidler. De ønsker at dagens lovverk må følges opp av politiet og fengselsvesenet, slik at de som bruker og selger illegale rusmidler blir tatt og straffet.

Miljøpartiet de grønne mener at det er feil å straffe dem som ska-der seg selv ved å misbruke medisiner eller illegale preparater. Henfallenhets til rusmidler fjernes ikke gjennom bøter eller fengsels-opphold. Straffeforfølgelse vil bare øke problemene for folk som allerede har det vanskelig nok. Derimot må innføring og salg være straffbart.

Kystpartiet tar ikke stilling til dagens narkotikapolitikk, og har kun programfestet tiltak i forhold til de som har/får rusproblemer.

Norges kommunistiske parti ønsker fortsatt kamp mot illegal om-setning og bruk av narkotika, med streng grensekontroll.

Demokratene ønsker å bevilge en milliard kroner ekstra i en fireårs-periode til bekjempelse av narkotika. Politiet må satse større ressurser på å arrestere langere, dvs. personer som selger til sluttbruker, selv om disse ofte benytter inntekten til eget misbruk.

Det liberale folkeparti ønsker en dekriminalisering av all narkotika-virksomhet, og går imot alle konsesjonsordninger som gir føringer på hvilket vareutvalg en forretning kan ha. Hvem som helst bør kunne selge hva som helst av vanlige varer. Voksne mennesker bør også ha full frihet til å kjøpe og benytte hva de måtte ønske av rusmidler.

Et klart eksempel på ulover er de lovene som forbyr salg og bruk av narkotika. Dagens lovforbud mot narkotika har på ingen måte forhindret at mange men-nesker likevel bruker narkotika, samtidig har forbudet ført til en økning i reell kriminalitet: de som ønsker å bruke narkotika må ofte begå reell kriminalitet for å finansiere sitt narkoforbruk; narkotikaforbudet medfører at prisene på narkotika er svært høye. Voksne mennesker skal ha rett til selv å bestemme hvilke rusmidler de vil bruke.

Fedrelandspartiet vil styrke narkotikapolitiet kraftig, også tollvesenet, for å stoppe narkotikatrafikken.

OG NÅ: OPPLYSNING FOR POLITIMENN:

1) NÅR EN MANN LIGGER SLÅTT NED, MED HODET I ASFALTEN,
BLØD FRA MUNNEN OG MULIG HJERNESKADE ER DET IKKE, VI GJENTAR:
IKKE LURT Å SLÅ PERSONEN GJENTATTE GANGER I PANNA MED EN PENN.

Dette kan føre til bevegelser i sårflaten som setter igang svingninger i skaden. Splinter kut-ter, etc. Det er ikke sant at negere har tykkere hodeskaller enn andre, og kan derfor slås hardere en andre. Dette er en myte fra 30-tallet. Hjertelig takk for oppmerksomheten.

ENDELIG SKJER DET TING I LOKALPOLITIKKEN!

En tendens til mer deltakende demokrati og interesse for lokalbaserte politiske løsninger er å spore foran årets kommunevalg. Ser vi kimen til at makta tas tilbake fra sentrale myndigheter og plasseres nærmere de menneskene den berører? Gateavisa har merket seg to av hovedstadens valglister som tenker utenfor de tradisjonelle nasjonalpolitiske rammene, og utnytter dagens politiske system til å utfordre nasjonalstatens presedens. De fortjener derfor oppmerksomhet fra frihetlig/radikaldemokratisk orienterte folk:

Oslo Byaksjon er en bypolitisk sammenslutning. De baserer seg på en form for radikal og liberal urbanisme, hvor Oslos utvikling som levende by med plass for alle er prioriteten. Utdrag fra deres tipunksprogram (et omfattende Osloprogram er å finne på deres nettside oslobyaksjon.org): "Groruddalen har et yrende kultur- og ungdomsliv. Slipp de unge, kvinnene og minoritetene til. Et multifunksjonelt kulturhus med plass til minst 2000 sitteplasser vil gi disse miljøene produktionsbetingelser som kan skape grobunn for nye kulturnæringer i dalen, og tiltrekke seg folk fra hele Osloregionen. Da kan Groruddalen bli et paradis." "Levende bydeler forutsetter et vitalt lokaldemokrati der folk investerer i nærmiljøet sitt. Løsningen er å organisere de lokale bedriftene og beboerne som

de nå gjør på Grünerløkka. Grünerløkka-aksjonen er et lokalt initiativ som har blomstret opp, og på kort tid samlet 7 000 underskrifter mot ytterligere ensretting av lokalmiljøet. Denne aksjonen bør være grunnlaget for etablering av en ny strøksforening som kan bli en modell for alle bydelene." "Rusmiljøet har sin naturlige plass i sentrum. Det har hverken hester, hunder eller tåregass klart å gjøre noe med. Et innendørs velferdssenter i sentrum vil bidra til økt opplevelse av verdighet for en marginalisert gruppe, samtidig som gruppen ikke er til hinder for handels- og servicenæringen." "Oslo kommune må, gjerne i samarbeid med OBOS eller Selvaag, utarbeide et storstilet program for sosial boligbygging (...) Analyser viser at det er plass til minst 80 000 boliger til uten å røre Markagrensens." "Styrk og bygg ut det regionale kollektivtilbudet. All statlig og lokal politikk må ha regionens beste som siktemål." "Oslos gullalder starter nå."

Demokratisk Alternativ er en gruppe med utspring i sosialøkologiske/kommunistiske idéer og det aktivistiske miljøet i Oslo. Det åndelige slektskapet med anarkismen er påtrengende i deres program, som fokuserer på desentralisering, moralisk økonomi og direkte demokrati. Fra nettsida deres (demalt.info): "Vi vil arbeide for å opprette lokale fora og nye demokratiske institusjoner, samle motkrefter i bygder,

tettsteder og byer og styrke det lokale selvstyret. Vi vil stille lister til kommunevalg, og fremme stadig nye krav for å få den politiske og økonomiske makta ned på kommunalt nivå." "Økonomiske ressurser må kommunaliseres og underlegges direkte folkelig kontroll." "Vår viktigste oppgave består i å skape et samfunn der alle har kontroll over sin egen livssituasjon, lever godt og der sosiale grupper ikke kan settes opp mot hverandre. Idealet er at alle samfunnsmedlemmene skal yte etter evne og motta etter behov." "Demokratisk Alternativ mener at middel og mål må være ett. Vi søker å utbre ideen om direkte aksjon som kampmiddel. Dette fremmer selvorganisering og myndiggjøring." "Demokratisk Alternativ plikter å påpeke og fostre det spenningsforholdet som eksisterer mellom kommunen og staten."

Husk også protestpartiet **Samfunnspartiet**, samt **Miljøpartiet De Grønne** som med røtter i motkulturen arbeider for å drive samfunnet i mer menneske- og miljøvennlig retning (og fremdeles er lite nok til å utgjøre en positiv forskjell overfor de mer etablerte partiene). Glem de inngrodde etablerte partiene med sine forsteinede ideologier og forsuredde penger! Gjør porten vid for frihetens rike!

UFFA - 25 år på trass

Det finnes i dag kun tre byer med etablerte autonome miljøer basert rundt sjølstyrte hus nord for Hamburg: Oslo, Ålborg og Trondheim med henholdsvis Blitz, Tusenfryd og UFFA som sentrale hus. UFFA fylte i fjor med brask og bram 25 år, og har i den sammenheng gitt ut praktboka om seg selv. Tittelen er originalt nok "UFFA 1981 - 2006". Forfatteren er Morten Haugdahl, og for å begynne med konklusjonen: Undertegnede bøyer seg i støvet for jobben som er gjort, både med teksten og med illustrasjonene. Dette er simpelthen glimrende sinnssykt bra. Mer om det seinere, først litt folkeopplysning.

UFFA (Ungdom For Fri Aktivitet) har en lang og broget historie. Boka går forbiellidlig helt tilbake til 1970 og dokumenterer strålende det tidlige landskapet som UFFA kom ut av. Av interesse for gamle Gateavisa-lesere er oppstarten i 1973 av den anarkistiske bokkaféen som ble fokus for Føderasjonen av Revolusjonære Anarkister i Trondheim ((FARAT) og disses kamp mot AKP. Gateslagene i Trondheim i 1978-79 var også relativt ukjente for undertegnede, og fyller ut det ofte Oslo-sentriske bildet man har av pønens opprør i Norge. Selve UFFA oppstår ved okkupasjonen av Kjøpmannsgt. 28 i 1981, parallelt med okkupasjonen i Skippergata i Oslo. Bildene fra de første allmøtene er fine, en salig blanding freaks, hippies og punkere. Dette kunne jo ikke vare, og det ble ganske raskt en splittelse mellom punxen og de urtetedrikkende skarer. Den 10.7 1982

brant huset ned etter brannstiftelse, og en sekstenåring brant inne. I desember 1982 flytta UFFA inn i Vestbyen barnehage, hvor de befinner seg den dag i dag.

Trondheim utviklet seg raskt til å bli en av de sentrale nodene i det autonome nettverket både i Norge og i Nord-Europa. Ivar Matlaus bokkafé og Kafé Knaillhard med vegetarisk kjøkken ble de to stabilt aktive kjernegruppene, mens øvingslokalet og scenen raskt blei tatt i bruk av band som i dag er sentrale i norsk rockhistorie. Musikken blei formidla gjennom KZ-kompaniet Knallsyndikatet, Norges kanskje beste kasettselskap. Etterhvert ble UFFA nordligste punktet på den legendariske Blitzturné-ruta i Europa, og band som Chumbawamba og MDC har spilt der. Det samme gjorde norske storheter som Svart Fremtid, Jokke og Valentinerne og DumDum Boys, sistnevnte kom jo ut av miljøet. Det ble også drevet galleri i perioder, hvor blant annet Guttom Nordø var initiativtaker. Den legendariske mail-art blekka "El Djarida" ble i begynnelsen produsert på UFFA. I motsetning til i Oslo var ikke konflikten mellom autonome og ordensmakta særlig hard, og de politiske aksjonene bar mer preg av stunting en åpen konfrontasjon. De hardeste sammenstøtene med politiet kom i de årlige fotballkampene mellom Torpedo Uffa og politiets bedriftslag.

Utover 90-tallet kom band som Motorpsycho, Israelvis og Funny Farm og gjorde Trondheimsцена internasjonal. Progress Records var på et tidspunkt en

av landets ledende labeler. Samtidig tok Svartlamokampen av for fullt, og mange av de tidligere UFFA-ildsjelene engasjerte seg for fullt der. Dette førte til en konfliktlinje mellom de aktivistiske ildsjelene og de mer party-anlagte "bull-punkerne", kort sagt mellom stram organisering og rølp. Denne konflikten kan vel sies å eksistere fortsatt, men de siste fem åra har det reist seg en klarere politisk profil også på UFFA, med en ny generasjon aktivister. Skillet sees karest i de to uavhengige festivalene på Svartlamoen, Eat the Rich og Scum of the Slum.

Så til selve boka: Både teksten og billedmaterialet er, som sagt, strålende. Jeg har før skrevet om hvor glad man kan bli i et hus, og som gammel bruker av huset i perioden 91 - 96 er det så jeg reint blir varm om hjarterøttene når bilde etter bilde dukker opp. (Støydelen fra 95 til 98 er dog ikke dokumentert. På den tida jeg var aktiv, holdt vi støykonserter der. Kapote Muziek spilte på selvfisaket laks på Klubb Kanin mens andre danset med gaver til folket.) Man kan se av billedmaterialet at folk har kost seg, hatt det skikkelig euforisk morsomt på de diverse arrangementene. UFFA har alltid vært et partysted, der man kan danse i bar overkropp og raute uten å være sexistisk. Eller man kan sitte på dagtid og lese en bok i hagen eller i kaféen. Boka får på en fin måte frem kontrastene i miljøet, sånn jeg husker det. Det er også et stort pluss at konflikter ikke feies under teppet men omtales veldig bra nøytralt. For de som har vært med siden 1981 må det hele være ganske overveldende. Denne boka er et must i alle hjem, og kan bestilles for bare 250 spenn fra:

Ivar Matlaus bokkafé
UFFA Hus
Innherredsveien 69c
7043 Trondheim
eller via nettet fra Tapir Bokhandel.
Løp og kjøp!

Martin K (bilder fra boka)

På Hospitalet

Undertegnede hadde akkurat en meget interessant opplevelse, nemlig Oslo Kommunes akutttilbud i forhold til mulige suicidal depressive. Uten å gå i detaljer endte undertegnede opp med sin mamma i front på den lokale DPS med krav om strakstiltak. Legestanden tar ressursterke foreldre alvorlig, så jeg fikk øyeblikkelig tilbud om plass på Lovisenberg Akutt-psykiatrisk avdeling. Yuhu.

Det begynner så bra, man kommer til en liten sideinngang og går gjennom en buegang. Der er det en gårdsplass som består av livløse blomster omkranset av asfalt, og en anonym dør. Man må ringe på, og presentere seg i all sin avmakt. Så kommer man i lobbyen, som ser ut som et sjekk-inn og må presentere seg. Den presumptivt psykotiske og frådende person må så ta heisen til 4. etasje, der det finnes en "mottaksavdeling". Der møter man hyggelige og kompetente mennesker, som tar imot ens foreldre og roer en ned. Kaffe, mat og to forskjellige røykerom, ett på verandaen og ett med aviser. 6 rom, masse plass. Veldig fint, snille folk. Jeg tenkte, hmm, dette kan jo være bra, her kan jeg hvile... Men nei: Ti minutter etter at min moder har forlatt bygningen: "Du skal til avdeling 4, Olsen". Ka-tsching. Avdeling 4 er noe helt annet.

Avdeling 4 er nemlig en T-gang med 16 eller 18 celler i et kirkelig kompleks hvor alt er hvitt. Der blir man plassert som mulig suicidal og får gleden av å tilbringe tiden sammen med 15 andre suicidale. Soverommet ditt har vindu i døra, og korridoren er sykehusstyle trafikkert av masse folk som strener frem og tilbake. Det er umulig å se forskjell på de innsatte og ansatte, og gjennomsnittsalderen på pleierne er vel en 25 år. Man får 3/4 time med en psykolog i døgnet, de andre 23 kan du bruke de to trimapparatene eller det ene settet med fargestifter. Maten er statens kantinemat, tørt ferdigkuttet brød og svett ost i engangspakker. Det ene røykerommet har plass til to, men som oftest er det tre-fire skjelvende og mumlende folk der, så hver sigg blir et lite mareritt.

Det første du får i ansiktet er realiseringen av at du er en brikke i en maskin, nok en gærning. Man får ikke noen bruksanvisning på sinnssykehuset, der er man et nummer og et tilfelle. Alle du møter har din triste historie på en printout, men de har ikke giddet å lese den før de treffer deg, så de bare skummer gjennom det og stiller deg prefabrikerte spørsmål du har hørt fire ganger før. Nok en dag på jobben. Yawn. Du får ingen tids-skjema, ikke noe bakgrunnsmateriale eller leseliste. Du blir behandla som en grønnsak, for du er sinnssyk. Det er helt Gjokeredet. På det snau døgnet jeg var inne var det en eneste pleier som i det hele tatt åpnet en samtale, ære være ham. Alle de andre forventet tydeligvis at man skulle klare seg selv.

Undertegnede er relativt ressurssterk i forhold til de fleste pasientene jeg møtte, dvs. jeg kan fremdeles snakke sammenhengende. At dette tilbudet er ment å på noen måte være noe annet enn en oppfordring til selvmord, har jeg vondt for å se. Alternativet er ihvertfall ikke til å tenke på.

Ejit Olsen

Bookkafeen, ca 92-93.

HAMBURG BY NIGHT

- med Ambjørnsens romaner som guide

Tekst:

David Åleskjær

**Foto: Jan Luneborg/
David Åleskjær**

"Dette lyset er jo til å bli gal av. Ettermiddagslys en klar høstdag i den velsigna, forråtnende byen Hamburg - hvis det nå i virkeligheten er her jeg er da. Over taket på Hauptbahnhof er himmelen intenst dypblå, nærmest kobolt, sollyset som kravler over fasadene har noe fysisk over seg, som seig honning som fosser og renner, vokser, svel-ler ut. I dette lyset jager de stakkars jævlene, alle de som ikke har forstått lindringen av i et glass øl på tom mage i en råtten moderne bar, alle de som ikke har tid."

Selv tilhører vi ikke disse stakkars jævlene, i hvert fall ikke i dag.. Vi er i bydelen St. Georg i Hamburg for å drikke oss noenlunde brisne med Ingvar Ambjørnsens romaner som guide.

BROUCKERS CAFE OG RESTAURANT

Vi begynner i likhet med boka "Det gyldne vakuum" med utsikt over plassen foran Hauptbahhof. Vi sitter i 1. etasje på Bieberhaus, på et sted ved navn "Brouckers Cafe og Restaurant". Her lå tidligere "Ess og Treff", som blir beskrevet som *"en motydelig jappe-bar"* i boka "Den mekaniske kvinnen". Brouckers framstår vel ikke særlig jappete idag (til tross for noe minimalistisk interiør), men den er en ganske sjelløs og intetsigende bar. Klientellet er voksent på dagtid, med Sinatra og 50-talls jazz i bagrunnen. Om kveldene, og spesielt når det er fotballkamper på storskjermen, kan det nok være adskillig mer liv. Og er du tilhenger av laget HSV TOR, kan en plakat fortelle at du faktisk kan få "1 Frei Bier" i baren. Selv må vi betale 3,30 Euro for en halvliter Holsten, da vi har en annen religion.

ZAPFHAHN

Vi skråner over plassen og inn på selve Hauptbahnhof, hvor vi finner en liten og sliten pub ved navn Zapfhahn. Til tross for at det kun er fem personer i baren, er det den mest røykfylte vi har opplevd i hele vårt liv. Definitivt ikke for astmatikere! *"Barer i store jernbanestasjoner er sprø, det*

kan tida eller slår den ihjel med ølkrusene sine. (...) Her innefra, over skummet på en øl, så man hvem som gikk hvor og hvor ofte og med hvem. Hvem som sto stille, hvem som satt, hvem som lå, hvem som gikk og hvem som løp. Og man kunne tenke seg, drømme seg et hvorfor for hver og en, ane de usynlige korsa de bar i måten de styrte seg selv på, graden av aggressivitet overfor medgæringene der ute, på måten ølboksen, stresskofferten, ungen eller bæreposen ble båret, for ikke å snakke om hvordan hver enkelt bar sin egen stolthet, eller restene av den. Når jeg fikk røkka mine ble Hauptbahnhof til et romskip som falt mellom galaksene, og der sto jeg på brua med et ølglass i handa sammen med de andre hjelpeløse kapteinene. Her blant de prostituerte ungguttene, pillebedøvede i blikket, kunne man virkelig stille spørsmålet om meninga med denne ekspedisjonen på Tellus."

Hm. Stedet er muligens et fint sted å filosofere over livet på, dersom man er i rette humøret. Men for vår del gjør den ræva tyske dansemusikken det umulig å tenke over noe som helst, og vi forlater ølen etter to slurker uten å huske verken merke eller pris.

NAGEL

Vi går ut av jernbanehallen og over gata til Nagel for å ta en veldig sen frokost. Og på Nagel finner man faktisk et lite stykke skrevet av Ambjørnsen inne i menyen, sakset fra Die Welt, hvor han forklarer hvorfor stedet er hans yndlings-kneipe.

I "Den mekaniske kvinnen" gir han følgende beskrivelse: *"Nagel er ei kneipe der alle slags mennesker kommer og går. Det er den spesielle kjemien av pensjonerte menn, reisende som venter på tog fra Hauptbahnhof, jenter med skeive stiletthæler og forretningsfolk av det ikke helt vellykka slaget som utgjør selve nerva på denne kneipa midt i Hamburg sentrum. Et støyende røykfylt sted med rungende latter og forsøk på sang i krokene om kveldene, et ettertenksomhetens tempel for de ensomme om dagen og ettermiddagen. Her satt de, krigsveteranene, fremdeles ved østfronten for sitt indre*

h a r med sammenheng i gata, nå falmede stjerner med parykken på halv tolv og ei kvart Mariakron stikkende opp av kâpelomma."

At Nagel er en kneipe for alle slags mennesker, blir bekreftet med det samme vi kommer inn i lokalet. Her sitter en pønkejente og snakker med en straight mann i dress. Og da hele atmosfæren på stedet er sosial, er det ikke lenge før samtalen må gjøres på engelsk i stedet fordi vi selv blir involvert. I bakgrunnen kan man høre alt fra The Corrs til Neil Young.

I "Den mekaniske kvinnen" bestiller detektiv Victor von Falk en Rattshern, men da vi forsøker å gjøre det samme, får vi beskjed om at Rattshern er noe dritt og at de derfor sluttet å selge det for fem år siden! I stedet gir han oss 0,4 Holsten til 3,30 Euro.

Laila Olsen er også innom Nagel, i romanen "Stalins øyne". *"Nagel? Hun forbandt ett eller annet med det navnet. Først da hun hadde fått bestilt frokosten, kom hun på at det var navnet på hovedpersonen i Hamsuns "Mysterier" - mannen som til slutt gikk på sjøen."*

BREMER HOF

Sola skinner og det er så varmt at man kan gå i t-skjorte, enda vi nærmer oss slutten av oktober. *"Det kommer enkelte godverdager til Hamburg også. Det skjer ikke ofte, men det skjer. Dette var en av dem."* Men vi er slitne etter reisen, og må uansett finne tak over hodet før vi går løs på pubene i St. Georg for alvor. I "Stalins øyne" er Laila på jakt etter det samme, men vet at hotellene i sentrum av en av Europas største byer lukter penger lang vei. Men så finner hun Bremer Reihe, en tverrgate til den yrende Kirchenallee.

"O g allerede etter femti meter kunne Laila se mylderet av hotellskilt. Tett i tett lå hotellene, de fleste små, uanselige, med lite prangende innganger." Laila forsøker først Hotel Pension Nord, men oppdager etterhvert at dette er et time-hotell, og ikke et sted man legger seg inn for et døgn: *"I trappa fant hun av de jentene hun hadde sett stå*

og henge på utsida. Åletrange silkebukser og bleika hår. Pesende bak: Ei grå kon-torrotte med hatten på snei."

I "Den mekaniske kvinnen" er detektiv Victor von Falk svært negativ til det meste av overnat-tingssteder i området: *"Men hvis det holdt stilen til de fleste andre bulene som skilta*

med "hotel" i denne bydelen, mente jeg det skulle være mulig å gjette seg til hva som skjulte seg bak fasaden." Vi snakker ikke om ihoteller hvor frokosten står på bordet halv sju, og hvor man betaler for seg med VISA eller American Express. *"Hvis det fantes betalende gjester der i det hele tatt, dreide det seg sannsynligvis om et par forhutra asylanter, noen utslåtte alkoknekter, og den sedvanlige nålebanden. Pluss jentene som kom og gikk og ikke ble lenger enn den tida det tok for kunden å få spruta fra seg."*

Vi er skeptiske, men går i likhet med Laila skrått over gata, til hotellet Bremer Hof. Her er det i det minste ingen jenter ved inngangspartiet. Og joda, stedet er greit nok og tar 55 Euro for et dobbeltrom. Også er rommene reine, og det er i grunnen det viktigste, både for Laila og oss.

O POTE

"Laila Olsen våkna fra drømmeløs søvn, og det var kveld i Hamburg. Klokka på nattbordet viste sju, og Lailas formkurve var betraktelig bedre enn da hun hadde slengt seg ned på seks timer tidligere. Hun var sulten og tørst, og hun var spent på å ta strøket der Bernhard hadde levd de siste timene av sitt liv i nærmere øye syn. Hun dusja og skifta til reint tøy, og da hun litt seinere sto på trappa og suget til seg lydene av den fremmede byen, følte hun seg som et nytt menneske. -Først av alt, tenkte det nye mennesket, -vil jeg ha noe å bite i. Og en øl."

Etter en kort lur er vi også klare for å gjøre området. Men først av

alt mat. Laila tar seg bare mat på en pub, men vi er klare for en ordentlig restaurant. I Ambjørnsens romaner nevnes blant annet en liten indisk restaurant i Ferdinandstrasse, samt to kinarestauranter i henholdsvis Ernst Merckstrasse og Lange Reihe. Men det er O Pote som virker mest interessant: *"Hva kokken på 'O Pote' kunne få til med råvarene sine hadde imidlertid interessert meg i flere år."* Her har Victor von Falk aldri opplevd å få dårlig mat, og gir karakteren *"helt topp"*.

O Pote er en portugisisk og italiensk restaurant, som har vært i drift i over 25 år. Som de selv sier i sin meny: *"It has grown as a stunning part of this coming up new hot-spot area of Hamburg named St.Georg, frequented mostly by friends of culinary highlights at reasonable prizes."*

Opptur. Her er servicen fantastisk, og maten enda bedre. I motsetning til Victor von Falk våger vi oss ikke løs på bacalaoen, men spiser i stedet en nydelig lammestek. Og prisen for lammestek med noen glass rødvin til, samt dessert og kaffe og en service som minner om Oslos aller, aller fineste restauranter? Rundt 30 Euro per pers, cirka 240 kroner.

ST. GEORG

Så er man klar for alvor. *"Jeg tok runden. Begynte på Cafe Uhrlaub og trålte St. Georg rundt. St. Georg er ikke særlig stor, men bydelen er velsigna med et mylder av kneiper, restauranter og kafeer i alle prisklasser og avskygninger. Fra den prangende restauranten på hotell Atlantic, til de mildt sagt beskjedne skjenkestedene og imbissiene der de mest utslåtte sitter og sover med hodet på respatexbordet. En gang hadde St. Georg ligget utenfor bymuren, og vært tilholdssted for rakkere og horer, de ureine, de utstøtte. Og de var her ennå, vi var her ennå i fullt monn. Men også andre klasser og grupper hadde sneket seg inn etter som århundrende hadde gått sin gang. (...) I St. Georg svinser borgerskapet skremt og storøyd blant de like skremte nåleungene, det er spennende, litt farlig når natta senker seg over Hansaplatz og Lange Reihe, noe å fortelle om i neste kaffeslabe-ras. Og turistene, alle turistene er naturligvis også på plass. Nordmenn. Svensker. Dansker. Til alle årstider og i alt slags vær er de å se, alltid hundre prosent på avstand fra gatelivet og alle skygene som samles på gatehjørnene, og nettopp*

derfor så til stede, med sine velsignede plastkort og letrappa handvesker, sine halvtomme lommelerker og bayerske hatter av papp. De sikrer næringa for italienske restauranteiere og tyrkiske barkeepere, horer fra Berlin og Münster og gategutter fra bydelen selv."

UHLAUB

På Uhrlaub er det gammel Kate Bush som går over anlegget, og Flensburger pils som hovedsaklig gjelder, 2,90 for 0,4. Etter et kjapt blick på klientellet, lukter man kjapt at dette sannsynligvis er et sted hvor homser og lesber føler seg hjemme, uten at det dermed er en utprega homsebar. Uhrlaub – som betyr ferie på tysk – er et veldig hyggelig sted uansett legning. Men: Det er ganske fullt i lokalet, og man skulle nok ansatt flere. Det er direkte stressende å se bartenderen svette seg gjennom havet av bestillinger. Og måten glassene blir vasket på, er det ikke bare vi som rynker på nesa av. Brukte glass blir dunka to kjappe ganger ned i en vask med lunka såpevann, og er så klare for neste kunde. Når ølen får en bismak av såpe, hjelper det lite at stedet ellers er veldig hyggelig.

FRAU MÖLLER

Ikke langt unna Uhrlaub finnes Frau Möller. Et sted hvor en av Ambjørnsens hovedpersoner (og kanskje Ambjørnsen selv, for alt jeg veit) har brukt en halv månedslønn, kan ikke være helt på trynet, tenker vi. Og det stemmer.

"På 'Frau Müller' prøvde jeg å samle alle tankene mine over et glass øl. Jeg klarte det etter at glasset var blitt fylt to ganger..." Enkelte puber i St. Georg minner litt om de beste stedene på Grønland i Oslo. Og Frau Möller er en av dem. Her er det svært folksomt tidlig på kvelden, og også her meget spredt klientell, både aldersmessig og stilmessig. Gamle menn og unge rockere spiller biljard sammen. Sånn skal det være. I tillegg til biljard, spilles det også backgammon, fotballspill og dart i lokalet, mens soundtracket til "The Blues Brothers" går på repeat.

Frau Müller har i likhet med mange andre puber et ror på veggen, det er visst mote i Hamburg. Det virker som om roret på veggen er obligatorisk på en del steder. Man får kanskje utdelt et sammen med skjenkebevilgningen? Kanskje for å gi forfalte sjøulker enn viss hjemmefølelse – det er visst mange av dem her i byen.

"Men det tar lang tid å tappe en øl i dette landet."

Sju minutter, hvis det går riktig for seg." Det er en merkelig tradisjon de har her. De skal absolutt tappe ølet i stående glass. Ikke tale om å holde de litt på skrå, nei! Derfor tar det også sinnsykt lang tid, fordi man må vente på at alt skummet blir væske. Meget stressende for bartenderer når puben er stappfull slik som ikveld. For under hver tappekran står en drøss halvfulle glass, mens bestillingene fortsetter å hagle. Enkelte ganger får vi lyst til å vise bartenderne (som forresten også er meget spredt aldersmessig, fra 23 til 60!) den utrolig geniale metoden det er å legge glasset litt på skakke. Men det vil kanskje såre. Tradisjon er tradisjon. Så tørste kunder får værsgod vente dersom de var dumme nok til å glemme å bestille en ny halvliter med det samme de hentet forrige.

Men en time senere har vår respekt for tradisjoner har minket betraktelig. Å se bartenderer svette noe helt sinnsykt fordi de kun får levert fem halvliter med Jever (til 3,35 pr stk) hvert fjerde minutt, i en bar med hundreogfemti mennesker... Selv om dette er et meget hyggelig sted, bestemmer vi oss for å gå videre. Har tross alt bare noen dager til overs i Hamburg i denne omgang.

MAX UND CONSORTEN

"Det måtte være lyden av Beach Boys som fikk henne til å stoppe opp bare femogtjue meter fra den travle Lange Reihe. 'Max und konsorter'. Gul belysning over gul fasade. (...) Lyden av 'Barbara Ann' dunka mot henne fra to høytalere på veggen. Laila ble reint rørt, og likte uvilkårlig stedet. Ikke bare på grunn av musikken, som nå i 83 nærmest måtte betraktes som antikvarisk, en katalysator for deilige drømmer for de fleste mennesker over tredve. Nei, 'Max' var et sted der man øyeblikkelig fornemta atmosfæren, et sted der det svinga, som jazzfolka hun kjente pleide å si. Selve lokalet bar preg av å ha blitt brukt som kneipe i lang, lang tid. Benker og bord, den gulnede tapeten, alt var slitt, polert av sigarett-røyk og svette. Folk snakka høyt og skrålende, og det var mange av dem her inne. Sammensatt publikum, med hovedvekt på folk mellom femogtjue og femogtredve. Stort sett lett freaka, men ikke ekstremt. Ved disken hang en mann på hennes egen alder over ølen, kledd i ulastelig mørkeblå dress, i ivrig diskusjon med en lærkledd pønker med strittende mohikaner-fri-syre. Lattersalvene som kom fra de to kunne tyde på at de ikke befant seg så langt fra hverandre reint mentalt. -Mix på Max, tenke Laila."

Det er The Cure som dunker imot oss når vi kommer innom i 07. Ellers er beskrivelsen perfekt. Her finner man samme fenomen som på Nagel og Frau Möller, nemlig at gruppementaliteten ikke er så sterkt tilstede som på enkelte norske utesteder. Ambjørnsens beskrivelse av dressmannen og pønkeren passer bra til alle tre stedene, ja på Nagel fikk vi jo til og med se nettopp det. Her drikker både kunstnere og matematikere 0,4-glass med Ratshern

til 2,70.

Det er kult at dette stedet har like mye – hvis ikke enda mer – sjel i dag, 23 år etter at Laila Olsen var her. Typen hennes, Ronny Olsen, får faktisk juling på stedet, men det av gode grunner. Han må være en av de få som klarer å få juling her inne, for det er rett og slett godt jobba. Stemninga er gjennomført hyggelig og vibbene utelukkende positive all the way. Sitter man ensom lenge av gangen på dette stedet, bør man kjappast mulig ta seg en dusj! Dette er rett og slett det beste utestedet i Hamburg. (Og det sier vi ikke BARE fordi en av oss er innbarka Cure-fan, selv om man selvsagt blir rimelig positivt innstilt av å høre bandet man har på t-skjorta i det man går inn på et sted...)

M & V

"De sjangla over gata og lot autopiloten finne greieste løype til nærmeste bar. M & V er en kombinert bar og vinutsalg der ingen blir avkrevd slips eller troserklæringer i døra. Det holder at du klarer å forsere dørterskelen ved egen hjelp. (...) Kisen bak disken stirra stygt i det samme de kom inn, men retta snart blikket annetsteds hen; her var nok av andre tilfeller som fortjente olme blick. En forfylla ungdom instisterte høylydt på at jukeboxen gikk helt utmerket på peanøtter og løse knapper, og et eldre ektepar forsøkte å ta livet av hverandre med vondord trylla fram på røykskada stemmeband."

Dette ble kveldens sjokk. For her har man også vært tidligere, for mange år siden, og da stemte Ambjørnsens beskrivelse perfekt. I våre forhåndsnotater står det allerede skrevet "slitent klientell" og "alkis-bar" som stikkord til dette stedet. Men sånn er det ikke i 2007. For her møter man plutselig et ungt og forholdsvis hipt klientell mellom 20 og 30 år, discokule i taket og Madonna, disco og top 20-musikk. Jukeboksen er dessverre defekt, og siden ingen av oss er direkte storfan av Absolute Music, er vi takknemlige for at lydnivået også her er ganske moderat i forhold til lignende steder i Norge. Noen danser, og det er altså discokule i taket, men likevel er lydstyrken omtrent på heismusikknivå. Klientellet består av 85% hannkjønn, og det kan jo ha sin årsak i de vakre kvinnelige bartenderne, som serverer Warsteiner i rekordfart. 2,80 for 0,4, men her bør man legge på masse i tips, for til tross for det profesjonelle tempoet er det hyggelig og god service, og Sabrina går til og med rundt med et brett med "free house drinks" til oss alle med jevne mellomrom.

LEHMITZ

Selv om det er St. Georg som er planen ikveld, må vi ta en liten avstikker til St. Pauli og Reeperbahn. *"Det var lite trafikk på Reeperbahn. Kjønnbutikken lå død, lysene fra klubbene og strip-showa blinka bleikt mot november-virkeligheten. Det var ikke ei hutrende hore å se noe sted."*

Bare to uteliggere kjempa seg gjennom det stadig tettere snødrevet med sine bæreposer og pakkenelliker. En strøm av ledige taxier drev langsomt opp og ned gata, det var en dårlig dag for forretninger av både det ene og det andre slaget.”

I Hamburg får heldigvis ordet ”taxi-kø” ny betydning, for det er rett og slett taxier som står i kø. Overalt, hele døgnet, får man taxi på null komma niks. Så det er en kjapp affære og komme seg til Lehmitz, en bar som skiller seg sterkt ut fra de fleste andre på Reeperbahn. Et forholdsvis frika sted med kult interiør (med mange Jack Daniels-skilt) og punk på anlegget. Her møter vi en meget hyggelig bartender, som garantert kommer til å google ”Ingvar Ambjørnsen” før han legger seg. Men selv om det er meget få mennesker til stede i baren, blir det likevel forholdsvis slitsomt å forholde seg til de som faktisk er der etterhvert. Mulig vi er i ferd med å bli litt for snerpete på våre gamle dager, men klientellet må kunne sies å være i overkant rølpa. (Det er forresten noe 80-talls over mye av Tyskland, selv rølperne ser alle ut som utkledd gangstere fra en gammel episode av ”Miami Vice”). Bartenderen bør få ekstra betalt som sosialarbeider, for det er det han i praksis er på kvelder som dette.

Her inne møter også Victor von Falk meget tvilsomme fyrer, og konkluderer med at han har omtrent like stor sjanse til å finne sannheten på Lehmitz som i bøkene til Erich von Däniken.

VIKING BAR

Tilbake i St. Georg har klokken passert 02, og det er stengetid på de fleste steder. Men i den lille gata Bremer Reihe holder de fleste stedene åpent i mange timer til, og siden hotellet også ligger her, tenker vi at gata passer godt som avslutning.

“Mens hun slentra nedover Bremer Reihe, forsøkte hun å forestille seg hvilke av kneipene og klubbene hun passerte, som Bernard kunne tenkes å ha vært innom. Få av de stedene hun passerte virka særlig tiltrekende på henne. Hun innbilte seg at Bernard måtte ha tenkt noenlunde på Samtlige var av fire trap- per

n e d ” - kategorien, kjellerlokaler med tykt, farga glass ut mot fortauet. Hun hørte tysk

ompa-pop, og trakk uvilkaarlig på smilbåndet. Bernard hata denslags musikk. Her i strøket ville hun kunne eliminere en god del steder bare ved å gå inn og ta en titt på jukeboksen.”

Ja, jukeboksene på de fleste av stedene er fortsatt forferdelige, sannsynligvis uendrede, i 2007! Og de fleste stedene er som skapt for å ta en øl på styrten og løpe ut igjen. Viking Bar het tidligere Astra Pott, og om det stedet har Victor von Falk følgende bemerkning: *””Potta” er ei kneipe av det slaget som man har glemt nesten før man får bestilt.”*

Yepp, det stemmer. Og la oss også få legge til at det er David Hasselhoff som spilles over anlegget idet vi kommer inn. Vi løper derfor bort til jukeboksen for å få slutt på marerittet, men FINNER RETT OG SLETT IKKE NOE BEDRE!

BIER BAR TERESA

Het tidligere ”Swing Time”, og nevnes så vidt i ”Den mekaniske kvinnen”. Hm. Dette er ikke stedet man hovedsakelig går for å ta seg en øl. Dette er stedet man går om man måtte ønske å ta seg en dame.

KUNTERBUNT

”På den andre siden av gata, i døra til “Kunterbunt”, sto Betty og klødde seg på venstre silkelegg med høyre stiletthæl mens hun danderte diskret på den nye blondineparykken sin.”

Samme type sted som forrige. Men dette gjelder tydeligvis de fleste stedene her i gata. Og så sant man klarer å kommunisere tydelig fra begynnelsen av at man kun ønsker å ta en øl fordi det er stengt overalt ellers, er det faktisk mulig å slappe

av med en pils her. Ja, det er til og med mulig å få livshistorien til en hore som synes det er flott å kunne ha en normal samtale med

ikke-kunder for en gangs skyld.

Og det er også mulig å la denne storyen gå såpass inn på en at man avslutter byturen skikkelig deprimeret. Det er mange triste skjebner i denne gata, hvor Ambjørnsen selv har bodd flere år av sitt liv. Nå har han flyttet til en ”bedre” del av Hamburg. Og vi tenker at vi dagen etter skal ta en rolig dag i Innocentia Park, vi også.

Og så tror vi at vi skal blåse i hele reisebudsjettet, og sjekke oss inn på Europaischer Hof, et av de mer fasjonable hotellene i Kirchenalle. Orker ikke billighotell med stønn fra nabo-rommet, orker ikke å vasse i noe mer dritt. På Europaischer kan vi gjemme oss fra all virkeligheten i den fine pianobaren, som bare er cirka 100 meter i luftlinje fra Kunterbunt og jenta der, og vaske bort all møkka i stedets flotte svømmebasseng. I det hele tatt har vi planer om å virkelig hengi oss til følelsen av å være en av de straighte hyklerne vi pleide å forakte når vi selv levde litt nærmere asfaltvirkeligheten. Ahh, det skal bli fantastisk deilig!

Kanskje noen av de samme impulsene som får Robert Abler til å legge seg inn på IMI Hotell, *“hotell for kristne uten alkoholsympatier”*, når han kommer ut fra Ullersmo, i boka *“Galgenfrist”*: *”Det fantes andre overnattingssteder i den grå vinterbyen hvor en mann som Robert Abler lettere ville ha glidd inn blant klientellet. Men han orka ikke tanken på horer og dop-freaks. (...) ... ikke naboer som klorer tapeten av veggene og roper til Gud om mer heroin.”*

Man skulle gitt seg etter M&V, så hadde man kunne skrevet under på Lailas setning: *”(...) Laila tenkte for første gang at Hamburg var en vakker by. Det hadde hun liksom ikke venta da hun steig av bussen dagen før.”*

Sitatene i kursiv er hentet fra Ingvar Ambjørnsens bøker ”Det gyldne vaku-um”, ”Den mekaniske kvinnen” og ”Stalins øyne”, dersom ikke annet er oppgitt. .

”STALINS ØYNE” av Ingvar Ambjørnsen

J.W. Cappelens Forlag AS, 1985
En iskald februarkveld i Hamburg: Manfred Reudenbach setter i et gjen- nomtrengende skrik. Det ligger et lik i elva.

Nyheten skaker opp Laila og Ronny Olsen i ”Darling Detektivbyrå” også. Fra sin usle ettroms på Oslos østkant opererer de sin virksomhet, med utro ektefeller, kleptomane, blotte- re og grums som arbeidsgrunnlag. Dødsfallet i Hamburg suger dem inn i en sak det blir langt tyn- gre å håndtere. Fra Oslo til Hamburg og Berlin, fra dagen i dag til krigens Tyskland. Ronny og Laila kjører sitt vaklende race gjennom ukjent terreng. Og overalt hvor de mystiske stikkorda STALINS ØYNE dukker opp, spres vold og brå død...

”DEN MEKANISKE KVINNEN” av Ingvar Ambjørnsen

J.W. Cappelens Forlag AS, 1990
Victor von Falk, privatdetektiv med base i Hamburgs tøffeste bydel St.Georg, er vant til å ta et tak blant de mest utslåtte av de utslåtte. Etter sju år i jobben lar han seg ikke vippe av pinnen av den fornedrelsen han daglig vasser i. Likevel sover han dårlig etter møtet med sin nye klient Maria Dammert – den mekaniske kvinnen. Selve saken fortøner seg i utgangspunk- tet som grå rutine, men etter bare få timer setter Vic von Falk på den reneste berg –og dalbane mellom høy og lav i Hamburgs underverden. Detektivens virkelighet blir skremmende lik heroi- nistenes og horenes; det dreier seg om å skaffe seg noen timers forsprang i forhold til smerten og døden...

Også med handling fra Hamburg:

”DET GYLNE VAKUUM” av Ingvar Ambjørnsen

J.W. Cappelens Forlag AS, 1992

”INNOCENTIA PARK” av Ingvar Ambjørnsen

J.W. Cappelens Forlag AS, 2004
Adresser:
Brouckers: Kirchenalle 19
Zapfhahn: Hauptbahnhof
Nagel: Kirchenallee 57
Hotel Bremer Hof: Bremer Reihe 21
O Pote: Lange Reihe 83
Uhrlaub: Lange Reihe 63
Frau Möller: Lange Reihe 96
Max und Consorten: Spadenteich 7
M&V: Lange Reihe 22
Viking Bar: Bremer Reihe 12
Kunterbunt: Bremer Reihe 20

STØTT DET AUTONOME

KØBENHAVN!

Selv om Ungdomshuset nå er revet, fortsetter kampen for et nytt autonomt hus med full styrke. Hver torsdag hver eneste uke stiller mange hundre aktivister opp til demonstrasjoner og aktiviteter. Dette koster tid, og penger. Derfor trengs det støtte fra oss bleikfeite nordmenn. Send derfor alle pengene dine til:

Foreningen for nye fristede

Kontonr: 10 79 120
Reg. Nr: 8401

(Det kan av og til være knotete å sende penger til Danmark, spør din lokale bank!!!)

Vi leser tegneserier fra den moderne tids pubertale fase

En enkel skisse av moderniteten

Knoll B.B. Simensen

Javisst. Vi skal tilbake til sekelskiftet 1800-1900, denne skitne tid hvor fabrikkene hoster og spyr ut giftig røyk. Arbeiderne yngler som maur og skriker ut sine ynkelige krav om brød og røde roser. Menneskeverdet ligger og vrir seg i søla. Koleraen herjer. Barn skriker og stimler til fattighusene for å få grøt. I Christiania går den unge herr Hamsun og sulter med stolt blick mot fremtida. Herr Obstfelder ser seg nervøst rundt, og herr Edvard Munch samler flytende blod fra gatene for å male forferdelige studier i angst (som siden blir røvet fra muséet på Tøyen).

Men vi skal ikke oppholde oss her. Nei, dette er et land for fattigslig pakk og skvaldrende bønder. Vi vender blikket utover horisonten, over det vide Håpets Hav. Amerikabåten fører oss mot Fremtiden. Den Nye Verden. Landet hvor stjernene skinner for alle, og hvor drømmen om privatbilen lokker i det fjerne. Skjønt ennå nøyer man seg med sin egen hest å galoppere over prærien på. Jada, pionérene jager indianere, og bygger nye fabrikker. Optimismen er stor i et land som skal bygges (ut) på sikre verdier, og som ennå ikke er blitt verdens sterkeste stat.

Gangsterne tuter med geværene sine, og folk klapper og ler. Dette er tider! Samtidig skyller flere fattigfolk og sydenlandsk skidenferdighet inn over Ellis Island, New York. Slummen vokser. Det hyles etter rettferdighet. Og jernbanen går stadig fortere, tøff-tøff, en evinnelig dunking og høylydt fløyting som gir rystende gjenklang i halv-

Fig. 2

tomme menneske-
kehoder.

Modernitetens pubertetskri-se. Livet ligger foran en; men hvordan klare seg gjennom denne sinnssyke spenningen som strammer under bukka?

Se det var et påtrengende spørsmål. Vi vandrer mål-løse omkring en stund, blant gatebarn og lømler. Så kommer vi på at vi har jo dratt til denne perioden for å lese tegneserier. Vi plukker ut en fersk utgave av *New York World* anno 1896, og finner frem til et tegnet bilde. (Se fig. 1)

Se på tegninga, da. Vittighetsserien "Down Hogan's Alley", trykket i Joseph Pulitzers *New York World* fra 1895, skiftet i 1896 navn til "The Yellow Kid". Dette som et resultat av at man hadde lært seg å trykke farga gul. Første gang denne farga kom skikkelig på trykk, var den på den lille skallede kineserens (se bildet) nattskjorte. Slik ble serien verdenskjent. Seriens opphavsmann, R.F.

Fig. 1

Outcault, skiftet mellom å tegne for Pulitzers avis og W.R. Hearsts *New York Journal*. Nå, disse gigantene Pulitzer (som har gitt navn til Pulitzer-prisen, ja) og Hearst (modellen for "Citizen Kane" i Orson Welles film. Du har vel sett den?) var i bitter strid med hverandre om avismarkedet. De ville være størst, tøffest, mektigst. En brutal feide oppsto. Den løgnaktige journalistikken som avfødttes i kjølvannet av dette ble benevnet "The Yellow Press". På grunn av gulfarga og de to avisenes gjennomgangsfigur "The Yellow Kid", da vel.

Det var gjennom disse store avisene, at tegneseriene som medium ble født. Trykket i tusentall og lest som adspredelse. Det kunne bare skje i en moderne verden!

La meg få fortelle en morsom anekdote om The Yellow Press, når jeg nå glimrer med sjansen: Hearst (Citizen Kane) hadde sendt noen medarbeidere til Cuba for å rapportere om opprør og uroligheter mot den spanske kolonimakta. En av dem, fotografen Frederic Remington, telegraferer tilbake: "Alt er rolig stop Det er ikke urolig stop Det blir ikke krig stop Jeg vil hjem stop". Tilbake kom telegrammet fra Hearst: "Vær snill og bli stop Du leverer bilder stop Jeg leverer krig stop". Og ikke lenge etter brøt den spansk-amerikanske krigen ut (1898)!

Det er klart, krig solgte aviser også i de dager. Så hør: Folk som Hearst og Pulitzer var mektige menn. De mektige menn slo i bordet og blåste seg opp, og skjebnen lå i deres hender.

Så hva synes du? Er "The Yellow Kid" ei sterk skildring av livet i New York-slummen anno 1896? Ikke realistisk? Ingen elendighetsbeskrivelse, men villskap og sirkus, skøyestreker og umoralsk kortspill. Munterhet og glede dekker over fattigdom og jævlskap, som seg hør og bør for mennesker som vil beholde forstanden.

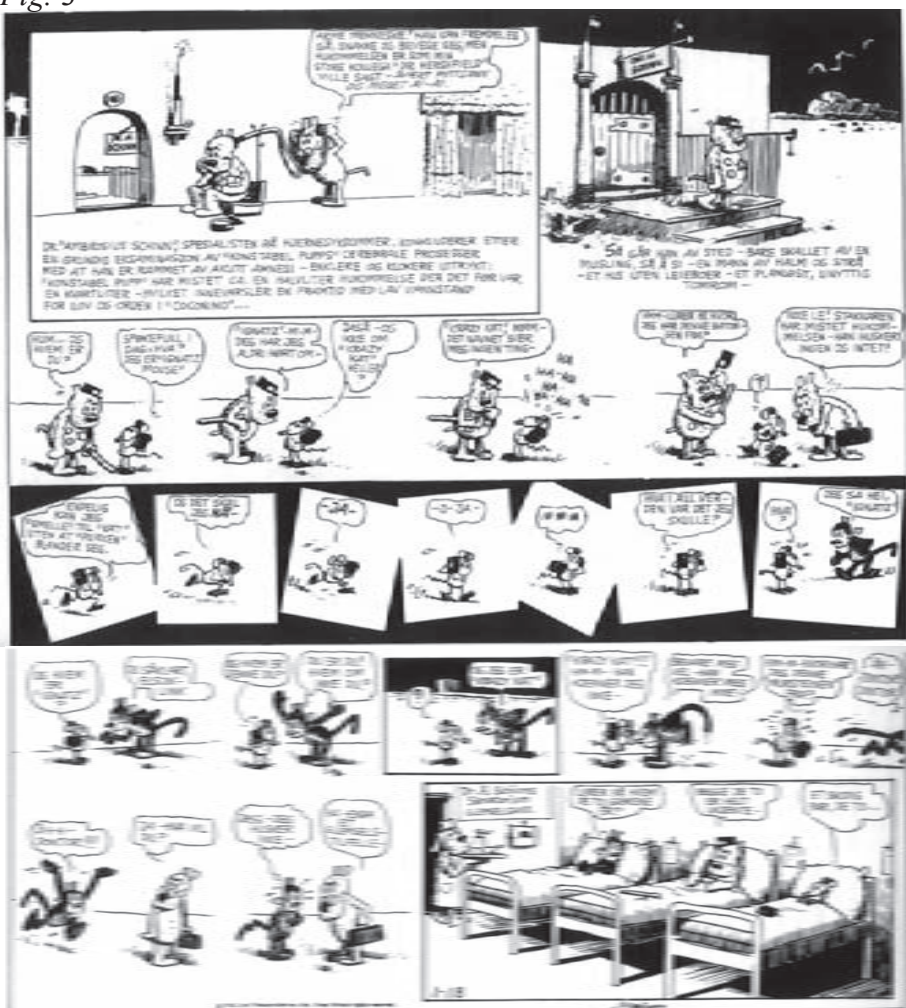
Likevel var dette sterk kost for mange av tidas moralske borgere, som startet den første anti-tegneserie-kampanje. Her var for mye drukkenskap og anarki.

Hør! Hør! Dette var en god og konservativ tidsalder. Makta satt i ansvarlige hender. Så ble det en liten krig på Cuba, da, og godt var det.

Mens uskikkelige anarkister skjøt løs til alle kanter, og drepte presidenter for fote. Et skittent og ubehøvlet kapittel i menneskehetens historie.

En tegneserie som "The Yellow Kid." Er den et uttrykk for avisgigantenes forsøk på å gjøre det hele sveltelig? Eller er det tvert imot; ser vi en gryende interesse for livet i slummen? Et påtrengende behov for å kommentere?

dette rett og slett Outcaults humørfylte beskrivelse av et mangfold blant den lavere klassen, som tross alt var full av håp og amerikansk pågangsmot?

Vi leser tegneserier. Som et spill til en annen tid. En tidsport. La oss gå inn i det tidlige 1900-talls avisvirkelighet, blant slapsticks og gægs – se opp for den flyvende bløtkaka- og føle på tidsånden. Dette er vår egen tids ungdommelige fase. Dette er de håp, drømmer og nevrotiske anfall, de sprø påfunn og ravgale latterkuler, som har formet vår moderne tidsalder. Herfra stammer den moderne kultur, dette usammenhengende misfostret av menneskelig forvirring. Fig. 4 ring.

Se "Knoll & Tott," (fig. 2) verdens første ordentlige tegneserie, 1897- (Denne episoden er fra ca. 1905, tegnet av seriens skaper Rudolph Dirks).

Hva er meningen med slikt? Slikt nonsens. Jeg bare spør. Knoll og Tott får bank. Finner på anarkistiske stunts. Får kanskje bank igjen. Side etter side. Skal man snakke om pågangsmot, er disse to tølperne det beste eksempel. Det handler dog slett ikke om oppbyggelig arbeid. Man smører katta inn med deig! Har du sett slikt?

Men vi skal ikke kimse av Knoll og Tott, dere! Tenk dere hvor viktig det er å beholde den menneskelige latterlighet i ei tid som krever orden og sam-

funnsnyttig hardt arbeid. Ordenspolitiet er ute med snusetrynene sine. Klokkene går synkront. Folk stimler som maur, og behovet for et velfungerende kloakksystem og stadig mer statlig kontroll er presserende. Å, jeg tror jeg er kommet på feil klode.

Feil sted, til feil tid.

Så kommer bløtkakehumoren og løser opp lattermusklene og den tette samfunnsstrukturen. Et laksermiddel. Og du vet hvor godt det er å slippe seg løs etter en forstoppelse.

Ergo: Knoll og Tott. Å lese dette var en heidundrende opplevelse for 1896-mannen i slåbrok og tøfler. Villskap, ukontrollert menneskenatur. Det er deilig å få sin daglige dose før man går ned for å holde oppsyn med fabrikken!

Og her kommer Poenget: Denne dosen med tøv og tant går rett til bunns i det moderne menneske! Bare prøv selv!

Gjør et forsøk med George Herrimans klassiske "Krazy Kat" (fig. 3). Denne serien har vitterlig aldri vært populær, men du verden! I 1910 debuterte den, 60 år før Monthy Python. Dette er visjonært stoff!

Disse absurditetene: Er de uttrykk for en frihetslengsel? Den visjonære åpning mot fantasiens frihet? Det menneskelige i en umenneskelig tid? Surrealistisk humor; den bunnløse gleden ved å være i live? Tross livets absurditet? Jeg bare spør.

Når du plutselig befinner deg i byen, på fabrikken, langt fra bestemor og epletrærne; da fremstår kanskje livets realitet som noe nådeløst og truende. Som metallisk klang.

Man må lære å le fra grunnen av, og finne håp i det absurde. (Hva gjør jeg her? Hva er vitsen? Å kaste bløtkake, vel! (Hvorfor ikke?)).

Det er kanskje ikke tilfeldig at kunstretningene dadaisme og

futurisme med sine sprø innfall oppstår ca. samtidig som avisa trykker Winsor McCays "Little Nemo in Slumberland." (1905-14 går de første episodene av denne serien). (Se fig. 4)

Feil tid, feil sted. Men fremtida ligger foran oss! Tegnerne leker med sitt nye, morsomme medium.

Er vi optimister av ren natur, vi mennesker?

Men se her, da. "Nibsy the Newsboy" (fig. 5). Dette er vel en slags parodi på Nemo in Slumberland. Middelklassegutten Nemo har absurde opplevelser i drømme. Nibsy ser det absurde bak hvert gatehjørne. En liten sosial kommentar, kan man si, eller hur?

Og den konservative reaksjon (vi er da sgu balanserte): "Little Orphan Annie" av Harold Gray (joda, denne serien ble det musikal og mange rørte tårer av. Gikk den ikke på Sentrum Scene noen år tilbake?). (Se fig. 6)

Denne serien er så suveren at vi bringer enda en episode; til fryd og lykke: (Se fig. 7)

Vi leser seriene (nå er vi snart ferdige), pakker kofferten og reiser hjem til vårt eget land, vår egen tid. Vi setter oss i sofaen med ei flaske øl hver. Du ser ut av vinduet, hvor den hypermoderne tidsalder av privatbiler og silikonpupper jodler forbi. Moderniteten har vokst, bredt om seg. Spist seg god og mett. Hundre år er gått. Veinettet er blitt mer omfattende, mottakshallene flere, byene større. Noen mener at moderniteten er over, at vi ikke har noen fremskrittstro eller fremskrittangst lenger, men det er selvsagt det rene sprøyt. Vi tror alltid på, og frykter alltid, fremtida. Og moderniteten, hva er den? Intet annet enn ei fremtid i voldsom forandring, en fortetning av fremtida i våre liv. Å, angsten er som ei stoppeklokke. Den kommer tikkende mot oss og river oss overende med brutal overbevisnings-

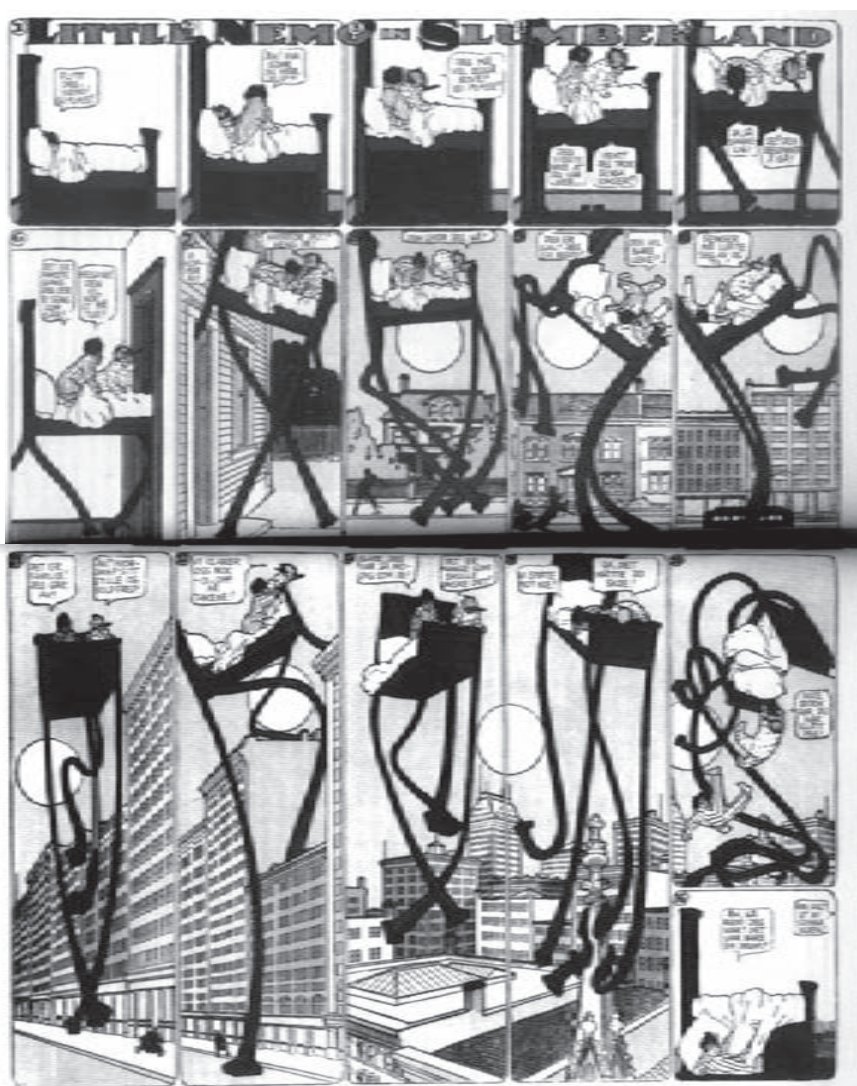
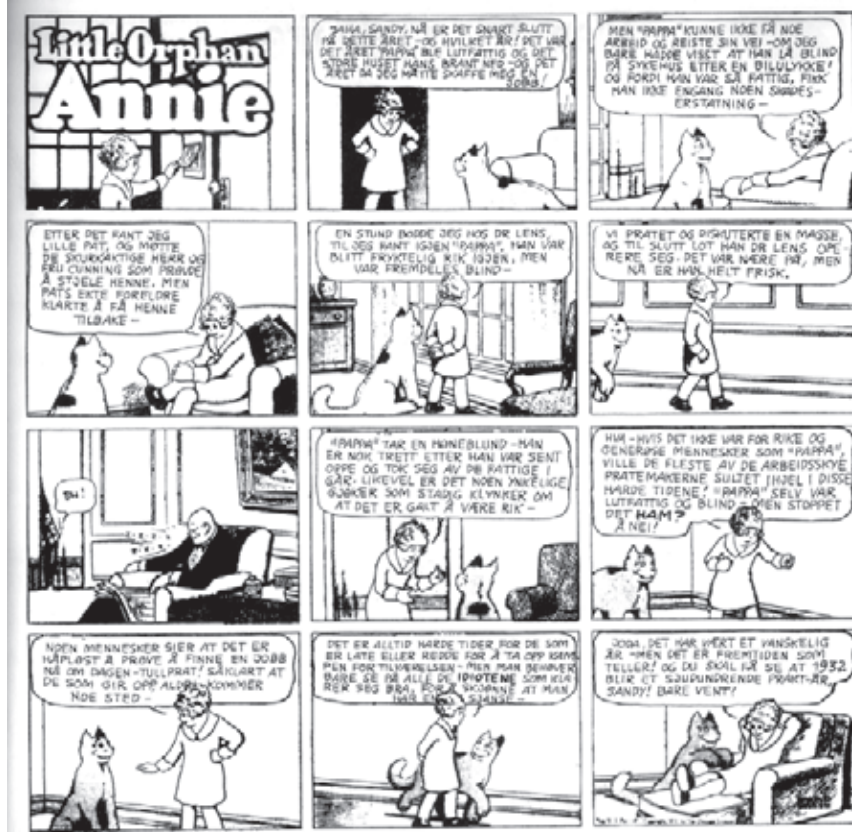

Fig. 6

kraft (for vi har jo ikke noe vi skal ha sagt, eller hva?). De teknologiske nyvinningene fortsetter; det er bare å

henge med så godt man kan. Vi fyker fremover mot noe, og det er bare å håpe på at det blir av det gode. Ikke alt tyder

Verdens fortreffelighet

Det lille som er igjen av den europeiske velferdsstaten kommer til å forsvinne etterhvert som kapitalistene flytter virksomheten sin til land som Kina, Vietnam, India eller Mellom-Amerika. Imens vil de skyldes på fagforeningene som har presset opp lønningene i årevis, selvfølgelig dreier det seg bare om at de skal tjene seg enda rikere ved å benytte seg av slavearbeidskraft i land hvor fagforeninger i praksis er forbudt.

Verdens kommende supermakt, et Kina med null demokratiske tradisjoner, blir rikere, samtidig bygger de opp hæren sin med et offisielt tredoblet (men trolig nidoblet) militærbudsjett fordi, som president Hu så flott sier det: "Vi skal kjempe for å bygge en marine som kan tilpasse seg behovene for vårt militæres historiske oppdrag i dette nye århundret og på denne nye scenen". Mens vi venter på krigen jobber flertallet av Kinas arbeidere 14-20 timers skift i likhet med andre asiatiske fabrikkarbeidere og maquilaarbeidere i Latin-Amerika for luselønn slik at vesten kan konsumere billig. Heldigvis får de amfetamin i vannet sitt slik at de slipper å sovne på jobb.

I Russland sitter en stadig mer autoritær Putin ved makten og ser velvillig på at en stadig sterkere fascistbevegelse bygger seg opp. Militante fascistiske organisasjoner

rekrutterer tusenvis av nye russere i året. De to eneste tingene Putin har gjort relatert til dette problemet er å gi kossakkene (tsarens gamle offisersklasse, også fascister) en offisiell stilling i hæren for første gang siden oktober 1917 og brukt vinteren på en svært brutal politikampanje mot de noen hundre autonome antifascistene i Moskva, forøvrig de eneste som har turt å prøve og ta opp kampen mot den russiske hovedstadens ca. 30.000 organiserte fascister.

USA har siden 11. september og løgnene og krigene som fulgte, beveget seg i en mer og mer autoritær retning, en retning de fleste europeiske land har valgt å slutte seg til. Patriot act og "bring order out of chaos". Den islamske verden blir revet i stykker av okkupasjoner og borgerkriger, og det som er av progressive krefter havner enten i hendene på islamistene, blir drept, eller flykter til vesten hvor de blir møtt av mistanke, rasisme og nye terrorlover. De samme terrorlovene blir skandinaviske tenåringer møtt med når de blir arrestert etter at politiet angriper demonstrasjonen deres i København, de blir dna-registrert for 80 år framover i EUs register for politiske kriminelle. Greit å vite hvem man skal plukke ut og sette opp mot veggen når ting blir alt for vanskelige. Imens sitter størstedelen

på det, bevares, men vi tror det ordner seg. Det blir fikset. Klabbert. Klart det må gå bra.

Man prøver noen ganger å forstå hvor vi vandrer med freidig mot. Hvorfor også videre. Det nytter ikke noe særlig. Slikt blir fort for komplisert. (Nå slutter vi med det, dere!)

En enkel strek, en simpel spøk, en teit kommentar makter på ingen måte å sette alt dette på plass. Men det hjelper. Det er respektløst enkelt! Vi lever i en sjudundrende verden. Ser dere ikke?: Det er jo bare fjas alt sammen.

Fra spøk til revolver: Galskapen er nødvendig for å kunne ta fornuften fatt! Det er noe enhver serietegner og bløttkakemann har forstått.

Nå skal vi endelig være forsiktige med å lese for mye inn i noen seriestriper. Eller i et fjåsete essay som dette. Med "And Her Name

Was Maud" (fig. 8), signert F.B. Oppper, avslutter vi dagen godt tilrettelagt i sofaen, mens vi ønsker lykke til inn i fremtida! Lykke til! Glem for all del ikke bløttkaka og din indre anarkist!

Dette essayet står i gjeld til Horst Scröders anbefalelsesverdige bok "De første tegneseriene" (Semic 1982).

Fig. 8

ANARKISTISK SELVBIOGRAFI FOR SYMPERE

Granny made me an anarchist - General Franco, The Angry Brigade and me av Stuart Christie. Scribner paperback 2005, 423 s.

Anmeldt av Ole Ullern

Dette er en forbløffende bok. En bokstavelig talt fengslende historie om den da 18 år gamle skotske forfatterens attentatforsøk mot Spanias diktator Franco i 1964. Ble tysta på og tatt. Livstidsdom og opphold i Franco-fengsel. Løslatt etter internasjonal kampanje på høyt nivå. Hjemkomst til England til årelang politisk overvåkning som anarkist og aktivist. Mye innsidestoff om hvordan sånt virker. Ny arrestasjon i England i 1971 for bombeattentat signert "The Angry Brigade". Etter landets lengste rettssak ble Christie frikjent, til overvåkningspolitets ville ergelse.

Boken forteller også levende innsiktsfullt om sosiale bevegelser og holdninger under forfatterens oppvekst - hvorfor han ble anarkist.

Dette er 60- og 70-tallets europeiske samtidshistorie fortalt av en av aktørene. Revolusjonær politisk aktivisme sett fra insiden, av en som aldri ga opp og fortsatt er aktiv. Boken er ispedd gode tekstbokser om anarkisthistorie, viktige politiske figurer, 60/70-tallets samtidshistorie og bakgrunn, med fotos. Fortellingen fungerer som en spennende roman, med viktige påminnelser om idealer og spørsmål som fortsatt er aktuell bakgrunn i nåtiden. God innføring i anarkismens levekår i praksis.

Boka fås hos Tronsmo bokhandel.

Frode Nystuen

Fatt nytt håp!

Hvorfor buddhistiske grunnsetninger er relevante i det moderne samfunn

En god bokhandel har i dag en avdeling som heter religion og filosofi, og hvis du undersøker bøkene i denne avdelingen, så er sjansen meget stor for at den er oversvømt av buddhistiske bøker. Det går fra originale tekster og oversatte kommentarer av Dalai Lama, selvbiografier av nonner og litt krydrede bøker for vanlige mennesker. Alle er produserte i elegant innbinding, utgitt av forlag som Windhorse, Shambhala, Snow Lion for å nevne noen. Det er som om det har skjedd en renessanse av ånden, og at de gamle bibliotekene som Nalanda, Takhashila, Kotan, Tunhuang og Samye, hvor buddhistiske munkler lagret sine hellige manuskripter og tekster i århundrer, har fått nytt liv.

Den moderende bokhandelen viser at det ikke er for drøyt å si at buddhismen har en overbevisende global tilstedeværelse. Det som en gang ble undervist og etterspurt i de sagnomstuste klosterene i Østen, er nå velkjent og tilgjengelig i alle slags former over hele verden. Helt siden Hippieene eller de såkalte blomsterbarna i 60-årene adopterte den som en av de ledende filosofier for kontrakulturen. Spesielt i vesten, har den som søker, et vell av munkeordener og sentere for lekfolk å velge mellom, alle har sine spesielle veiledere, seminarer, tilbaketrekning, publikasjoner om hvordan man kan leve og tjene til livets opphold på en riktig måte.

Det som kan kritiseres er at denne ekspansjonen kan og tildel har gjort det til et spirituelt supermarked. Mange aspiranter ser ut til å "shoppe" etter hurtigløsninger, istedenfor å begynne i en krevende religiøs praksis.

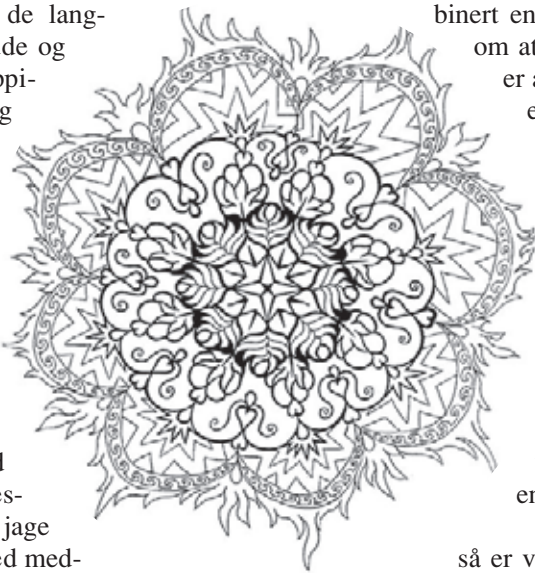
"Skal jeg delta i et 10 dagers vipassana-kurs i den strenge Teravada tradisjonen av U Ba Khin eller Thic Nat Han, eller skal jeg gå på et kurs i visualisering i den fargerike tibetanske tradisjonen, skal jeg resitere den magiske Hjertesutraen slik de gjør i en del av de japanske "Pure Land" skolene, eller skal jeg få en smaksprøve av Satori i den gåtefulle Zen-tradisjonen?"

Og med denne overfloden av østlige og vestlige mestere, tulkuer og roshier, geshes og sthaviras – for å ikke snakke om blandingen av signalene når Buddhismen kommer forkledd i en person med et slikt uortodoks syn som "LSD/beat generasjon guru" Allan Ginsberg – så er det vanskelig å se hvor Buddha's belæring slutter og New Age begynner.

Til og med i min egen tradisjon, den tibetanske, har vi i all vår hengivenhet

til våre egne opplyste mestere lett for å glemme hvor det hele oppsto og hvem det kom fra.

Hvorfor i all verden kan man spørre seg selv, skulle en religiøs tradisjon, grunnlagt for mer enn 2500 år siden av en prins fra nord India som ble en helgen, fortsette å påvirke livene og fantasien til millioner av individer i dag? La oss gå tilbake, for å prøve å finne svaret til blomsterbarna. Det var kanskje ikke så lett med første blick å se noe felles med de langhårede, rart kledde og bedagelige hippieene i Europa og Amerika, og de barberte, ordinerte og disiplinerte munkene fra Tibet og Burma, men de var forent ved det felles begjær, å forstå og rykke opp med roten den menneskelige lidelse, å jage på flukt hatet med med-

Buddhismen unngår den mer konvensjonelle veien gjennom inntak av masse skyldfølelse og bunnfall av bekjennelse, hvor man ber om forsoning til en faderlig Gud som da gir deg tilgivelse

følelse og å finne et universelt språk av forståelse. Disse drømmene har fortsatt stor betydning i livene til millioner av vanlige mennesker i våre dager.

For mange som har søkt tilflukt i hans filosofi, var Buddha's første appell et ikonografi: bildet av Buddha sittende i holdningen til en uforstyrrelig mediterende, avslappet og uforstyrret av forandringer og historiens flyt, på samme tid trøstende og fengslende. Vi beundrer den tilstanden av sinnsro som han har oppnådd – hans handlefrihet og kapasitet til å reflektere – mens vi selv får fullstendig sammenbrudd av nederlag, blir helt utbrent, energien vår dreneres ut av oss, når vi prøver å opprettholde det drepande tempoet i forbikjøringsfilkulturen som vi har skapt rundt oss.

Vi lever livene våre gjennom en uavbrutt rekke av våre egne og andres krav og forventninger — vi innser at tretthet

og urimeligheter har tatt sitt, men ser allikevel ut til å være fullstendig uten kraft til å overkomme situasjonen.

Det er i en slik vanskelig situasjon at åpningsordene i Dhammapada – samlingen av 423 vers som inneholder kjernen av Buddha's belæring – kommer som en åpenbaring :

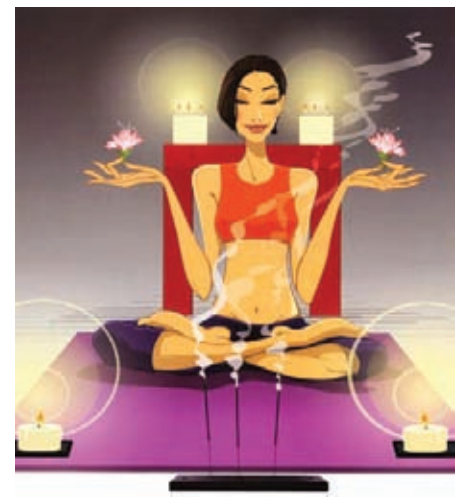
"Vårt liv er formet av vårt sinn; vi blir slik vi tenker."

I denne innsikten er det kombinert en sanseoppfatning om at vi for det meste er ansvarlige for vår egen lidelse, fordi vi ikke har kontroll av vår egen sinnstilstand og en erkjennelse av at vi kan transformere våre liv, ved å virkelig anstrenge oss, isteden for å vente på hjelp fra en ytre instans.

Med ett hugg, så er vi frigjort fra kra-

vene til alle guder, guruer og prester, fra idiotisk overtro og fra de strenge sosiale moralpåbud av "belønning eller straff," som mange av oss er oppvokst med. Hovedgrunnen til at de perplekse, de pinede, de lidende over hele verden er tiltrukket av den "healende" filosofien til Buddha, er at den unngår den mer konvensjonelle veien gjennom inntak av masse skyldfølelse og bunnfall av bekjennelse, hvor man ber om forsoning til en faderlig Gud og at han dermed gir deg tilgivelse.

Isteden begynner den buddhistiske heldredelse med søkerens nuværende ressurser og hans/hennes beslutsomhet til å forandre sin egen bevissthet, befri den for all negativ energi og på denne måten fullstendig forandre sitt liv. Som en god doktor, så setter ikke Buddha kniven i såret og graver uendelig inn i detaljene av våre neuroser eller psykoser; han

identifiserer den fundamentale grunnen til vår lidelse og forslår en kur. Artikler om de forskjellige symptomene, kan være ganske interessant litteratur, det vet vi gjennom skriviene til Freud og Jung, men det er ikke alltid at de øker vår forståelse for hvordan vi kan få løst opp syndromet som har tryllebundet individet fullstendig.

Det var derfor at når Buddha ble stilt tekniske spørsmål om Gud og eksistens av sine samtalepartnere, han svarte:

"Hvis du ble truffet av en pil, ville du bruke en masse tid på å finne ut av hvem som hadde laget den og hva slags tresort den var laget av, og hva navnet var til den som hadde laget styrefjærene, eller ville du trekke den ut og prøve å finne en antiseptisk bandage og en salve?"

Buddha's terapi av håp, er best symbolisert gjennom Saddharma-pundarika, den hvite lotusens perfekte vei. For den hvite lotusen dukker opp fra mørke og sølete områder i vannet, men allikevel bevarer den sitt innerste vesen og hensikt ubedervet; den praktisk talt manifesterer seg, fordi den gjenkjenner tilstandene som har skapt den, mens den forsiktig sikrer seg sin selvstendighet. Det at buddhismen legger så stor vekt på uavhengighet, kan godt være forklaringen på at den har klart å strekke seg ut til de som har kommet i fullt opprør mot autoritærismen i den religiøse tradisjonen som de er vokst opp i.

Til de menneskene som har vært i opprør mot det kristne systemet i vesten og til mennesker som har lidd under den ortodokse Hinduismen i India og hvilken som helst annen ortodoks religion ellers i verden, for den saks skyld.

Bare det faktum at Buddha var et menneske og ikke en gud, er også en avgjørende viktighet. Selv om senere fremstillinger prøvde å heve ham til en slags mystisk supermann, så prøvde Buddha selv å understreke at han hadde funnet ut av og fullført sin oppgave gjennom en samlet kraftanstrengelse (etter Mahyanas fremstilling, gjennom mange liv som en Bodhisattva) heller enn at han oppnådde oppvåkningen gjennom Guds nåde.

Den bragden står til etterfølgelse og ikke som et mirakuløst unntak. Til og med tilfluktsbønnen til de tre juveler:

"Buddham sharanam gacchami, Dhammam sharanam gacchami, Sangham sharanam gacchami – Jeg tar tilflukt i Buddha (læreren), Jeg tar tilflukt i Dharma (læren) og jeg tar tilflukt i Sangha (gruppen av praktise-

"Vi svekker oss selv og våre fremtidsutsikter når vi setter

rende) ” – reflekterer hvor viktig det menneskelige aspektet er.

Å ta tilflukt i Buddha er ikke å tilbe ham som en guddom, men å søke inspirasjon og lærdom igjennom hans eksempel. Historien om Buddha's liv, viser oss hvordan en søkende kan gi avkall på alle de ting som er til hinder i ens søken, til og med slike ønskelige ting som velvære og privilegier, for å selv kunne finne sannheten gjennom: motgang og disiplin, enkelhet, meditasjon og kontemplasjon. En annen og kanskje mer aktuell måte å forstå dette på for dagens mennesker når det gjelder materielle ting og goder, er at man trenger ikke nødvendigvis gi dem bort, men gi slipp på dem i sinnet, slik at disse ”tingene” ikke eier oss. Dvs. at man slutter å klynge seg til dem og faktisk prøver å skjønne at alt er forgjengelig og at hvis vi ikke gjør dette, så binder de oss og blir til hindringer på vår spirituelle vei.

”Siddhartha Gautama, Sakyaprinzen er blitt et opplyst vesen, som stråler av kjennskapet til hemmelighetene i vår eksistens. Han har overvunnet grunnlaget for alt begjær og lidelse, han har realisert hvordan vi kan motvirke dem og til slutt frigjøre oss fra dem. Og etter å ha oppnådd full indre opplysning, oppvåkningen, lurer Sakya-mesteren et øyeblikk på om han skulle – eller om han virkelig kunne klare å – formidle denne kunnskapen til sine medmennesker. I dette øyeblikket, sier legenden at guden Brahma bønnfalt ham om å peke ut veien mot opplysningen som han hadde opplevd, for å dele med oss sin ekstatisk klarhet, slik at verden kunne bli forløst fra sine feil og vrangforestillinger.”

På det tidspunktet og fremover passerer Sakya-mesteren alle grenser av kaste og etniske skiller, han ble allment kjent som Buddha, den oppvåkne; folk aktet ham som Bhagavat, den velsignede. Forestill deg ham på elvebredden av Nairanjanaelven, skuende ut over landskapet hvor han gav avkall på sin fortid, ydmyket seg selv, gikk fra mester til mester og lærte det de hadde å tilby, for så å fortsette sin vandring; dette var hvor han hadde kjempet mot demonene av utmattelse og sult, gjennomgikk redsel og fristelse, tvil og usikkerhet.

Selv når vi er i de mørkeste stedene av vårt sinn, så vet vi at vi ikke er alene – Buddha gikk denne veien i de 6. århundre f.K.f, før han forberedte sin sitteplass under det berømte Bodhitreet, og begynte på den meditasjonen som omsider ville gjøre slutt på kretsløpet av fødsel og død for ham.

Igen, så ber ikke Buddha oss å stole blindt på alt, eller akseptere noe som sannhet bare fordi at han sier det. Buddha stoler ikke på døde ord, han sier at den eneste gyldige prøve er gjennom de høyeste erfaringer som man selv opplever, at det kun da er relevant å si at det er en sannhet for deg.

I *Kamala Sutraen* spurte en forsamling Buddha hvordan en belæring skulle bli vurdert og den velsignede svarte: ”Ikke tro noe fordi at deres eldre, de vise, de opplyste eller fordi Buddha

har sagt det. Kun aksepter det som du oppdager selv som en sannhet, gjennom din egen direkte opplevelse, som ikke skader noen og er gagnlig for alle.”

Det er i dette det lett medbringelige i buddhismen ligger. Ulik til andre religiøse tradisjoner, har det blitt brakt vidt og bredt av pilegrimer og kjøpmenn – og funnet naturlig aksept, isteden for å bli påtvunget – fordi den ikke er fastspent til noe spesielt sosialpolitisk system, eller et spesielt miljø. Buddhismen begynner med det enkelte menneske, den setter igang forståelsen av den menneskelige tilstand og transformerer den enkeltes liv. På grunn av dette, så har den buddhistiske tradisjonen alltid lagt mer vekt på å den egentlige praksisen enn det å symbolsk tro på den – praksis på *arya-satyani*, de fire edle sannheter, og *arya-ashtangika-marga* den edle åttedelte veien, er blant de vanligste å begynne med.

Ved utdypingen av de fire edle sannheter, merker Buddha seg at *dukkha*, lidelse, oppstår fra *tanha*, det egoistiske begjæret, som får oss til å lengte etter

sanselig tilfredstillelse, besittelse og kontroll. Og siden verden ikke alltid kan tilfredsstille våre griller, blir vi grepet av frustrasjon og utilstrekkelighet; forrådt av våre følelser, overgir vi oss selv til raseri og hat og kaster oss enda dypere ned i sumpen av vrangforestillinger.

Men, dette ”selvet,” som samtykker i å la seg degenerere, kan også ved anstrengelse rekonstruere seg selv. For Buddha, så omsatte denne grunnsetningen seg til disiplineringen av sinnet og sansene igjennom den edle åttedelte veien : *å perfektionere forståelse og hensikt ; tale og oppførsel ; beskjefteigelse og anstrengelse og oppmerksomhet og meditasjon*. Denne perfektioneringen blir sammenlignet med de åtte delene på en landskilpadde, dette for at de skal utvikles samtidig, heller enn de åtte trinnene på en stige, for å vise en progresjon. Når de først er blitt en del av vår grunnleggende natur, så sier Buddha at den negative lidenskapen fjernes av seg selv fra vår tenking og oppførsel.

Selv om han kanskje er hjemløs i den materielle verden, så tar den nye aspiranten på den buddhistiske vei bosted i de fire tilstander av bevissthet, berømt som Brahma *vihas* eller guddommelige boliger. Disse er *metta*, *karuna*, *mudita* og *upekka* : kjærlig vennlighet, medfølelse, glede og sinnsro. Ved utdyping av disse fire tilstandene,

påpeker den lærde Buddhaghosha, i sin kommentar *Visuddhimagga* (renselsens vei), at de er praktiske måter som gjør det er mulig for individet å gå ut av seg selv, for å realisere enheten i livet.

”Absorbert i meditasjon ” lar disippelen sitt sinn spre seg ut til de fire deler av verden, med tanker fylt av kjærlig vennlighet. Og i det han gjenkjenner at han er ett med alt, fyller han hele verden med grenseløs kjærlighet.”

Ut fra denne ikke-dominerende kjærligheten, *metta*, blir medfølelsen, *karuna*, født. Den tar form igjennom stor innfølelse med de som lider, som har mistet håpet, som er sunket i kvaler. Som en forutsetning for forståelsen, bryter *karuna* ned alle barrierer av atskillelse. Den leder også til *mudita*, glede over andres glede, årsaken til forsakelse av misunnelse og ondskapsfullhet. Omsider, etter å ha tatt del i andres lidelse, vender den mediterende tilbake til en tilstand av uforstyrrelig frigjørelse, *upekka*. Hans respons til verden for øvrig, har hverken hengivenhet eller aversjon ; han står som et rolig vitne til

flyten av hendelser og ser at hver enkelt handling resulterer i sin egen serie av konsekvenser.

Buddha's psykologi er meget sofistikert. Glede oppstår ikke fra å prøve å oppnå sine mål, men fra den opphøyde roen ved å befri seg selv for slike mål. For Buddha, er ikke den som jakter den virkelig glade personen, men den som bevitner. Praksisen av brahma *vihas* frigjør selvet fra kjeden av tvangstanke, som binder det til gjenstandene i dets lengten og hat. I det femtende kapittelet i Dhammapada, for eksempel i 'Versene om glede', sier den opplyste

”La oss leve i glede og aldri hate dem som hater oss.

La oss leve i frihet uten hat, til og med blant dem som hater.”

For Buddha, så forstås det ikke slik at vi oppnår glede av, å ikke hate de som hater oss, men å fullstendig avslå å la seg bli smittet av en slik sinnsbevegelse. Dette er en frigjøring fra byrden av skadelige følelser.

Betydningsfullt fortsetter Buddha:

”Erobring avler hat, for de erobrede lever i sorg.

La oss verken være erobrerne eller de erobrede, og leve i fred og fordragelighet.”

Slike ord peker ut en klar vei som

leder oss ut av labyrinten av motstridende tanker og konflikter hvor vi fullstendig har mistet oss selv – i tidsalderen av ”Først Meg Selv” og A-bomben, hvor så mange overtalende stemmer ber oss innstendig om være enig i at gjensidig ødeleggelse er svaret på våre problemer, dette viser også hvor nyteløs militarismen er.

Militarismen til de forskjellige nasjonene har også et ekko i militarismen i det enkelte menneske, behovet for å underlegge seg – erobre – de som er rundt dem – enten det er partnere, barn, kolleger eller underordnede. Innstillingen til en buddhist skal være å utforme et forhold til resten av verden – knytte en forbindelse – med andre vesener, mennesker, gjenstander, hendelser – på en måte som ikke krenker den ”andre.” Buddha's belæring på ikkevold og selvbeherskelse, kommer klart fram i Dhammapada (221) :

” Gi opp sinne, gi opp stolthet og frigjør deg selv for verdslig trelldom.

Den som aldri prøver å eie mennesker eller ting som sitt eget, kan heller aldri bli rammet av sorg.”

Denne rettesnoren legger vekt på forståelse, samarbeid og respekt for menneskelige verdier. Gjennom denne øvelsen av kritisk resonnement, ser vi at vi ikke bør underlegge oss den ”andre” ; vi lærer derimot å motstå vår trang til å være ”seierherre”. Vi lærer å erkjenne at vår egen framtid er nær forbundet med fremtiden til alle levende vesener, og at også vår fortid er sammenvet med andres. Vi ser da at vi ikke kan angripe den sosiale og naturlige ”andre”, uten å på samme tid angripe oss selv ; at vi svekker oss selv og våre fremtidsutsikter når vi setter avgårde for å ruinere våre medmennesker og vår økologi. Det må heller ikke utvikle seg til en masochistisk ofring av seg selv for andre: vi oppdager på samme tid, at vi kan både skade og få andre ut av balanse, ved å ødelegge oss selv.

Det er dette som er den svært sammensatte forståelsen, av det den vietnamesiske Zen mesteren og fredsaktivisten Thich Nhat Hahn kaller ’*inter-being*’ – (det å være et vesen som er fullstendig ett med alt og alle). Denne atferden er basert på det i høyeste grad rasjonelle karmaprinsippet, som det sies : ”Det trenges ikke noe ”guddommelig organ” for å straffe eller belønne oss ; vi straffer og belønner oss selv.” Denne moralen fjerner behovet for å påkalle guder og f.eks. som noen tror å pasifisere forfedrenes ånder. Hver for oss kan vi nå ta ansvaret for våre egne handlinger ved å følge denne oppfordringen i Dhammapada,

”Ikke prøv å bygge din egen lykke på andres ulykke.”

Buddha hevder at ingen kan magisk forandre til en ”god” person; etiske øvelser er en veloverveid anstrengelse for å trene seg selv, og de som aksepterer denne belæringen, må objektivt reflektere på sin egen adferd. Til og med imot sin egen gitte natur, må de utvikle de positive ferdigheter som trenges for at menneskehetens humane muligheter

avgårde for å ruinere våre medmennesker og vår økologi”

kan bli realisert. Her er det også meget relevant å reflektere på Buddha's uttalelse om at en person må være *kushala*, så dyktig i praksisen av perfektjon, at denne "lærde" delen av vårt vesen med tiden fullstendig overtar vårt sinn. En praktiserende buddhist lever sitt liv dypt engasjert i verdens problemer og dilemma ; det er ikke noen plass for sløvhet eller apati, eller for passiv tilbaketrekning eller tilbaketog. Hovedvekten blir ikke lagt på at meditasjonsputen og meditasjons-sjalet ditt har samme farge, men det å utvikle de tre disiplinene av *shila*, *prajna* og *samadhi*: øvelsen i moralsk adferd, (med andre ord god oppførsel), øvelser i søken etter visdom og øvelsen i å oppnå innsikt gjennom meditasjon.

Mens livet vårt ofte kan degenereres til en kjølig vanemessig rundgang av forbigående lidenskaper, kjedsomhet og paralyserende depresjon, så vil et

forbindelser, våre politiske overbevisninger og våre valg når det gjelder kulturell uttrykksform. Verdien av det positive og dynamiske aspektet av *ahimsa*, er *metta-bhavana* : ikkevold, som et moralsk 'bud', det blir praktisert og sett på som selve åpningen til *selvets* evne til kjærlighet, hensyn og medfølelse overfor alle levende vesen på alle plan. Som den buddhistiske vismannen, Shantideva bemerker: det finnes ikke noen make til hat:

"Ens sinn finner ingen fred, har ingen glede av fornøyelser og følger seg utrygg, så lenge pilen av hat står fast i hjertet."

Hvis vi ikke tar Shantideva's ord alvorlig og lærer å takle konflikter og trene oss i å bli mer forståelsesfulle, så vil vi aldri bli ferdig med å kjempe de teoretiske krigene og intrigene som er typisk i vår generelle oppførsel ;

de siste over broen mot oppvåkningen, er så sterk, at Bodhisattvaen blir værende i verden. Uopphørlig utsetter han sin egen opplysning og bruker sin oppsamlede åndelige fortjeneste til å hjelpe andre vesen mot fullkommenhet.

I Vajradhva-sutraen, finner vi Bodhisattvaen's krevende løfte :

"Jeg må bære lidelsen til alle levende vesen, for jeg har avlagt et løfte om å redde alt som lever, å bringe dem alle gjennom skogen av fødsel, alder, sykdom, død og gjenfødelse. Jeg tenker ikke på min egen oppvåkning, men det å skjenke alle levende vesen gleden av den aller høyeste visdom. Så jeg påtar meg all sorg til alle levende vesener. Jeg går med på å lide som et gissel for alle levende vesener. Jeg vil på ingen måte forlate dem. Jeg er fast bestemt på å oppnå den aller høyeste visdom for alt levendes skyld, for å redde verden."

Selv om veldig få av oss kan si at vi følger denne veien, er det en meget sunn motgift mot kynisme å overveie de ti *paramitaene*, eller den spirituelle perfektjoneringen som en Bodhisattva

orden. Som sådan, trengs ikke noe symbol, annet enn rett streben og å ha erkjent det hellige potensialet til alle levende vesen, som er Buddha. Kun ved å legemliggjøre verdiene i Buddhas dharma i sitt eget liv, kan man forstå dem. Det å bare lese dunkle tekster, er kun å samle på informasjon, med mindre det tjener som en forbedring av vår praksis. Buddha forklarte at de som levde sitt liv gjennom selvbeher-skelse, medfølelse og kreativitet – et liv opplyst av dharma – ble frigjort for all frykt. Med beslutsomhet i sin praksis for dypere innsikt og riktig adferd, forble de uforstyrret av alle usammenhengende opplevelser.

Det er dharma som gjør at praktiserende buddhister kan opprettholde sin opphøyde ro og pleie sin livsglede og kreative kraft, til og med når de står overfor redslene i krigføring, utløst av fiendtlige grupper, som i Laos, som geriljaopprøret i Sri Lanka, som folkemordet i Kambodsja og som den ubarmhjertige ideologiske forfølgelsen i Tibet. Fremfor alt, så gir det buddhistene mot til å bli stilt overfor den skremmende muligheten at alt er tomhet. I

"Å innse at det ikke er noe som er varig eller uforanderlig i selvets essens – eller i verden for øvrig – er ikke det første steget mot kynisk nihilisme, men mot en sensibel forståelse og konstruktive handlinger"

levesett som er støttet av *shila*, *prajna* og *samadhi*, gi seg utslag i et kontinuerlig kretsløp av selvransakelse og positive handlinger – som istedenfor å slite oss helt ut, "fyller" opp vår sjel, kropp og sinn. På denne kontoen har vi fått både software og hardware av håp, som setter oss i stand til å fortsette, i og med livet.

Nå da vi er gitt en grunnleggende beslutsomhet og livsmot, så skulle det ikke være vanskelig å forestille seg hvordan man kan iverksette buddhistiske prinsipper i hverdagslivet. En motstand mot utbyttingen av råvarer og det å finne et riktig levesett blir en logisk følge av å akseptere Buddha's Dharma.

Spørsmålet er, hvordan man best kan opptre på en etisk riktig måte under de rådende forhold i dagens økonomi, uten å skade seg selv eller andre – spørsmålet er, om hvordan vi kan legemliggjøre prinsippet i *ahimsa* – ikkevold – det virker overveldende, ja nesten påtrengende viktig å starte en revolusjon på dette området, både med seg selv og sine omgivelser.

Like viktig er det å vurdere våre sosiale

denne oppførselen er dessverre en av de tingene som er typisk for oss mennesker, men det en buddhist håper på, er at vi skal lære å forvandle denne rå oppførselen til fullkommen adferd, både i vårt personlige liv og i vårt fellesskap. Buddha sier at når vår forestilling og handling flyter sammen som ett, blir det tilsynelatende umulige ideal en integrert del av den praktiserendes bevissthet. Buddha's Dharma kan også brukes i mellommenneskelige forbindelser, som en 'medisin' av nærvær for å fjerne usikkerhet hos andre og å dele deres kvaler ; å være villig til å medgi sine feil og skape fred. Når det gjelder det å ta seg av andre, så er poenget å respektere at mennesker er forskjellige ; å respektere at andre har rett til å tro hva de vil ; uten å tillate at disse forskjellene får kvaliteten på de menneskelige relasjonene til å surne.

I Mahayana-buddhisme er idealet en Bodhisattva, som er en forbilde av et følsomt vesen som viser stor omsorg for andre, en som er på vei til å bli en Buddha ; hans adferd er kjærlig, vis og omsorgsfull gjennom mange liv, inntil han står på terskelen til Nirvana. Men hans medfølelse og ønske om å hjelpe

skal ha utviklet. Disse er *dana*, neste-kjærlighet; *shila*, riktig adferd; *kshanti*, tålmodighet ; *virya*, (livs)mot; *dhyana*, meditativ absorpsjon; *prajna*, innsikt; *upaya-kaushalya*, dyktighet i å velge rette midler for å hjelpe vesener til å oppnå oppvåkning; *pranidhana*, beslutsomhet; *bala*, kraft (skapende evner); og *jnana*, kunnskap.

Bodhisattvaen's perfektjon i disse øvelsene i andres tjeneste, danner temaet i Jatakaene, historiene hvor Buddha beretter til sine disipler om sine tidligere liv. I en av disse historiene, er Bodhisattvaen en apekonge som leder sine tilhengere ut av fare ved risikere sitt eget liv ; i en annen, er han ånden til et stort sal-tre, som ofrer sitt liv til en konge, istedenfor en lund med trær som kongen vil kutte ned og redder derved livet til tusenvis av trær og fugler.

Det som Jatakaene lærer oss, er at i Buddha's dharma trengs det ikke noe monumentalt, kun trening av sinnsnærver.

Til og med når han lå for døden, er det fortalt at Buddha trøstet sin kusine og disippelen Ananda med disse ordene:

"Denne kroppen er ikke meg. Uten å være sperret av kropp eller sinn, er Buddha like uendelig som himmelen. Jeg lever i den dharma som jeg har gitt dere, den er deg nærmere en ditt hjerte. Og dharma vil aldri dø."

Buddha forklarte at dharma – hvor det blir lagt vekt på uselvsk tjeneste, glede, håp og en dynamisk gjensidig avhengighet – er universets moralske

den buddhistiske tradisjonen blir verden betraktet som en hildring eller illusjon, tross alt : så forklarte Buddha at verden ikke hadde noe fast kjerne eller evig varende virkelighet, men at det var et sammenfall av forbigående illusjoner og flimrende forestillingsbilder som i en drøm.

Denne forgjengelige verden har ikke desto mindre en logisk åpenbar virkelighet, en logikk som krever handling i nået. Og mens vi har valget til å leve med vrangforestillinger og utføre destruktive handlinger mot oss selv og andre, så har Buddha og hans arvtagere – lærere som Dalai Lama, Dilgo Khyentse, U Ba Khin, Ayya Khema, Sangharakshita og Thich Nhat Hanh – anbefalt oss en annen kurs. De henstiller inntrengende til oss å reflektere på våre ubevisste motivasjoner og de handlinger som vi begår. De minner oss på at våre urolige liv styres av vaner og omstendigheter; vi handler ikke på egen hånd, vi handler bare på stimulanser. De foreslår at vi kan frigjøre oss fra illusjoner og destruktive handlinger; ved at våre ønsker i livet vil bli mer oppfylt, hvis vi blir rettledet av medfølelse, kjærlig vennlighet, glede oss av andres glede, sinnslikevekt og være oppmerksom på andres lidelse. Ved å gjøre dette, blir individet selv fullstendig ansvarlig for sin egen eksistens og sin egen utvikling.

Det er derfor Buddha sier at der ikke er noe som er varig, eller uforanderlig i selvets essens, eller i verden for øvrig, dette er det første steget, ikke mot en

kynisk nihilisme, men en sensibel forståelse og konstruktive handlinger.

Da skjønner vi at vi ikke har så mange valg: *pravritti marga* (som tilsynelatende er tilegnet til det verdslige plan av samsara) er ikke det motsatte av *nivritti marga* (som er tilegnet til nirvana, tilstanden som er hinsides illusjoner og vrangforestillinger, fastgjøring og egoisme), men hver for seg finner de sitt formål og retning med henvisning til den andre. Når disse to veiene møtes og blir ett, opplever vi kaoset og mangfoldet i livet; ved dette stadiet skjønner vi også at den eneste måten som vi kan takle dette på, er ved å utvikle kvalitene til et moralsk ansvarlig menneske.

Det mest sentrale her er hvilken holdning vi har, det har til og med antatt enda mer pikante sider nå på kanten av

det 20. århundre: vi er i fare for å la våre liv og våre menneskelige forpliktelser gå i oppløsning, på grunn av våre begjær og levesett.

Cyberspace har allerede blitt et førende miljø og valgmulighet mot det virkelige liv. Den evige tredemøllen av framdriftsplanen og vår suksess, har forminsket den tid og energi som vi setter av til å pleie vårt indre. Der er en spirituell hygiene, så vel som en fysisk hygiene; sjelen og sinnet må også vedlikeholdes, på samme måte som vår bil og computer også må holdes i en optimal tilstand. Selvfølgelig, så kan du kjøpe en ny bil eller computer, hvis den gamle går i stykker, men sivilisasjonen har ikke kommet så langt at vi kan kjøpe en ny

sjel eller et nytt sinn.

Buddhismen hevder ikke å ha en hurtig pakkeløsning til nirvana for stressede forretningsfolk, engstelige studenter, nevrotiske skribenter eller kvinner i det fantastiske 20. århundres dilemma, om å være hjemme eller satse på karriere. Buddhistisk meditasjon er ikke en lindring mot stress eller en visualiseringstrip, like lite som at en buddhistisk bønn er det samme som omdreiningen av bønnehjul og bøye seg foran eksotiske figurer. Som Rilkes arkaiske torso av Apollo, ser Buddha oss rett in i øynene og sier: "Du må forandre ditt liv."

I lys av dette blir det tvingende nødvendig å stille dette eksistensielle spørsmålet til oss selv: Skal vi bare

flytte med strømmen i livet uten noen motstand, eller skal vi driste oss til å prøve å kjempe imot strømmen?

Kanskje dette også peker ut hvor viktig det er å lære å meditere.

Buddha forteller i sin lignelse om flåten, at det er mulig å krysse flomvannet ved å ikke gjøre noen av delene – ved ganske enkelt å bringe sinnet i harmoni med strømmen for så å lede seg selv varsomt over. Det var kanskje denne tilstanden av oppmerksomhet, hederlighet og dyktighet, som Buddha hadde i tankene da han fortalte til sine disipler hvordan man kan krysse livets strie strøm:

Vær et lys for dere selv, ta tilflukt i dere selv, kjære venner.

Sherab Dorje Andreassen

I Elias Blix rike

Det er søndag føremiddag. Eg sit ved ei byste av den kjende salmediktaren Elias Blix ute på Våg på Sandhornøya i Gildeskål. Fuglane syng sine sorglause lovsongskor, og sola, den velsigna sola, vermer eit vinterfrosent sinn. Det suser så stille i trea, ein vemodsam, nestan høgtideleg stemning kviler over plassen. Over meg kneiser eit spisst og høgt fjell. det fjellet Blix fortel om i songen "Barndomsminne frå Nordland." Fjellet ligg der og strekkjer seg opp mot ein æveblå himmel som ein mektig katedral over den vakre bygda Våg. Og eg fell i tankar om nettopp dette å ha røter, dette å høyre til ein stad, det er viktig for oss små menneskekryp det. I dag står det altså ei byste av Elias Blix på denne vakre staden. Men ein gong kom den unge teolog Blix og ville preike i heimbygda. Dette vart han nekta av ein halsstar- rig embetsmannsprest. Bondesonen skulle ikkje få sleppe til så sambygdingane hans skulle få høyre han tolke den Heilage Skrift. Han var ikkje av fin nok byrd. Jantelova og "Bygdedyret" hadde enno ein gong slått til, slik ho har for vane i eit land der misunning er ein eigenskap tidvis sterkare enn seksuladriфта. Men om Blix forlet heimbygda for godt etter denne hendinga, gløymde han den aldri. Under bysta hans står det inngravert: "I min heim var eg sæl avdi Gud var attved, og eg kjende så vel kor det anda Guds fred, når til kyrkje me for, når me heime heldt kor, og med moder eg bad. Å, eg minnest, eg minnest så vel denne stad."

Elias Blix vart fødd på Våg i Gildeskål 24 februar 1836. Han var bondeson, men gjorde seg snøgt bemerkta som litt av ein lesehest og ein flittig maur. Han gjorde seg tidleg bemerkta på seminaret i Tromsø, og var ei tid lærar før han studerte teologi. Men prest vart han aldri. Vi veit ikkje sikkert om hendinga i heimbygda hadde verknad på dette, men senare vart han stipendiat og tok filosofisk doktorgrad i 1876. Han vart professor i hebraisk og kyrkjeminister i Sverdrupregjeringa. Men dei fleste av oss tenkjer nok på salmar når vi høyrer Blix-namnet bli nemnt. I Landstads salmebok er det over 100 salmar av Blix, og i Norsk Salmebok er det eit liknande antal. Elias Blix var overlag dyktig, og han fanst snøgt i hovedstraumen av nynorske føregangsmenn. Nordpå er Blix ved sida av Petter Dass den største salmediktaren vi har hatt. Og det er ikke så rart, når ein les salmane hans:

"Ein båt i stormen duva men Jesus var ombord. Hans læresveinra gruva då båra braut på fjord. Men sjå, då Jesus vakna og truga storm og hav, då vind og våger spakna og veret stilna av." Dette er kvardagen for nordlandsfiskaren. Vår Herre er eit like naturleg fylgje i båten som draft og radar. Blix var sjøl i yngre dagar med og rodde Lofotfisket. Han hadde erfaring slik. Songen "Barndomsminne frå Nordland" vart til i 1896 då "Nordlendingenes forening" kom opp til sin kjære Elias Blix på Briskeby i Oslo for å feire 60-årsdagen hans. Då dreg diktaren fram eit heilt nytt manuskript og den aller første gongen: "Å eg veit meg eit land oppe mot nord med ei lysande strand millom fjord, der eg gjerne er gjest, der mitt hjarta dei finaste band. Å, eg minnest, eg minnest land." Det var ikkje eit tørt auge etter lese det opp. Og tankane gjeikk nor- og strendene, til barndomsriket, der til. Og vi merkar det så godt i hans: "Syng i stille morgonstunder. og ros. Sjå han gjerer nytt det myrkret ljøs. Sjå hans sol all liv og lovsong fylla. Sjå hans kvar dag hans nåde ny."

Ofte er det slik at "noko nær, og nærast er du når du vår kjensle for heim-plassen. å lengte til, noko å minnast. påstand at den er ikkje realis-

las det opp langt der høgfjell og er fest med so vel dette at han hadde dover til fjella lengslene høyrt fleire av salmane Syng Gud fader lov under. Kallar fram or skapning gylla. Alt med kjærleiks smil i sky. Sjå

er borte når du er er borte" også i Vi treng noko Eg våger den tisk som ikkje

samstundes er romantikar. Vi treng draumen, lengslene, stilla og ettertanken i ei tid då vi berre dansar villare og villare rundt den kapitalistiske gullkalven. Og vi treng arven frå fortida, slik Blix millom anna har gjeve oss den. Når dette vert skriven er det vår. Og eg kjenner som Blix: "No er det i Noreg atter dag med vårsol og song i skogen. Og det var nok våren og landet her nord han lengta etter Blix då han skreiv "Nordlendinganes nasjonalsong: "Og eg lengtar så tidt dette landet å sjå, og det dreg meg så blidt når eg langt er i frå. Med den vaknande vår vert min saknad så sår, so mest gråta eg kan. Å eg minnest, eg minnest so vel dette land."

Eg sit no her og filosoferer. Ein liten fugl sit og syng så vakkert til meg. Og eg veit at "slekter skal følge slekters gang."

Livet går vidare til livskvelden innhenter oss. Blix seier det slik: "Du vår med ljose dagar, med lengting, liv og song, du spår at Gud oss lagar ein betre vår ein gong." Den våren lengter eg til. Kvar 17. mai, når barnetoget er slutt framfor Slottet i Oslo, snur Gardemusikken seg høgtideleg mot kongefamilien. Det vert heilt stille før dei stemmer i med Blix sin fedrelandssalme "Gud signe vårt dyre fedreland." Det renn mang ei tåre nedetter nordlendingane sine kinn i denne stunda, og tankane vandrar nordover til Gildeskål og landskapet under Sandhornet med "ei lysande strand millom høgfjell og fjord." Eg reiser meg frå benken att med bysta hans Blix. Inntil eg når den siste vår, er det høgste ynskjet mitt at vi alle kunne vere litt meir glad i kvarandre, gjere livet lettare for kvarandre. Det kostar så lite, men gjer så mykje. For Jantelova kan vi alle gjere noko med, om vi vil.....

Arnstein Vada

Et tilfeldig møte i byen

En fortelling fra Rays eventyrlige liv

Hele historien får du i neste nr. av GA. Følg med!

"Vet du hvor Afghanistan er?"

"Nei"

"Vet du hva 'protestere' betyr?"

"Nei"

"Vel, disse menneskene har flyktet fra en krig i sitt hjemland, Afghanistan. Den norske regjering vil sende dem tilbake. Så nå protesterer de. Det betyr at de ber menneskene her i landet om å henvende seg til sin regjering, for å be om at Regjeringen ikke må sende dem tilbake til krigen. Forstår du?" Dette slo meg som rimelig greit og forståelig.

...

"Jeg har også delt en joint med Jens, og mer enn én."

Dette er ikke røsten til din gamle svirebror akkurat, selv om det ikke var fritt for at det ble satt til livs et glass rødvin og et par korte pils også, men kanskje den til din gamle, vel, blåsebror. Er det verdt noe?

Nå kjære, vene, snille, godeste Jens, la oss se hva din nå hasjløse, og dermed forhåpentligvis enda mer klartenkte hjerne kan fås til å oppfatte. Følg nå med:

Hverken du eller Den kongelige norske regjering under din kommando har klart å høre eller forstå det som er blitt sagt av disse menneskene her i landet som har henvendt seg til deg, og som forresten også har valgt deg. La meg derfor henlede din oppmerksomhet og gehør på noe som burde være forståelig.

Ray

Konspirasjonsteoretikere og naive barn

Konspirasjonsteorier har blitt allmenngjort gjennom underholdningsindustrien og terrorfrykt. TV-serier som «X-Files» på 1990-tallet og 11. september 2001 har omformet det som før var noe marginalt og sært om til kulturelt godtagbare spekulasjoner. Hele tiden blir vi foret med paranoia-filmer, både dokumentar og spillefilm, om de konspirative grep som gjøres av regjeringer, millitærvesen, politi og etterretningsbyråer i den vestlige verden. Vanlige teorier er f.eks. at drapet på President Kennedy 22. november 1963, som påstått i filmen «JFK» av Oliver

Stone, var en regjeringskonspirasjon, et statskupp. Eller som vi har hørt i det siste: 11. september var en konspirasjon gjort av den amerikanske regjering for å starte krig mot den muslimske verden samtidig som man villle gjøre om USA til en totalitær stat. Slike konspirasjonsteorier er vanskelig både å bevise og eventuelt motbevise. Men for å belyse deres troverdighet må vi se dem i lys av ting vi allerede vet og kan bevise. La oss se på konspirasjonsteoretikerne og deres tilnærming til det de hevder: at konspirasjoner på et høyt nivå foregår i samfunnet.

Militæret, politikerne og etterretningsvesenet

Konspirasjonsteoretikere anvender en forskningsmetodologi som kalles partikularisme. Dvs. at man tar en liten del av en helhet, forstørrer den opp og gjør den ensbetydende med hele helheten. Eks. i feministisk forskningsmetodologi brukes partikularisme ofte. Allmenne problemer partikulariseres om til kvinneproblemer. Er islam kvinneundertrykkende? Vil det si at menn i et muslimsk teokrati er frie som fuglen? Forholdene i Iran og Saudia-Arabia skulle nok tilsi noe annet. Innom feminismen forstørrer man en del av problemet og gjør det ensbetydende og/eller utslagsgivende for å være hele problemet.

Utgangspunktet for enhver konspirasjonsteori er den barnslige tanken om at det finnes orden i samfunnet.

Konspirasjonsteoretikere gjør det samme. Men konspirasjonsteoretikernes partikularisme er ikke ideologisk, den er nesten tilfeldig, skapt av den tanken som naive barn går med. Utgangspunktet for enhver konspirasjonsteori er den barnslige og naive tanken om at det finnes orden i samfunnet. Konspirasjonsteoretikerne tror at i yrkeslivet er alle til å stole på. Dårlige håndverkere finnes ikke i tankene til konspirasjonsteoretikere. Eks.: JFK-saken. Var det en regjeringskonspirasjon? Ble Kennedy likvidert på ordre fra medlemmer av sin egen regjering? Disse tankene baseres ut fra de løse ledetråder man har overfor Lee Harvey Oswalds forhold til det amerikanske militæret og etterretning, det at Oswald ble likvidert av klubbeieren Jack Ruby, samt Dallaspolitiets merkelige etterforskning. Ut av disse detaljene blåses det opp en partikulært byggverk hvor man hevder en konspirasjon mellom regjering, politi, militæret og etterretningsvesenet. Det som konspirasjons-

teoretikere ikke forstår er at politikere, millitærfolk, politi og etterretningsvesenet ofte kan være like udugelige som hvilken som helst sjarlatan. For hvor sannsynlig er det at Kennedy ble myrdet av interne individer? Det er vanskelig å tro når man vet dette er samme regjering, millitær- og etterretningsvesen som stelte i stand Bay Of Pigs-invasjonen i 1961 på Cuba, antageligvis den mest klønete og talentløse millitæroperasjonen man noensinne har vært vitne til. Kunne de selvsamme klønene av noen regjeringsmedlemmene, etterretningstjeneste og millitærstrateger være i stand til å likvidere sin egen president? Eller

for å ta et mer nærliggende eksempel: Var 11. september 2001 en konspirasjon gjort av Bush & co for å starte en hellig krig mot muslimer? Det må også være den mest klønete konspirasjonen noensinne, ihvertfall hvis vi ser på resultatet av dagens situasjon i Irak som av noen betegnes som en mye verre hengemyr for USA enn Vietnam. Og i så fall, hvorfor gå til angrep på Saddams Irak, regionens mest islamfiendtlige styre, hvor den sosialistiske baathismen slik Saddam Hussein valgte å tolke den, ga ham status i den muslimske verden som «kafir», frafallen, på 1980-tallet? Og når har USA behovd et angrep på egen jord (USAs første!) som påskudd for å drive krig mot andre land? Var eksempelvis Vietnamkrigen et resultat av at vietnamesere i USA kapret amerikanske millitærfly og styrtet dem inn i skyskrapere i New York? Filosofien bak det amerikanske engasjementet i Vietnam var den amerikanske dominobrikke-teorien, utarbeidet av millitærstrateger og etterretningsekspertene i Pentagon, en teori som i ettertid har blitt diskreditert

som det rene vås. Hva angår 11. september står vi også overfor det sårbare faktum at CIA og millitær etterretning i kampen mot kommunisme engasjerte afghanske og ellers muslimske fundamentalister på 1980-tallet i kampen mot Sovjetunionen i Afghanistan. Vi kjenner alle til resultatet av den jobben i dag: Al-Qaida og Bin Laden. Intelligent tenking? Et problem med etterretningsvesenet er at de eksisterer ikke alene. Akkurat som en matvareforretning så «selger» etterretningsvesenet et produkt. Ofte vil da etterretningsvesenet skreddersy sin etterretning til den vinklingen og i den politiske retning som etterretningsvesenet tror at maktøverne vil være interessert i. Et godt eksempel her er den slette jobben som amerikansk etterretning gjorde i forhold til å «bevise» at Saddam Hussein hadde såkalte millitære ødelegelsesvåpen, noe som ennå tre år etter at USA gikk inn i Irak ennå ikke har blitt funnet. Konspirasjonsteoretikere tror at politikere, millitærfolk og etterretningsvesenet består av intelligente, langsiktig planleggende, handlekraftige og dynamiske mennesker som på null komma null kan sette i gang hva som helst og resultatet vil være rasjonelt og smidig med maksimal tilbakevirkende benefit. Kan det tenkes noe mer virkelighetsfjernt? Ut i fra de få eksemplene gjort ovenfor ser vi at det motsatte fort kan være tilfelle.

Yrkeslivet

Man må spørre seg om konspirasjonsteoretikere har noen slags bakgrunn fra yrkeslivet i det hele tatt. Eldre arbeidstagere som har vært i yrkeslivet i flere tiår har stilltiende lært seg dette sure faktum: Det er ikke nødvendigvis korrelanse mellom en høy stilling og høy IQ. Eks: I 1997 ble Lund-kommisjonens rapport

om De Hemmelige Tjenester i Norge offentliggjort. Man kan bare overveldes over hvor mye penger og ressurser de hemmelige tjenestene i Norge må ha hatt. Telefonavlytting, ulovlig åpning av folks post, fysisk spaning; alt fra homoseksuelle til medlemmer av filmklubbstyret til barn av antatte kommunister, ble overvåket. Men til tross for dette overflødhornet av midler og metoder til overvåkning av potensielle «fiender av rikets sikkerhet», hva skjedde vel ikke? De hemmelige tjenestene kunne ikke forhindre terrorangrep på norsk jord: Lillehammer-drapet i 1973 av Mossad-agenter, Kyviks bombekasting i 1. mai-toget i 1979, Nazi-likvideringene på Hadeland i 1981, bombeattentatet på Nor Moske i 1985.

Spørsmålet er: Hvorfor kunne man ikke forhindre disse terrorhandlingene med de mål og midler man hadde til rådighet? Svaret er: Enhver person som har vært i yrkeslivet vet at enhver arbeidsplass er et hierarki. I dette hierarki finnes en naturlig adlydelseskultur. Gjør du ikke som sjefen sier så får du sparken. Men hvilke kriterier stilles for å bli sjef? Visdom og intelligens? Alle yrker - postverket, politiet, militæret, universitet, avisredaksjoner, politiske partier, NRK, hva som helst - er befengt med strebere, spytslikkere og albuespissere som har mer ambisjoner enn intelligens. Ofte er de disse menneskene som når toppen, de som sleiker oppover og spytter nedover. Dette dystre faktum fører ofte til at overalt i yrkeslivet støter man på inkompetanse, inkompetanse og nok en gang inkompetanse.

Politiet

Mange konspirasjonsteoretikere har en enorm respekt for og tiltro til politiet. Her er gutta som ikke bare kan jobben sin, men også er de i stand til å lage skikkelige smidige konspirasjoner. Eks: En høyprofilert drapssak som Palmedrapet er kjent verden over. Noen har hevdet at Palmedrapet var en politikonspirasjon, at han ble likvidert av folk i det

Overalt i yrkeslivet støter man på inkompetanse, inkompetanse, inkompetanse!

svenske politiet. Dette er en typisk feilslutning hvor konspirasjonsteoretikere forveksler årsak/virkning. Det svenske politiets Palme-etterforskning er en typisk politietterforskning: full av tabber, misforståelser, det vanlige dårlige håndverket. Konspirasjonsteoretikere gjør i dette tilfellet partikularisme-tabben: De fester seg ved polititabbene i Palmedrapsetterforskningen, tror at disse tabbene er en anomali og trekker

deretter konklusjonen at denne anomalien er beviset for at Palmedrapet var en konspirasjon: Palme ble myrdet av politiet. Men hadde Palmedrapskonspirasjonsteoretikerne lest om kriminalsaker på generell basis ville de visst at klønete og hjelpeløst politiarbeid er selve hovedregelen, ikke unntaket. For leser man om de største og de minste kriminalsakene lokalt, nasjonalt og internasjonalt blir man fort slått over hvor dumme politietterforskerne er. Politiets inkompetanse er noe som det bør skrives et internasjonalt oppslagsverk om. La oss ettersjekke en internasjonalt kjent drapssak for å belyse dette. Et godt eksempel her er Charles Manson-saken fra 1969: I juli-august 1969 drepte Mansonsekten tilsammen 8 mennesker i tre forskjellige saker. Under denne mordorgien lagde de kriminaltekniske spor som skulle peke til den politiske millitante Black Panthers bevegelsen. Med drapofrenes blod ble uttrykk som "Healter Skelter", "Death To Pigs", "Rise" "Political Piggy" og «PIG» skrevet med blod på vegger, kjøleskap og inngangsdører, og et håndavtrykk i blod ble avsatt på veggen; fabri-

forsker at blodskrift på veggen var vanlig i drapssaker og at man derav ikke kunne knytte disse tre sakene sammen. Men 16. august 1969 ble Mansonsekten raidet av 200 politifolk for biltyverier. De ble puttet inn i kasjotten i tre dager og løslatt da det viste seg at ransakelsesordren var feil datert. Den 12. oktober 1969 ble Mansonsekten fengslet nok en gang under et raid fra ordensmyndighetene for mistanke om hærverk og organiserte biltyverier. En av morderne, Susan Atkins, skrøt av drapene hun hadde vært med på til medfanger, som tipset politiet. Gjennom denne interne tystingen kunne politiet begynne opprullingen av saken. Hadde ikke dette skjedd, kunne Manson

Klønete og hjelpeløst politiarbeid er hovedregelen, ikke unntaket.

og folkene hans vært på frifot den dag i dag. Men verre polititabber skulle bli avslørt. Da Mansonsekten hadde brutt seg inn hos ofrene sine brukte de ikke hansker, men etterlot seg flere fingeravtrykk på ytterdørhåndtaket. Dette bevi-

En person i Manson-miljøet tystet til politiet om at under drapene hadde det blitt brukt en 22 kaliber Hi Standard Longhorn revolver, en sjelden revolver. Etterforskerne i saken etterlyste alle eksemplarene av denne revolveren som kunne finnes over hele USA. Men like etter drapene, august 1969, hadde en guttunge funnet en slik revolver i hagen deres i Los Angeles-området. Han hadde plukket den opp etter revolverløpet for å unngå å ødelegge eventuelle fingeravtrykk på skjefet. Ved avhenting tok den lokale politimannen revolveren i skjefet (og ødela derav alle fingeravtrykk) og arkiverte den på politistasjonen i Los Angeles. Etterpå gikk det 6-9 måneder uten at revolveren

ble funnet, et viktig teknisk bevis som kunne felle Mansonsekten. Faren til gutten som hadde funnet revolveren, ringte tre ganger til politietterforskerne

og sa at sønnen hans hadde funnet en slik revolver like etter drapene. Han ble avfeid med en arrogant mine, siste gangen la politiet røret på under samtalen. Dette fikk fyren til å eksplodere og ta kontakt med media. Etter avisoppslag tok tekniske etterforskere en ballistisk test av nevnte revolver og fant ut at, ja dette var revolveren de hadde lett etter i nesten ett år! Flausen var så stor at media ikke kunne dy seg: Politiet lette eksternt over hele USA etter det som de allerede hadde liggende som arkivert bevismateriale hjemme i kjelleren sin! Men verre polititabber skulle bli avslørt. Under avhør hadde en av Mansons mordkommando fortalt at etter en av drapskveldene hadde gjengen skiftet av seg de blodige klærne i bilen og kastet dem utenfor en skrent på vei hjem. Disse klærne hadde ikke politiet funnet. Noen journalister fra en TV-stasjon gjorde et eksperiment: De kjørte ruten fra dette drapsstedet til Mansonsektens oppholdssted mens de kledde av seg og tok på seg nye klær i bilen, og stoppet bilen da de var ferdige med handlingen. Håpet var å finne morderne blodige klær der de stoppet. Omkleddingen tok ca. ti minutter og der de stoppet, jo der var det en skrent, og jo, etter å ha lett en stund i buskaset nedenfor fant de morderne blodige klær fra drapskvelden! En slik rekonstruksjon hadde ikke etterforskerne tenkt på! Media fråstet over denne talentløsheten hos etterforskerne som nok en gang ble gjort til latter. Dette er bare noen få av de etterforskningsmessige tabbene som Manson-saken var full av. Saken ble ikke løst av politiet, men av Mansonfolkene selv gjennom intern tysting, privatfolk og media. På grunn av politiets inkompetanse er Manson-saken i dag en av de største kriminalgåter noensinne, ettersom et gjennomgående motiv for drapsbølgen deres ennå ikke er funnet. Manson har i ettertid med ondskapsfull sarkasme sagt at flere mordere og mordmedvirkende i fellesskapet hans gikk fri som følge av politiets og aktorats inkompetanse. Dette har ikke forhindret konspirasjonsteoretikere til å gripe fatt i Manson-saken. Noen av dem hevder bl.a. at Charles Manson var en hjernevasket mind control drug zombie som ble trent opp av CIA til å kontrollere sekten sin inn i mord- og voldsorgier. Dette fordi CIA ville bruke

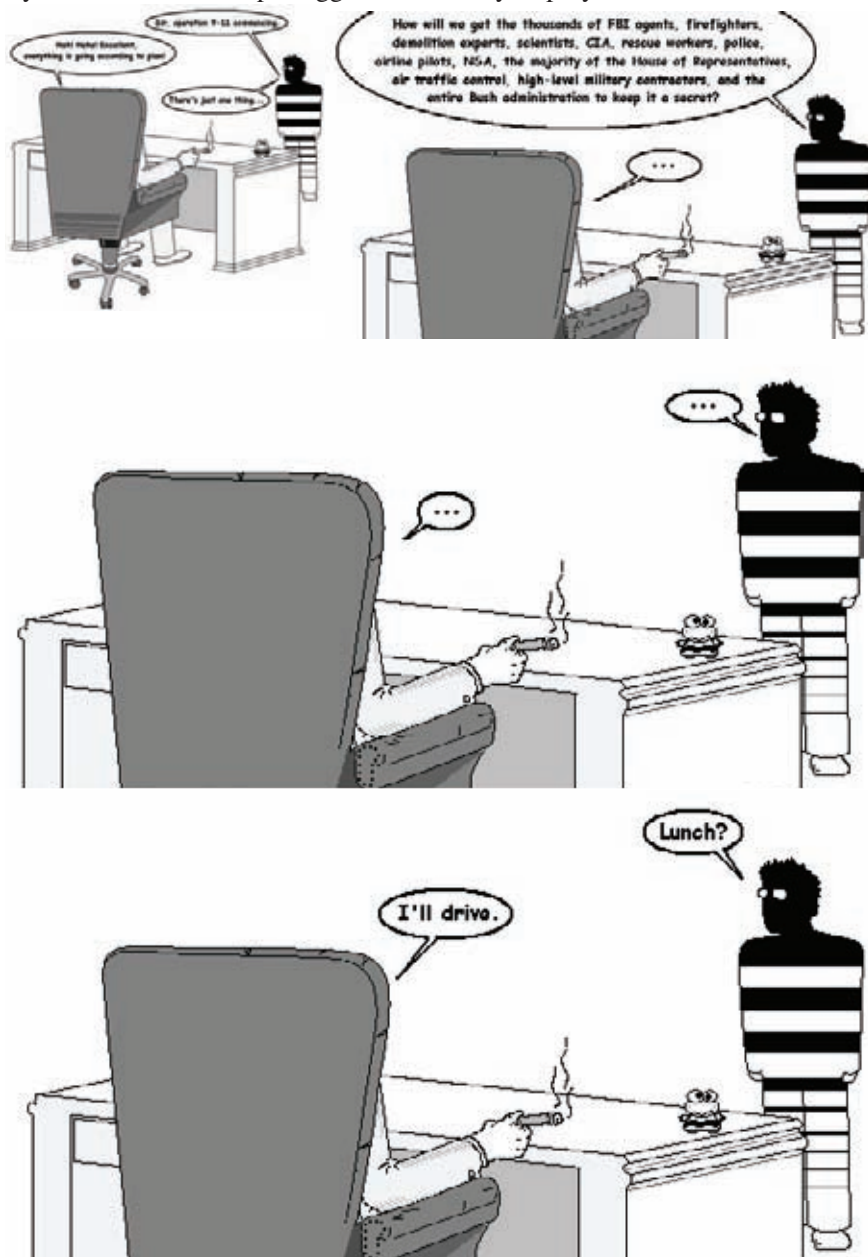
Mansonsaken for å ødelegge og diskreditere hippie-kulturen. Men hvorfor man skulle trenge en gjeng med LSD-fascister/satanister som Mansonsekten for å diskreditere hippiebevegelsen må være et åpent spørsmål: Enhver person som har hørt en plate av Donovan eller sett den latterlige Woodstock-filmen skjønner at hippiebevegelsen var usigelig god til å diskreditere seg selv. Så hvorfor Manson? Alle store og små politisaker er fulle etterforskningsmessige tabber. I USA, England, Russland finner man de mest groteske polititabbene når man går dypt inn i de fleste store og små kriminalsaker. Og i Norge er det nok å nevne Birgitte Tengs-saken, Fritz Moen-saken, Liland-saken, Torgersen-saken, Orderud-saken, m.fl. hvor polititabbene står i kø.

Barna tror

Konspirasjonsteoretikere er mennesker som er nødt til å ha tilbrakt mesteparten av sin tid utenfor yrkeslivet. Som små barn tror de på at det finnes orden i samfunnet. Politiet tar alle forbrytere. Millitæret består av dyktige soldater og intelligent befal. Overvåkningspolitiet og millitær etterretning er utrolig skarpsindige. Det er så naivt at det er til å gråte av. Hadde konspirasjonsteoretikere hatt innblikk i hvor tilfeldig, uorganisert og inkompetent forholdene i yrkeslivet er så ville de kanskje hatt grunn til å bli redde. Men situasjonen er slik jeg opplevde det en gang som barn: Vi var på epleslang og snek oss inn hos naboene. En av gutta sa: «Blir vi tatt for dette, kommer politiet og tar oss og så blir vi fengslet.» Som barn både overvurderte vi situasjonen og overdramatiserte den. De fleste av oss har beveget oss litt videre i livet på modningens vei. Men ikke konspirasjonsteoretikerne.

Geir Levi Nilsen

Red. merknad: Til tross for latterutbrudd over artikkelforfatterens treffende beskrivelser av diverse konspirasjonsteoretikere, hersker det i redax et behov for å problematisere/klargjøre artikkelens premisser. Hva er egentlig en konspirasjonsteori? Det å utelukke at sammensvergelse og lureri på høyt nivå i statsmaskineriet foregår, synes å være et vel så farlig utgangspunkt for analyse av begivenhetene, som det å gå ut fra at statens institusjoner aldri begår feil. Stater har tidligere fabrikkert mengder med falske "bevis" (f.eks. om tilstedeværelsen av masseødeleggingsvåpen i Irak) og spekulert i terrorisme i stor skala (f.eks. Italia på 70-tallet). Å bli avfeid som "konspirasjonsteoretiker" når en påpeker slike forhold kan være svært frustrerende. Når vi trykker denne psykologiserende beskrivelsen av "konspirasjonsteoretikere" er det fordi den passer på visse folk der ute, som er mindre interessert i å trekke sine konklusjoner ut fra fakta enn i å fabrikere fakta ut fra sine konklusjoner. For de av våre lesere som fremdeles er forvirret av konspirasjonstesene rundt 11/9, kan vi for eksempel anbefale filmene "Screw Loose Change" og "Screw 9/11 Mysteries" som begge ligger ute på nettet (sjekk google videos), eller begynn på nettsida <http://thedoc911.blogspot.com>. Merk at disse filmene bare tar for seg de vanligste "regjeringen-gjorde-det"-teoriene, som går ut på at WTC-bygningene ble sprengt innenfra og lignende. De mer indirekte "regjeringen-visste-det"-teoriene, om forbindelser mellom Bush-administrasjonen og al-Qaida eller lignende, er det enda vanskelig å si hvor mye hold det er i (om enn en del av dem lukter fabrikkasjon). At den amerikanske regjeringen skamløst har utnyttet 11/9 til dubiose formål, hersker det imidlertid ingen tvil om!

kerte "indisier" som skulle peke tilbake på Black Panthers. Politiet satte inn enorme ressurser på sakene. Men de greide ikke å se koblingen mellom de tre sakene. Utrolig når man vet for en iherdig jobb Mansonsekten gjorde for at nettopp denne koblingen skulle bli sett. Kriminaljournalister i de store Los Angeles-avisene spurte politietterforskerne om det ikke kunne være en "copycat link" i disse tre sakene, men ble blankt avvist. På TV i en nyhetut-sending sa en fremstående politietter-

set ble ødelagt i begynnelsen av politiet ved åstedsbefaring, da dørene ikke ble sikret, men istedet likegyldig åpnet av første politimann på stedet (som ikke brukte hansker). Aktoratet i rettsaken mot Mansonfolkene, Vincent Bugliosi, beklaget seg over at han ikke hadde noen tekniske bevis, ingen drapsvåpen, ingen ting. Men folk i miljøet rundt Mansonsekten var ikke en gang blitt forhørt av politiet, det skjedde først under rettsaken 18 måneder senere da aktorats stevnet inn disse personene.

Karlsøyfestivalen, folkens!

Hvalkjøtt, hippier og hjemmebrent* i helvetes harmoni

Er du en av de som grinebiter over kommersialiseringa av motkulturen og coca-colafiseringa av festivalene? Fikk du nok av festivallivet da mannskapet på Norwegian Wood ba deg om å sette deg opp, for å observere berusningsgraden din? Fortvil ikke, det fins ennå håp: *Karlsøyfestivalen lever!* På den værbitte øya befolket av anarkister, drømmere og geiteromantikere fra en annen verden, er en annen verden, vill og vakker, fortsatt mulig. Den møter deg idet du går i land på holmen i havgapet ved sivilisasjonens grense. Selv om de berømmelige gamle kollektivene ikke lenger eksisterer, blåser idealene om et mer menneske- og naturvennlig samfunn deg i møte som en nordnorsk bris, lur seg innunder klærne dine og flørter med kroppen din. Det er bare å danse med!

Hvert år er et nytt Karlsøyfestival-år! Levende krefter fra motkulturen i hele landet er med på å fargelegge øya en hel sommeruke. I tillegg til musikk fra artister som mener noe, kan man delta på seminarer og workshops. I fjor var foruten Karlsøyfolket og Gateavisa også det byøkologiske prosjektet Svartlamon, Hurdalsjøen økologiske landsby, boligaksjonen ved kollektivet H42, Adbusters, Klovnearméen (ikkevolledig aksjonsgruppe), filmklubben Spis De Rike og den usannsynlige Bergensgjengen Kor i Skogen representert. Blant artistene huskes spesielt det kinesiske pønkebandet Subs som trøkket oss rett i trynet fra scenen og ellers var svært hyggelige mennesker. Som alltid avsluttet lokalbandet Karlsøy Prestegaard festivalen med sine mørke akkorder og lysende håp.

Karlsøyfestivalen er en helt annerledes, åpen festival, der du virkelig får følelsen av å være til stede, av å være en del av begivenhetene. Her samles motkulturens mange merkvverdige kreaturer; gatepoeter og omreisende eventyrere, Rainbow-hippier og friteaterfolk, graffitikunstnere og yrkesdemonstranter, geitebønder og gærninger. Alt dette i heidundrende møte med den nordnorske "motkulturen" av brennevin, sang og saftige gloser. Og det virker, for faen, det blir en steiksatans folkefest uten sidestykke i indreste Helvete. Når de overlevende samles siste dag for å se på solnedgangen/soloppgangen som er verken soloppgang eller solnedgang men bare sola som går sin evige gang, flyter verden på kosmiske bølger av fred og frydefulle farger. Da smiler Moder Jord, og fabrikkhallene i det fjerne østenfor sol smeltes ned i fremtidas forunderlige fargespill.

Festivalen trenger alltid frivillige til å hjelpe til med forberedelsene i dagene før konsertene begynner. Dette anbefales på det varmeste. Følg med på www.karlsøyfestivalen.no, og vær med og heng på årets (eller neste års) festival. På Karlsøya hekker Gullgåsa, og Gullgåsa vekker for deg!

BB

*(I metaforisk forstand, selvfølgelig, hvilket Tromsøpolitiet ikke trenger uroe seg for)

BRÅK i Nord-Norge

Tore Stemland har jobbet videre siden han på 80-tallet leverte verden en liten strøm av kassetter med høyst obskurt innhold, og regelrett industriell støy.

I dag er han i Bodø og sitter som arrangør for festivalen Nødutgang sammen med Ronny Wærnes og Beinhart Bråkeklubb. Og årets festival har akkurat støyet fra seg i dagene 21.- 24. juni. Det er tredje året på rad at festivalen har blitt arrangert, og det er håp for at dette kan bli en årlig foreteelse. I fjor ble det tyske Faust som ble headliner, mens i år var det Hafler Trio som var hovedattraksjon, men som skuffa stort med å utebli. Allikevel var festivalen i helhet meget bra fordi lokalbandene var så imponerende. De som hadde håpa på absolutt og kompromissløst infernostøy hadde nok blitt skuffa, for bredden og takhøyden angående stil var stor. Lisa Dillan og Rolf Lennart Stensø (Vok/Slagverk) er høyst skolerte samtidsmusikere, mens Mouches Volantes og Exacerbate leverte tung ambient. Sistnevnte ligger tett opp til doom drone-sjangeren. Red Ape fra Lofoten spiller en meget kompleks deathmetal men med saxofon. Noe som også ble tydelig under festivalen er at det finnes stadig flere band som våger å gå på scenen for å improvisere. Og Puma er helt konge på dette, og det er kanskje derfor de oftest blir plassert under Jazz, hvilket er helt feil. Dersom Puma er norsk Jazz, så holder de på med å løsrive seg totalt fra jazzsjangeren for å lage noe helt nytt. De har rippa ut sjela til rocken og tatt den med seg ut i egen jungel hvor keyboardist Moen kan finne på å spille for de hedensk/byzantinske thrillere. Uheldigvis ble konserten deres avbrutt av brannalarmen. Symptomatisk men sant.

Tyske S/T spiller krautrock som bare tyskere kan, men iblandet pop, droner og trance. Ectogram fra Wales spilte en snodig blanding av punkpop og psychedelia med sure akkorder. Hadde de hatt litt bedre låtmateriale hadde de nok vært store, for utgangspunktet deres er solid. Men regelrett støy var det litt for lite av, derfor var det helt deilig når Ronni

Wærnes tok av til det paradisiske whitenoiseland for den forstørrede katarsis. Men for å finne mere ut om alle disse er det i grunnen langt bedre å sjekke dem ut på nett: www.emergency.no. Der kan man også finne spor av Stemlands egen skive, eller NXP som projektet hans heter. Og han er faktisk en av de veldig få som fortsatt lager genuin og ekte industriell musikk. Skiva hans; "It is from zero, in zero that the true

movement of being begins", består av loops av maskinell ulyd eller vellyd, alt ettersom man hører det, men det hele beveger seg fra det industrielle nesten over til noe helt annet - mantra-musikk. Lydmessig er det lite av hysteriske overstyringer, det hele er faktisk mere preget av ro og orden i usedvanlige rytmespor. Stemningsskapende, men stemningene er ikke fastlagte, det er plass til lyttere. Kort sagt trivelig.

R.

THE CONCERTS FOR A CLIMATE IN CRISIS

Back to the roots festival - LiveEarth Event 070707

Helgen 7-8. juli ble det arrangert ikke bare en, men to festivaler på Langøyene i Oslofjorden. Begge ble arrangert av MamaEarth Foundation, som i utgangspunktet skulle feire sin 2 års-fest med Back to the roots festival, en festival som sponant ble utvidet da det viste seg at datoen sammenfalt med den verdensomspennende begivenheten Live Earth Event 070707 og det kom en invitasjon fra Al Gore og Avaaz om å delta som vert på et av mange tusen små og store Live Earth Events over hele verden.

Anne Beate Johnsen fra MamaEarth Foundation forteller om 070707:

Vi er fornøyd og mellomfornøyd med årets sammenkomst som hadde stort forbedringspotensiale, men med flere folk i teamet er det meste mulig. Forholdene tatt i betraktning, - med korttids planlegging, noen viktige medspillere som uteble, samt uvilje i innspurten fra Oslo Fjordcruise som utleier, i samarbeid med Oslo kommune, Friluftsetaten (les bortsett fra de lokale vaktmestrene som la mye god vilje i at festivalen skulle gjennomføres på best mulig måte.) Dette tok dessverre mye kapasitet de siste dagene.

"Dårlig" vær, var vel allikevel hovedårsaken til at så få kom. - Kanskje også "No sale of alcohol". Det var heldigvis ikke drevet så dårlig PR som det kunne se ut som. Det ble sendt ut 45 pressemeldinger, mange mail, SMS, en del flyers og plakater på strategiske steder, og mange hadde sagt de ville komme. Det ville selvfølgelig hjelpe med oppfølging av pressemeldingene for forhåndsmtale, noe som uteble. Men neste år er vi forhåpentligvis fullt mannskap.

Selv om lørdagen var overskyet, åpnet det seg et lysglimt da første artist Deborah Jeanne, sto på scenen. - Jeg velger å tolke det som en hilsen om at vi var universelt tilknyttet. På scenen var ca. 15 artister. Markedet rommet i alt fem salgsboder av rettferdig handel -og kunst/håndverks produkter og en tilbyder av naturmedisin.

Klokkeslaget 23:00 satte en stopper for tilløp til en god trommesirkel, men en morsom jam session fortsatte på stranda til regnet kom i 8-tida søndag morgen. Det forhindret ikke at et riktig koselig RootsReggae Party fant sted i teltet, mens det striegnet ute, hele dagen. Salgsbodene var på plass og fem reggae DJ's la sin sjel i det som ble en hygge-

lig familiesammenkomst. Med utvidet åpningstid avsluttet vi ca. kl 21:00.

En stor takk til alle dere som deltok og gjorde den første Back to the Roots Festivalen mulig! - Vi har lagt grunnsteinene for at dette skal bli en årlig festival, som vokser og blir bedre for hvert år! Ta kontakt om du vil være med å jobbe med forberedelsene eller være bidragsyter på annet vis, til neste års Back to the Roots Festival. Begivenheten vil finne sted nærmeste helg til den 7. juli hvert år fremover.

Om MamaEarth Foundtion:

MamaEarth Foundation drives som en (foreløpig) ubemidlet frivillig organisasjon, og er i en oppbyggingsfase.

Vi ble stiftet på Sagene i Oslo den 07.07 2005, der vi fortsatt har hjemmekontor. Vi søker i disse tider om midler til eget kontor og utvide med flere arbeidsplasser, møteplass og kultur/aktivitetsrom.

Vi er registrert som Miljøvernformidler og har som formål; å verne om og gi vekstmuligheter til alt LIV på ModerJord. Vi verner om Natur, Folk og Kultur - lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Vi er et verktøy for engasjerte mennesker.

Til nå har det meste av kapasiteten gått til sosialpolitisk virksomhet i Norge, sett i perspektiv av menneskerettighetene. Vi jobber med fattigdomsbekjempelse og integrering, lik tilgang på helsetjenester og rettsvesen, bostedsløshet og tvungen utkastelse, i et stort nettverk av norske og europeiske NGO (frivillige organisasjoner).

Vi har og vært deltakere i støtte-nettverket rundt de afganske flyktningene som norske myndigheter har villet returnere til krigen. Vi har rapportert forholdene og bedt om oppmerksomhet fra Det internasjonale samfunnet ved FN's Høykommissær for flyktninger og- for Menneskerettigheter, og til Komiteen for barns rettigheter. Sistnevnte fordi mange av de berørte afganerne kom hit alene som asylsøkerbarn, og har sittet i årevis i norske asylmottak, inntil de nå er "voksne" nok til å returnere til sitt krigsherja land.

Om denne rapporten har vært med å påvirke seiersvedtaket som kom fra Utlendingsnemda i dag, 11.07.07, får vi kanskje aldri vite.. I allefall vil de to klagesakene som i dag fikk medhold i stornemda, få betydning (presedensvirkning) for tilsvarende saker som skal avgjøres i UNE og

Utlendingsdirektoratet (UDI).

En side av vårt virke er det politiske, men det er viktig med balanse, så vi jobber også for å tilrettelegge for praktiske prosjekter som fører verden videre i en mere miljøvennlig retning. Vi har brukt mye tid på å legge grunnlag for det som i fremtiden kan bli sysselsetting og utdanning innen områder for bærekraftig utvikling. Vi håper på sikt å bli godkjent aktør i Balanseakten - nordisk samarbeid for utdanning i bærekraftig utvikling;

Opplæring knyttet til forskning i restaurering og ivaretagelse av levende kulturminner, tradisjonelle håndverk, bærekraftige bosettinger, byøkologi, kildesortering -gjenbruk og kompostering, produksjon av rein mat og forbruksvarer, der iblandt fornybar energi. Vår 12 seters turnebuss skal bygges om til miljøvennlig drivstoff og interiør, som det sømmer seg for en miljøvernformidler.

Juniorklubben som er under oppbygging, skal tilby gratis fritidsaktiviteter, med offentlig støtte for integrering og fattigdomsbekjempelse. - global skole og kultur, friluftsturer i telt og hytter, samt byøkologi, skolehage og bondegårdbesøk. Kontakt med naturen/Hvor kommer maten fra?

Vi er opptatt av forbrukermakt og søppelreduksjon. En side av det er å vekke folks bevissthet om hvilke foretak man støtter ved sine daglige innkjøp. På den praktiske siden jobbes det for etablering av gjenbruksverksteder, med spesiell vekt på tekstil og trevirke. Oslo kommune ligger lavest på landsstatistikken for kildesortering og resirkulasjon. Vi vil gjerne hjelpe til, ved å

legger press på Oslo kommune for å tilrettelegge for kildesortering og andring som gir folk bedre muligheter til å bedrive hverdagsøkologi.

Vi ser veldig frem til å komme igang med egne TV produksjoner, med deltid sendetid med mange andre NGO igjen. Vi har fått godkjenning for en ny kanal på den kommende digitale bakkenettet. Kan du, eller er du interessert i TV produksjon?

En av våre viktigste grunnpilarer er å verne om kultur, kulturarv og kulturarbeidernes status og levekår og for å formidle midle kultur som formidler tradisjoner eller som formidler et bevisst budskap om miljøvern i vid forstand. I gjennom vår kommende kulturformidling vil vi ha et spesielt fokus på urfolk og det flerkulturelle Oslo&Norge, norske tradisjoner og artister som formidler budskap og inspirasjon som fremmer formålet.

Som en viktig målsetting ønsker vi å skape arenaer; scener, markeder, kurs og workshops ol. der folk møtes og utveksler sin kultur, miljøvennlige produkter og kunnskap. Vi var derfor ikke vanskelig å be da invitasjonen fra Al Gore og Awaaz kom. Vi så en enestående sjanse til å etterleve vårt formål.

Ta kontakt dersom du har sett en mulighet for å få utløp for ditt engasjement igjennom MamEarth Foundation. Arbeidsfeltene er mange, og om mange mennesker retter sin energi samlet, tror vi det meste er mulig!

MamaEarth Foundation
annebeatej@yahoo.no

PSY-TRANS SKOGFEST * 17-19. AUG. NÆR OSLO

De psykedeliske alvene inviterer likesinnede til en spirituelt-somatisk danseopplevelse med det beste av DJ-skapte musikk-landskap i ekte norsk natur.

Tempelstedet er i privat skog blant bølgende åkre mellom Gardermoen og Oslo. Mange DJs, stor scene og chill-out. Fredag kveld til søndag non.

200,- for alt. Alle rettigheter - ingen alk. Teltplass.

FOR DETALJER- WWW.EVENTYRLAND.ORG

Stiftelsen Selvhjelpens Hus

Stiftelsen Selvhjelpens Hus er en nystartet stiftelse som primært arbeider med fattigdomsproblematikken i samfunnet og økt forståelse for økonomisk vanskeligstilte situasjon. Vi arbeider også mot sosial urett generelt, og for at rettslig vanskeligstilte får den hjelpen de faktisk har krav på. Stiftelsen er opptatt av menneskerettigheter i Norge. Vårt mål er økt innflytelse og høyere levestandard for landets trygdede, sosialklienter og personer som av forskjellige grunner faller mellom to stoler i samfunnssystemet, og at de skal bli i stand til å hjelpe seg selv på sikt. Stiftelsen setter spesielt fokus på samarbeid utsatte grupper imellom, og har rettferdighet og likeverd på et livssyns og partipolitisk uavhengig grunnlag flettet inn i våre vedtekter.

Vi er en selvhjelpsorganisasjon som har til formål at våre besøkende selv skal jobbe for å nå sine mål, men med god hjelp fra en eller flere av våre rådgivere.

- Vi skal drive med følgetjenester til offentlige kontorer
- Sosialrådgivning
- Økonomisk rådgivning
- Juridisk rådgivning

Besøk oss gjerne i Grønlandsleiret 39, 6. etg, og slå av en prat.

Du som enkeltperson kan hjelpe oss med å drifte huset, og vi tar gjerne imot et bidrag. Størrelsen på beløpet er ikke så viktig. Du kan også bli støttemedlem. Minstepris på medlemskap koster 100 kroner per år.

Stiftelsen Selvhjelpen Hus
Grønlandsleiret 39
0190 Oslo
Tlf: 21 54 56 10
Kontonummer: 96803573821
Åpningstider: mandag-fredag
kl. 11.00-16.00

THE CARDIACS

The not always so gentle giants

En gang i punkens beste tid, 1977, startet Tim Smith opp et band i Surrey uttafor London, først kalt Cardiac Arrest. Dette skjedde uten at det ble noen publisitet, og bandet spilte og komponerte ivrig for sine kassetttutgivelser og holdt på med kassetttformatet inntil sin første LP i 1988. Musikken de spilte da var nok ganske enkel helt feil for alle som hadde noen meninger om musikk. Å beskrive musikken deres er veldig vanskelig for de fleste, og det er vel fordi de ikke har 2-3 viktige inspirasjonskilder men to-tre tusen. Tim Smith har protestert mot betegnelsen Pronk, altså blandingen av punk og prog, og vil heller klassifiseres som psykedelisk, men Cardiacs er da ikke sykkeligelisk. Låtene deres er alltid helt klare arrangementer, men så kompliserte med taktskifter, lag og motstridende elementer at det hele kan oppfattes som kaotisk første gang. Deres egentlig klare melodier kunne kanskje ha blitt godtatt av et powerpop-publikum om de ikke hadde spilt det for fort og hardt og med sine forrykte sirkusinnfall. I en av deres overganger kan også gjenkjennes Ro, Ro til fiskeskjær, men det varer kun i 4 sekunder. Genesis er en inspirasjonskilde som Tim også gjerne refererer til, og låten "Supper's Ready" fra Genesis beste teatraliske periode er helt klart beskrivende. Men Cardiacs utviklet videre det musikalske gjøglerementet

uten å senke kravene for melodiositet. Nydelig, perfekt og briljant valg, men syntes publikum det? I 1984 hadde de fått seg oppvarmingsjobb for Marillion, og det hørtes jo ut som en bra match. Men Marillionfansen bombarderte dem med flasker og andre kastbare ting, og Cardiacs syntes ikke det var morsomt i det hele tatt da sceneteppet ble satt fyr på. Hvorfor dette skjedde kan man alltid spekulere på. Jeg tror det er fordi Cardiacs er så suverent mye bedre enn Marillion, og at Marillionfansen skjønnte dette. Andre kan kanskje si at det er fordi Cardiacs er så slemme, Tim er nemlig kjent for å banke opp lillebroren Jim på scenen, og for å gå i vranglås og ende med å bli stående å skrike "Shut up" til et publikum som har blitt overstimulert til hyperventilasjon av å høre på musikken deres. (De spiller gjerne låtene deres dobbelt så fort live)

I 1988 kom endelig deres første album ut: "A Little Man and a House and the Whole World Window". Og som debutanter får man alltid oppmerksomhet i England. Singlen "Is this the life" fikk også oppmerksomhet, og Cardiacs fikk lagd videoer til flere av låtene sine. Og det

var vel det hele. Etter det har de vært komplett ignorert av engelsk musikkpresse. Hva som enn har vært trend og god stil blant musikkjournalister så har Cardiacs vært milevis unna det. Men det har liksom ikke knekt eller påvirket dem på noe vis. "Hver dag er en ny Cardiacs-dag" sier Tim Smith. Og med musikk som bare de kan lage, er det egentlig ganske forståelig at de har fortsatt å lage skiver, konserter og videoer. De etablerte sitt eget selskap, the Alphabeth Business Concern, som også har fått gitt ut alle kassettene som cd'er. 90-tallet ble en produktiv periode med mange fantastiske og uhorste album. Ryktene om at bandet har 26 medlemmer er bare tull, det bare høres slik ut. De har nå roet seg en smule, men har skapt en tradisjon med årlig konsert på Astoria, London i november. Har du ikke hørt Cardiacs før, så er det bare å gå til hjemmesidene deres www.cardiacs.com og finne downloadsiden deres og laste ned de 5 låtene de har lagt ut der. På youtube kan man også finne noen av de eldre og snåle videoene deres, såsom Tarred and Feathered. Anbefales.

Og fra de senere årene kan man også høre at Tim holder på å bli et nytt og bedre menneske:

Tim to Audience: Is there anyone here who wasnt here at our last gig? Audience: Some screams
Tim: What do you say; Hooray? Aud: Screaming. X 2
Tim: Actually -- I - - do --Think I really do Love You. Aud: Screams. Tim: And it's not something I just say, I really do

mean it, it's true. Aud: Screams.

Tim: Only joking.

R.

VANNBÆREREN GJENOPPSTÅR!

Tidsskriftet Vannbæren ble utgitt av forlaget Regnbuetrykk på Karlsøy i Troms med 10 nummer på 80 - 112 sider i perioden 1974 - 1978 (ett av numrene besto av løse deler lagt i en konvolutt). Hovedredaktør var Jan Bojer Vindheim, som fikk hjelp av et stort antall medarbeidere på og utenfor Karlsøy

Bladet hadde høy kvalitet på innhold og layout og

trakk til seg norske skribenter som Stein Jarving, Ingar Knudtsen, Halfdan Wiik, Bente Westergaard, Kaj Skagen og Sissel Solbjørg Bjugn. Bladet var en av de få kanalene for norske originaltegneserier, og offentliggjorde serier av artister som Arne W. Isachsen, Terje Nordberg og Eirik Ildahl. Det var også i Vannbæren tegneserien Doktor Fantastisk av Axel Jensen og Tore Bernitz Pedersen først ble publisert i sin helhet.

Vannbæren presenterte for norsk publikum en lang rekke radikale tenkere som Ivan Illich, Murray Bookchin, E. F. Schumacher, Francoise Eaubonne og Monica Söö.

Vannbæren ble raskt et hovedorgan for den norske alternativbevegelsen og fikk mange etterliknere. Da bladet gikk inn i 1978, ble en del av dets ideer ført videre i

tidsskriftet Arken
Høsten 2007 blir et nytt nummer utgitt av og til Karlsøyfestivalen. Redaktøren er fortsatt Jan Bojer vindheim, og innholdet omfatter blant annet:

- * Svein-Egil Haugen: Den radikale øya
- * Jan Bojer Vindheim: Flashback!
- * Silja Hoel Haugen: Hauskvartalet
- * Kari Elisabeth Svare: Hvordan oppsto den vestlige mentalitet?
- * Halfdan Wiik: Profeten fra Samoa
- * Stein Jarving om Stein Jarving
- * Thomas Gramstad: Paganarkismen
- * Terje Nordberg: Lemenlars (tegneserie)
- * Tonje Sandåker: Auroville i dag

- * Ingar Knudtsen: En sang om Kali
- * Ranja Berg Bojer fra Svartlamon
- * Ingerid S. Straume: Betydningsløshetens ørken
- * Syphilia Morgenstjerne: Makhno-bevegelsen
- * Thomas Gramstad: Anarkismens trange fødsel
- * Jan Bojer Vindheim: Tårnene faller !
- * Audun Engh: Psychedelic Art
- * Knut Ove Eliassen: Robert Hunters lyrikk og The Grateful Dead
- * Torbjørn Abelli: Träd, Gräs och Stenar

Tidsskriftet Vannbæren
Postboks 2169,
7412 Trondheim
Nettside:
<http://vindheim.net/vannbaeren/vannbaeren.html>

Overborgmester Ritt Bjerregård

I det skandinaviske samfunnet er det normalt at dersom grupper av mennesker vil gjøre noe, f.eks. sparke fotball, så gjør man det, og er det ikke så liketil så hjelper man til med å legge til rette for dette. Eller i det minste står man ikke i veien. At man får blodige gatekamper pga. et forfallent hus er helt historisk, og fortsatt absurd. For å få til dette var Ritt og sammensvorne pent nødt til å miskjenne en større gruppes behov og underkjenne deres status som borgere og brukere av København. Ritts argumenter i danske aviser gjennom våren har vært å peke på at brukerne av Jaktvei 69 motsatte seg de kommunale (og syke) pedagogene som skulle styre kulturen. Ellers er det for henne problematisk at ungdommene på huset har egne politiske meninger og erklærer seg autonome.

At de ikke godtar motstridende politiske elementer innad, såsom nynazister, Ayn Rand-drømmere og kapitalister og andre som har på programmet at fenomener som Jaktvei 69 ikke må oppstå, er dermed for henne uakseptabelt. Det er i grunnen det hele moralske fundament for at ungdommen i København ikke må tilgodeses ett selvstyrt ungdomshus. Argumentet om voldelig ungdom blekner bare man tar i betraktning Københavns politis tåregassbudsjett de siste årene. Hele grunnlaget for denne voldelige situasjonen kan oppsummeres som klassisk mistillit, og Ritt Bjerregård stiger fremad som den nye danske arketype av den kolde pedomo-

der, den skuffede og uelskede mor som hevner seg med systematisk børnemishandling fordi barna nekter å bukke for henne, nekter å slippe henne inn på sitt barneværelse som JO ER HENNES EIENDOM. Videre har hun og sammensvorne med dette sendt kraftige signaler til veldig mange mennesker i København om at "de" ikke er med på samfunnet deres. Det var det nok mange som visste fra før, men Ritt har tydeliggjort det for veldig mange flere. I såpass kalde samfunn som våre er det mange som vet at å tydeliggjøre utfrysningen kan være veldig farlig, men det har ikke Københavns folkevalgte skjont. De faller for fellen av å posere som

Det er store behov for økonomiske fristeder eller regelrett slum

ansvarsfulle, hårde men rettferdige - på et meget sviktende grunnlag. Muligens vil de skjønne det etterhvert, men det betyr kanskje ikke så mye som det å få utløp for sitt hat. Tatt i betraktning Ritts valgløfter om samarbeid med det alternative miljø ser vi også at hun har løyet grovt for å komme i posisjon, ettersom hun konsekvent har valgt konfliktlinjen ved alle anledninger i forhold til det samme miljøet. Det er uakseptabelt. Hører du, Ritt? Vi må stimulere deg til nytenkning!

For å rokke ved Københavns budsjett på 25 milliarder må det mange knuste gymnas til. 35 millioners hærverk duger liksom ikke så mye. Det

er i det hele tatt nesten umulig for så få mennesker å gjøre så mye hærverk at det virker på Københavns økonomi. Det er faktisk helt håpløst, men fortvil ikke, det er helt sikkert andre ting som kan føre frem. Kanskje man kunne ha forært Ritt noen timer hos psykolog? En barn- domstraumespesialist?

Spøk tilside, det har allerede skjedd så mange fantastiske arrangementer i okkuperte områder at fanatismen er helt reell og helt vel plassert. Smale kulturelle tilbud har funnet sin plass her. På slike steder

er det etter hvert mange som har sett det iboende lys i vårt samfunn.

Historien kan også vise til nødvendigheten av kamp i København. For står det egentlig særlig bra til med dansk kultur? Hva er vel dansk folkemusikk? Hvorfor har ikke Danmark noen parallell til Abba & A-ha? Aqua er bare et bevis på at de faller igjennom. Det er videre helt betegnende at situasjonen der nå kan

Angsten for ballade. I andre land er det da ingen angst for ballade, ettersom det er en forseggjort sang.

Dansk røv: Københavns overborgmester Ritt Bjerregård

Fond for selvstyrte fellesskap

Christiania Freetown er for noen i det danske samfunn en verkebyll og en irritasjon av de helt store. Det er helt klart at fristaden har pådratt seg seige og planmessige fiender, som jo sikkert ser for seg eksplosiv profitt om de endelig får kvittet seg med beboerne. Imellom finmanerede troll av danske utpekulerte politikere vil man finne dem som skal håve inn. De som drømmer om sjøve innflyttingspartys i det grønne mens prisene stiger og Christiania blir fylt opp til randen av sikrede privatboliganlegg, og restene av den frie tanke forsvinner sammen med den frie ferdse.

Men bildet har forandret seg siden Christiania ble grunnlagt. Okkupasjonene har vedvart og resultert i flere fristeder i Skandinavia, som helt klart har vært store berikelser for det samme åndsfattige og kultursvake området. Grunnlaget for at slike ting skjer er det samme, og det fortsetter å vokse. Sportsnasjonen Norge har ikke skikkelige levevilkår for sine kunstnere. (Det sørges kun for dem som beviselig er vellykkede kunstnere, ikke dem som kanskje kan bli det.) Fattigdomsproblemet er et valgkampsprosjekt. Glemte i den praktiske politikken. Norsk rus og narkopolitikk er i praksis mer eller mindre tilfeldig hatske utfall eller lite effektive plaster på såret. Og ungdomspolitik, hva er det? (Spør en politiker, da vel!) Så lenge disse elementene fortsetter som de gjør så vil det være store behov for økonomiske fristeder eller regelrett slum, men jeg ville foretrekke områder som var styrt som Christianias Freetown. Altså: Forbud mot kjøp og salg av eiendom, kun tildeling av bruksrett via allting.

Når man ser på de forskjellige prosjektene som i årenes løp har måttet holdt stand mot politiet, er det noen åpenbare faktorer som gjør at noen stiller svakt. Christiania er f.eks. for fint. En slik grønn lunge er misunnelsesverdige. Irriterende misunnelsesverdige. Og når området i sin tid var okkupert er det en liten detalj som danske politikere, grønne av misunnelse, vet å bite seg fast i, mens de pøser på med sine juridiske spillopper som får en til å tenke på Midtøstens fredsforhandlinger mens de samtidig vedtar nye budsjetter til politiets militære terrortrening.

Den lille detaljen er verdt nytenkning. Om christianittene hadde eid området og tildelt eierskapet praktisk til alltinget, så hadde ikke København kommune kunnet gjøre så mye. Om christianittene hadde samlet penger fra tidlig av, hadde de eid det i dag. Men slikt var utenkelig da og er det nesten enda. Pengeinnsamlinger er et veldig sjelden fenomen i Skandinavia (om man f.eks. sammenligner det med USA). Den vanlige skandinav tenker: "Er det meningen at penger skal noe

sted, så kommer de fra statsbudsjettet, og så blir de tildelt noenlunde rettferdig". Derfor går pengeinnsamlinger her stort sett bare til fattige og trengende i utlandet hvor statsbudsjettene ikke dekker noe. En organisert innsamling til et fond som kan kjøpe et sted og initiere bruksrettlover, ting og borgerstatus er noe som kan gi slike fristeder et grunnlag til å få gjort noe annet enn bare å forsvare seg. Og dette vil betale seg. Slum og billigkvarterer så som Greenwich Village (NY) som makter å tiltrekke og holde på kunstnerne vil etterhvert bli meget ettertraktet og overpriset.

Kapitalismen er i dag total. Alt land er eid av en eller annen. Men det er faktisk mulig å kjøpe seg fri fra den og ved bestemmelse tilbakeføre deler til salgfriser.

[I disse dager grunnlegges Arbeidskollektivet Hjelmsgates venner, et fond for dette husets, som Gateavisa er en del av, overlevelse. Følg med i Gateavisa! Red.]

FRP-Koden % @?

Nei, jeg tror ikke på partisekretær Kohlberg og alle de andre som diskuterer Frp-koden. Sannheten er mye enklere.

Grasrota vil ha dritt, og masse av det. Pøs deretter på med kaldt vann og det formelig eksploderer av liv. Carl I. skjønte da det til gagns. Drit på marginale grupper, og alle de andre kan vende seg i avsky, bortsett fra dem som eser utover i den grandiose følelsen av å være bedre enn alle de andre det snakkes om. Derpå har man reaksjoner på et tema man akkurat har satt seg inn i, og kan mer eller mindre styre debatten. At Carl I.s arvtagere ikke har skjont det er jo merkelig, men Siv Jensen føyer seg egentlig inn i rekka av noenlunde veloppdragne norske politikere, og klarte dermed å omgås Hagen, men til gjengjeld mister hun stemmer. Og da avisene meldte om stemmetap i mai innså vel Carl I. at her må det gjødsling til. Siv, i ledtog med Se og Hørs Knut Håvik, satte igang en sjikane av noen norske kunstnere, men mislyktes helt i å få media med på dette. Årsaken var nok at sjikane av navngitte kunstnere ikke er veldig morsomt, for de mediene som nevnte nyheten brakte ikke navnene videre. Sånn kan det gå.

Foreldreboka om hasj

Svar til Are Krishnas bokanmeldelse i GA 180

Jeg vil berømme Gateavisa og Are Krishna for en solid ”anmeldelse” av boka mi, ”Foreldreboka om hasj.” Jeg skriver ”anmeldelse” med hermeteikn fordi det jo like mye er et tungt innlegg i debatten om hasj.

Jeg synes innlegget er nyansert og klokt og er glad for at anmelder finner seg for god til å banalisere og latterliggjøre folk som ikke er enig med seg. Da går det jo an å få til en meningsfylt debatt.

Jeg har et par kommentarer til Are Krishna:

”Boka til Arnet er ingen diskusjon rundt fordelene og ulempene ved hasjbruk. Konklusjonen er gitt på forhånd: bruk av hasj er uønsket, og Arnet ser det som sin oppgave å forsyne foreldrene med motargumenter i diskusjonene med sine tenåringer. Dette blir for enkelt og for feigt,” skriver anmelder.

Man kan alltid ønske seg en annen bok enn den som foreligger. Det er så utrolig mange veier å gå når man velger et tema, og man må bestemme seg for sitt hovedperspektiv. Jeg har valgt følgende tre utgangspunkt for boka: 1. foreldre flest ønsker ikke at ungdommene sine skal røyke hasj, fordi man aldri på forhånd kan si hvem det er som får problemer med det. 2. Både foreldre og unge vet veldig lite om hasj, mytene florerer. 3. Hasj har uberegtiget fått stempelet som det ”ufarlige” dopet, mens forskere er blitt stadig mer opptatt av skadevirkningene av stoffet.

Hasj, brukt sporadisk, og i voksen alder, gjør ofte minimal skade dersom man ikke er av dem som er disponert for psykoser, og det er heldigvis de færreste. Der er jeg fullt på linje med anmelder. Men jeg skriver for foreldre med ungdommer mellom 12-18 år, altså unge som er uferdige utviklingsmessig og veldig sårbare for hasjens skadevirkninger (og rus generelt). Selv NORMAL anbefaler ikke unge under 18 år å røyke hasj. Det er vel en grunn til nettopp det.

Så jeg snakker om unge folk – ikke om godt voksne, etablert i studier og jobber, som tar seg en blås av og til.

Jeg har flere ganger møtt argumentet fra hasjliberale at de som ikke har erfaring med stoffet selv, vet ingen ting og skulle ikke hatt uttalerett. Hva slags samfunn skulle vi fått hvis vi hadde dratt det argumentet ut i sin fulle bredde? Du kan ikke uttale deg om forholdene i fengslene for du har ikke sittet der selv! Jeg vil spille ballen tilbake til anmelder og andre hasjbrukere: fordi om du bruker hasj, eller har brukt det, og kjenner mange som bruker det, betyr det ikke at du har forskningsmessig kompetanse på området! I det store og hele vet du om ganske få som bru-

ker det og deres erfaringer, i forhold til mange av de store undersøkelsene som er gjort på området.

En av de mest refererte undersøkelsene er den svenske oppfølgingsundersøkelsen gjort blant 45 000 vernepliktige. Man fant at en person som i 19-års alder oppga et høyt konsum av cannabis, løp seks ganger større risiko for å få schizofreni de neste 15 årene enn en som ikke brukte cannabis. Når man korrigerte for andre faktorer som kunne påvirke utfallet, var det fortsatt betydelig forhøyet risiko. Denne undersøkelsen er gjort på 45 000 mennesker – noe som må sies å være litt mer hold i enn erfaringene fra ens egen tilfeldige omgangskrets. Det slår meg gang på gang hvordan hasjliberale bare avfeier forskning som ikke sammenfaller med deres egne personlige erfaringer – som om deres egen personlige erfaring holder som sannhetsvitne!

Når det er sagt, synes jeg anmelder Are Krishna har en veldig ærlig og tankevekkende beskrivelse av den sløvheten som inntreffer ved for mye hasjrøyking, hvordan man kan miste grepet på helt hverdagslige oppgaver i livet. Det er ikke for ingenting at hasj blir kalt ”parkeringsdop” blant de som jobber med unge. De ser at hasjrøykerne blir stående dønn fast i livet, mens kameraene går videre med utdanning og jobb og utenlandsreiser. Og hasjrøykeren ser ikke selv det som skjer, selvinnviklingen er ofte minimal. Dèt anser jeg som det største problemet med hasj. Den kan ødelegge livskvaliteten og utviklingsmulighetene dine, noe som er spesielt alvorlig hvis du er under 18 år og ikke er ferdig med vanlig skolegang. Og den nedsatte korttidshukommelsen vanskeliggjør læring. Du blir ekstremt her-og-nå.

Alle foreldre ønsker det beste for barna sine. Og det nytter ikke, som Are Krishna ganske riktig påpeker, å begynne å bekymre seg om barna sine når de er blitt tenåringer, hvis du ikke har brukt mye tid på å lære dem det de trenger i livet før det. Hasj er bare èn av mange ting vi ikke ønsker for barna våre i denne sårbare alderen. Skal vi ha den minste sjanse til å påvirke de unges valg, må vi i det minste vite hva vi snakker om. Vi må ha kunnskap, nyanserte fakta. De unge må til syvende og sist gjøre sine egne valg, men da har du som foreldre i alle fall kunnet formidle kunnskap som de kan velge å ta til seg eller ikke. Det er det jeg har ønsket å bidra til med boka mi. Min hovedkonklusjon når det gjelder hasj, er at hasj er farlig for noen og man vet ikke alltid hvem disse ”noen” er på forhånd.

Elisabeth Arnet

P.S: Min forrige artikkel i Gateavisa (”Hvite, europeiske menn”) tok for seg Wienerfilharmonikernes situasjon og anseelse. Artikkelen min var ene og alene basert på en omtale som sto å lese i Dagbladet tidligere i år. Omtalen uttrykket ubehag over et orkester som kun består av hvite, europeiske menn. Dagbladet fremstilte imidlertid situa-

sjonen feil. I 1996 ble orkesteret stilt overfor et ultimatum fra den østerrikske stat: kvinnerepresentasjon eller statsstøtte. Orkesteret har derfor kvinnelige medlemmer i dag. Den amerikanske stat har også nektet dem innreise uten kvinnelige medlemmer.

Jan-Ove Tuv, kitschmaler

Avantgarde, my ass

Motinnlegg til Martin Knutsens artikkel ”Aulie og Sand - den nye avantgarden” i GA 180

Hei Martin. Hvis du ikke ser gjennom Aulie og Sands utstråling og måte å være på, så kan du like godt synes at Siv Jensen er et sympatisk vesen. Samma greia for meg.

Dine argumenter er så stusselige. Det er innlysende at du skal snakke de ”venstreorienterte” kunstnerne midt imot og komme med noe virkelig smart - men som overhodet ikke er det. Du undergraver Gateavisas våkenhet og dermed også Gateavisas integritet. Gateavisa trykker det; trist nok eller kanskje like greit...

For meg er dine tankers tilstedeværelse nok en spiker i kista hva gjelder en aldri så liten tro på en felles fremtid i våken frihet og våken forstand. Sand kjører rundt i sin porche, Aulie spruter sin champagne og lager sine veeeeeldig ”kitchy” og ”bevisste” klovner som på en avantgardistisk måte avslører kongens nakenhet. Spar meg!

Det er masse fantastisk, inspirende, interessant og ”avantgardistisk” moderne kunst overalt. Absolutt sterk og potent, men kanskje ikke potent nok eller sensasjonell nok for deg, eller ikke tydelig nok, interessant nok for deg og ditt behov for å brøyte plass å kommentere.

At den over-intellektualiserte kunsten skal representere bredden av den moderne kunstverden i ditt hode, at oppslag, billige markedsstunt, Aulie og Sands dype kitch-tanker og deres kopikunst som har til hensikt å gjøre kunstnerne ”historiske” og pengesterke - ved at de speiler seg i da Vinci etc.- skal tillate deg å ikke se forbi, og

tillate deg den trangsynthet du fremviser her, er meg en gåte.

Sand og Aulie representerer intet nytt i kunstverdenen. De representer selgere med tomme produkter pakket inn i kommersielle triks basert på myter og salgsargumenter skvist frem fra kunsthistorien.

Kjøperne er pengesterke egotrip-pere som vil være med på maskeraden. Du kjøper det glatt sånn mentalt sett, skjønner jeg.

Jeg ser at du ser den opplagte hulheten og at du har noen poenger her og der, men konklusjonen din, hvis jeg har oppfattet riktig, er at dette er det ypperste av avantgardistisk kunst. Du snur perspektivet og sier at hulheten, tomheten er et bevisst uttrykk som egentlig har veldig mye for seg i den tiden vi lever i. Ja ja.

Jeg ser jo at både Aulie og Sand ikke makter å levere noe annet enn tomhet. At de dermed dyrker det er ikke noe reelt valg, det er deres eneste mulighet. Klart de, som enhver psykopat, dyrker deres snevre ståsted til perfeksjonisme. Å blande dette med kunst og penger og en saueflokk av et folk, gir meg en grei forklaring på deres eksistens, og således gir det meg et fravær av nysgjerrighet og fascinasjon.

Men for all del - bli sittende og stirre måpende på kopien av da Vincis prosjekt.

Ja til Gateavisa. Ja til våkne folk.

mvh Django

Gud i politikken

I en fersk newsweekundersøkelse mente hele 37 prosent at religion må få økt betydning i såvel kultur som i politikk. Det mener også Michael Lerner, en radikal jøde som står bak det politiske magasinet Tikkun. Han har nylig gitt ut en bok med navnet ”The left hand of God.” Boka er et drabelig oppgjør med det fundamentalistiske høyreorienterte konservative USA. Lerner presenterer et radikalt program for en politisk venstreside basert på helt grunnleggende åndelige verdier. Hovedbudskapet er at vi ikke skaper en rettferdig og bærekraftig verden uten at menneskene har et religiøst fundament. Det er spennende at selv

i det mest konservative, til dels reaksjonære, høyrorienterte USA er det nå alternativer som seiler opp på den alternative bølgen. Det er på tide også høyreorienterte kristne her på bjerget med Jan Aage Torp i spissen begynner å forstå at de ikke har monopol på kristelighet på høyresiden, men at Jesu radikale budskap passer best der den hører hjemme: på venstre side. Og det blir stadig flere av oss som tror på Gud og bekjenner oss til radikal politikk samtidig. Det lover godt for fremtiden både i USA og Norge.

Arnstein Vada
Politisk aktivist/venstreradikal

Eksklusivt for Gateavisa:

BOKHØSTEN 2007

...den offisielle presentasjonen av Gyldendal, Aschehoug og Cappelens høstslipp

1. Debu-tanter

Cecilie VirreVirreVapp:

Knuste Grenser

Tidsaktuell skjønnlitterær roman om lesbisk kosovo-albansk bestemor i rullestol og hennes kamp for feministers rettigheter i Bosnia. Innb. kr. 1995

Camille Innstuveslevik:

Hybridstammens Voksende Stemme. Jeg Spiser Zsa-Zsa Gabor.

Introspektiv, retrospektiv, åndelig genial, etisk korrekt, livsfilosofisk østrogenhybelgeni fra Vinderen med en ny norsk introspektiv kvasimetafysisk roman i trendy post-modernistisk fragmentert form om absolutt ingenting. Innb. kr. 1400. Navnet er pseudonym og identisk med datter av forlagsdirektør iupps!

2. Snørrvalper i tiltagende påfuglsang

Lars Ramslie: Kruppa-Krippa

Roman om en stakkarslig mammadalt som bor hjemme og hele tiden prøver å kompensere med påtatt tøffhet gjennom tidsriktige swimming-pool tatoveringer. Men så en dag kommer han hjem og finner ut at moren hans har vært innom en tatoveringssalong og fått flere tatoveringer enn ham selv. Hovedpersonen går inn i en akutt krise: Er det macho å barbere seg i rumpa? Hvordan kan det pregløse guttetrynet hans bli mer tøft? Skal han bli forfatter og mytologisere seg selv ved å i hvert intervju si noe slikt som: «Å skrive tar livet av meg: Å være forfatter er å leve på grensa mellom liv og død, mellom galskap og normalitet, mellom det å skape og det å være morder. Hver roman jeg skriver er en prøvelse, en psykopatologisk dans i et minefelt.» PS: Romanen ble før utgivelse sendt inn til forlag-organisasjonen Gammel-Feministisk Forening av Klimakteriepsykotisk Kvalitetsforvaltning for godkjennelse og har fått æresbevisningen «Du Er Snill Gutt, Du» 2008. Innbundet, kr. 30 000

Tore Renberg:

Tampongen Som Kunne Snakke

Roman om en spinkel liten pudding, knust av matriarkatet og ødelagt av statsfeminismen, som kjøper seg et hus ved siden av Grønmo Søppelfylling. En dag blir romanens hovedperson vitne til at en søppelbil tømmer et lastebil-lass med brukte tamponger på Grønmo. Dette vekker hans nysjerrighet og etter stengetid sniker han seg inn på Grønmo. Han påtreffer her en gammel blodig tampong som har utviklet liv og blitt istand til å snakke. Ut av dette starter en kjønnsløst drama ingen skulle tro var mulig...

3. Pop-singers going contemplative

Bertine Zetzlitz & Thomas Hylland

Eriksen: Plastic Fantastic Rennessansegeniene Slår Til Igjen!!

Verdens to største pop-genier presenterer her hele den vestlige kulturhistorie i en bok samt verdenshistorien pakket inn rundt den. Er Ku Klux Klan et meieri-produkt fra Landbruksdepartementet og er budeia underkua? Er Platon navn på en homseklubb i Oslo? Er Nietzsche et treningsstudio på Nesodden? Disse filosofiske og etiske problemstillingene pluss mye mer tar disse to geniene for seg i sin nye bok, sponset av Coca-Cola, Encyclopedia Fittannica g Klimakteriepsykotisk Forbund av 1968 på Gyldensnabel og Kuppelen Dorsk Forlag. innb. kr. 9500

4. Gamle gjengangere, avd. spøkelser som ikke skremmer

Edvard Hoem: Gi Meg Et Brennende Nationalteater

Ekstremt dramatisk roman om forfatteren Babylonia Prostiticus kamp for å bli kanonisert. Inneholder sterke litterære beskrivelser av forfatterens forsøk på nekrofil sex med statue av Henrik Ibsen. Innb. kr. 10 000

Espen Haavardsholm:

Biografi om Wergeland, Ibsen, Bjørnson, Kinck - Forsøk På Å Beskrive Det Gjennomtreffelige.

Meta-litterær roman om den fallerte AKPml-forfatteren Eple-Millitär Nektar som i sin tid arrangerte ferieturer til Hoxhas Albania men som livnærer seg med å skrive (d)årlege biografier om andre forfattere. Post-modernismens lettvinde tabloidforfattere har overtatt og E.M.Nektars fortid som ukritisk vulgærmarxist og såpeoperakommunist har forlenget gjort E.M. Nektar til en latterliggjort figur. Men hva skjer? En nasjonalistgruppe i Russlands tar over etter en revolusjon i år 2007, invaderer den skandinaviske halvøy hvor E.M. Nektar danner en gruppe gutta-på-skauen som kjemper hardt i mot okkupasjonen med å sende papirfly mot fienden. Spenningsfylt thriller, demagogisk i form og visjonær i håpefullhet. Innb. kr. 1

Knut Faldbakken:

FløyelsLucifer I Fritt Fall.

Krimroman hvor hovedpersonen kommer hjem en dag og finner ut at hans eftermæle som ble født en gang på 1970-tallet, er blitt drept. Den farlige jakten på morderne av hans eftermæle begynner. Hvem står bak? Kritikerne i Akersgata som en gang i tiden bygde ham opp? Eller kan det være noen andre? Mistanken går mot ham selv og passasjerene fra en bryllupsreise som fulgte ham en gang på begynnelsen av 1980-tallet. Krimroman full av spenning, intriger, og form. Innb. kr. 5000

Tor Obrestad: Eg Skal Drepe! Eg Skal Drepe! Eg Skal Drepe!

Diktsamling fra 1971 som aldri ble gitt ut fordi Sentralkomiteen i AKPml var på ferie akkurat den sommeren. Inneholder dikt i prosaform hvor vi her gjengir del av titteldiktet: «...Eg heiter Tor Obrestad og eg skal drepe! Eg skal drepe! På gutterommet mitt sitt eg og tenkjar og tenkjar: Eg skal drepe! Eg skal drepe! Eg e ein ung kommunist og eg skal drepe! Eg skal drepe! Du skal dø!

Hvis du ikke e som meg så skal du blø! Du skal blø! Du skal blø! For eg heitar Tor Obrestad og eg skal drepe! Eg skal drepe!

Egetøff og hard! Eg har mange med meg! Eg skal drepe! DREEPEEEEEÆÆÆ! EG SKAL DRÆÆÆPÆÆÆ!

ÆÆÆÆÆH!!!!»

Heftet, 7800 kr.

Jan Blørstad:

Jeg Ecce Homo

Roman om ung, kristen gutt med babyface som ikke har noen venner og som tilbringer hele livet hjemme hos mor hvor han spiller piano for henne hele tiden. Men under overflaten bobler tanker og ideer om rå porno, voldtektsfantasier og gammeltestamentlig råskap generelt. Narratologisk konstruert rundt forfatterens ekstreme forsøk på å kontinuerlig være flink og briljant. Innbundet kr. 9

Ingvar Ambjørnsen:

Når Ingenting Møter Veggen

Meta-litterær og seriøs dybderoman om en kommode i et fastfrost varelager som forelsker seg i en antikk stol. Innb. kr. 100 00

Anne Otterholm: Etter Kuken

Her har forfatteren skrevet bok om fitta si. Handler om gammel kjerring i 40-årene i mid-life crisis som vil ta igjen all knullinga hun ikke fikk på det overvoksne, snerpete og puritanske

80-tallet.

Inga Bostad:

Mitt Handicappede Barn

Fortelling om sugende karrierejeger fra overklassen, desperat opptatt av status og prestisje. Men som de fleste overklassebimboer er vedkommende full av svake innavlsgener med dertil resultat. Med boken medfølger banjo. Kr. 50 øre.

5. Den sedvanlige småborgerlige høypretestantiske potetplukkende moralistiske tvangstrøya av selvhøytidelig A4-krimlitteratur

Jon Michelet:

Når Ræven Bæsjer I Ulvehiet

Spennende krimroman om bosniske leisoldater som deltar i et komplott med CIA som planter AIDS-virus hos vegetarianere i Sør-Sudan hvor det hele ender i et cappucino-klimaks med latin-amerikanske elskerinner i Castrofisert solnedgang. kr. 2000

Anne Holt:

Nattens Kropp, Dagens Ånd

Spennende krimroman om den kvinnelige privatdetektiv Unni Musstad som etterforsker hvordan lesbiske politietterforskere ved Majorstua politikammer blir likvidert, en etter en. En hemmelig utbrytergruppe fra P.S.T. "rensker ut" internt i rekkene og Mustad blir involvert i en dommedagsekt bestående av pensjonerte og selvkasterte politimenn som overlever ved å begå kannibalistiske rituelle gruppevoldtekter av lesbiske politikvinner. Men dette er bare begynnelsen på det edderkoppnettet av allianser og konspirasjoner lesbiske politikvinner står overfor... kr. 50 000

Karin Fossum: Pedo Alfredo I Stedet Møter Arildo Dildo

Den norske krimdronningen Karin Fossum har her gitt seg western-genren i vold: Vill Vest anno 1870: Den pedofile cowboyen Pedo Alfredo er en blakk byttejeger og desperado som rir inn i solnedgangen på sin shetlandspenny som han tror er en barnehest. I New Mexico treffer han Billy The Kid som Pedo Alfredo med en gang setter seg til å forføre. Men den mindreårige Billy The Kid har en porno-mentor: Arildo Dildo, som prøver å rydde Pedo Alfredo av veien. En spenningsfylt blanding av alle-menn-er-svin-filosofien koblet med ridsriktig overgrepsfrykt. Kr. 1 million!

Geir Levi Nilsen

OSLO 2040

Jeg pakket alt ferdig før jeg la meg i går kveld. Klokken drar meg mykt ut av søvnen med pulserende lysglimt 08 30, mandag 16. juli 2040. Har fått innkalling til det årlige rapportmøtet i Uttrykksdepartementet.

Ser igjennom dokumentkofferten. Alt er der. Minnepennen med 2 terabytes som inneholder samtlige uttrykk gjennom de siste fem årene, fire redigerte videoer, heftet med håndskrevne tekster og de digitale trykkene. Jeg var i den første puljen som skulle levere tilbake refleksjoner over det å leve i Norge. For dette mottar jeg et godt tillegg til borgerlønnen som alle blir lønnet med. Avtalen går ut på å skildre livet, omgivelser og annet ved hjelp av video, tekst, stills etc. Rammene er frie, men materialet skal bli statlig eiendom. Vi var 10 000 i første pulje i 2035, geografisk utvalgte for å dekke hele den norske stat. Vi ble funnet gjennom barneomsorgs-, skole- og studieverkets rapportering om at vi passet inn i dette prosjektet. De har visst planer med materialet som blir samlet, men intet er foreløpig blitt oss fortalt. Uttrykksdepartementet ble opprettet for dem med kreativt tillegg til borgerlønnen. I år er det 50 000 nye som kommer inn under ordningen og da er vi nærmere 300 000 som dokumenterer våre liv i alle krier og kroker i vårt langstrakte landområde.

Jeg er 35 år gammel og bor i Oslo på Skillebekk. Dette har alltid vært en idyllisk del av byen der den ligger ved den innerste fliken av Oslofjorden. Ingen problemer med vannstanden her. Det stemte som de sa, landet har steget i takt med verdenshavene og vi går fremdeles tørrskodd i Oslo.

Det er en forbausende behagelig dag i juli, ikke den kvelende varmen som har tyngt byen de siste månedene. Det er som en klam hånd har løsnet grepet. Jeg vandrer opp mot Solli plass og tenner en drømmerøyk på veien.

Statshamp fra Jæren av beste klasse dyrket av de nederlandske bøndene som kom hit i horder da dikene brast. NordicLight regnes som den beste marihuanaen som dyrkes i Europa for tiden.

Den milde sommerdagen virker bedre og bedre, dette må være min dag. I den positive beruselsen glemmer jeg meg og kaster sneipen på fortauet. Selvfølgelig blir jeg oppdaget av det talende overvåkningskameraet som ser alt som skjer på Solli plass. Det står der den vakre blodbøken en gang sto. Treet ble hugget under store protester i 2025 da det skulle monteres over 50 000 kameraer i byen, 10 000 av dem med tale.

Det mangehodete kameraet rager høyere enn det vakre treet som en gang levde her. Jeg var med i opptøyene for å redde treet, men det nyttet ikke. Byens

borgere var redde etter de to terrorbombene som gikk av i julen 2023. Midt i julerushet smalt det, den ene inne i Oslo City den andre i Byporten. Over tretti døde og hundrevis ble skadet. Ingen påtok seg ansvaret for udåden og man fant aldri ut hvem som sto bak. Frykten hadde spredt seg, folk godtok den massive utbyggingen av overvåkningskameraer.

Ett av hodene på metallmonsteret har tatt meg på fersken. En intens rød lysstråle treffer sneipen: Forsøpling er forbudt. Plukk opp sneipen og kast den i nærmeste kommunale søplekasse! Du vil høre fra oss, lyder moderstemmen metallisk.

Jeg må bare gjøre som hun sier. Tar opp sneipen og kaster den i en kasse som kameraet også ser. Ingen kommentar derfra, nå er et annet hode på monsteret opptatt med en fotgjenger som går på gult lys. De ser og hører alt, men lar oss leve noenlunde fritt bare vi gjør det privat. I fellesrommet skal reglene følges.

Møtet er i Storgaten, jeg har god tid og fortsetter vandringen ned mot byen. Passerer Ungdomsdepartementet som har flyttet inn i USAs tidligere ambassade. Alle sperringer er tatt bort, det er gress hvor det tidligere var grå betong. Lekestativer og husker er satt opp for de minste, og flere av dem er i gang med å huske eller klatre i klatrestativene. Med

Mengder av potensielle poeter og andre kunstnere gikk rundt med døde øyne og tamme hjerter.

de flotte dekorasjonene kunstnergruppa Blitzart har laget fremstår bygningen både innbydende og åpen. Den er blitt vakkert, forskjellige typer marmor er felt inn som graffiti-mønstre i den mørke og dystre fasaden. Jeg husker da USA hadde ambassade der. Jeg var seks eller syv år gammel, da var bygningen både truende og mektig, alltid beskyttet av bevæpnede vakter.

Den fargerike skulpturen av dronning Mette Marit ved inngangen ser flott ut der den står som en beskytter av Ungdomsdepartementet. Det var mye på grunn av dronningen at planen om de kreative puljene ble virkeliggjort. Hun var også en sterk pådriver for at ungdommene skulle få sitt eget departement. Bygningen ble åpnet av dronningen selv på hennes 50 årsdag i 2025.

En magnetdrevet trikk glir lydløst forbi. Kineserne fikser det meste, det var en lettelse for Oslo da de kinesiske trikkene kom i 2020. De små bybilene summer med sine hybrider eller elektriske motorer, alle fra Kina selvfølgelig. Forholdet er godt mellom den norske stat og Kina. Da vi løste problemet

med forurensning fra kullkraftverk med den geniale og enkle teknologien fra NorClean, fikk vi en høy stjerne. India nøt også godt av dette i det gigantiske samarbeidsprosjektet for å gi India ren energi. Vi er fremdeles utenfor Den Europeiske Union, men i tett samarbeid med Kina og India. Samarbeidet går ut på å utvikle en eksempelstat for fremtiden. Jeg klager ikke, det er som livet går på skinner.

AD/HD-rehab lyser det blinkende på toppen av Hjertedepartementets terapiserter. Atter et godt tiltak tenker jeg. På begynnelsen av tyvetallet merket kunstakademier, forlag og formings-skoler en dramatisk nedgang i talenter. Ingen nye stemmer, liten fantasi og stagnasjon i alle kunstneriske uttrykk. Det ble et sjokk for Helsedepartementet. Svært mange av de unge som ble medisiner mot AD/HD på begynnelsen av århundret viste seg å være de som skulle ha brakt den kreative arven videre. Mengder av potensielle poeter og andre kunstnere gikk rundt med døde øyne og tamme hjerter. Ofrene for metadon også. Motgiften mot forflatningen av det norske sjelsliv viste seg å være milde doser med ekstrakter fra Spissfleinsopp. Ørsmå mengder blandet i DNA-kodete medikamenter tilpasset hver enkelt gjorde underverker og kunstnerne ble lokket tilbake og reddet i havn. Jeg har som de fleste gått gjennom rednings-

programmet. Da jeg begynte på skolen i 2011 stappet de medisiner i over 60 % av elevene. Horder av metadonbrukere drev rundt i gatene på den tiden, men de ble også etter hvert fanget opp av den nye og myke politikken. Den norske stat var så søkkrik at den tok seg råd til å bringe hjertet inn i institusjonene.

Nå er det ikke lenger underbetalt eller underbemannet i helsesektoren, staten og det private næringsliv investerer villig i pleie og omsorg. Borgerlønnen har ført til en mykere by, folk bryr seg om hverandre. De unge har gjennom empatifaget lært seg å føle omsorg for andre, spesielt for de små og de gamle. Da våre sykehus og gamlehjem ble bemannet av maldivere, kom det noe nytt og hjertelig inn i landet vårt. De kom hit etter den internasjonale redningsaksjonen i 2015 som reddet folket på øyriket som forsvant i havet. Vi så fortvilelsen og håpløsheten på veggskjermene, det var som om vi selv sank ned i bølgene. Allerede i 2010 ble det etablert norske skoler på Maldivene. Vi var godt forbedret da katastrofen skjedde. Vi tok inn 100 000 av de 700 000 som trengte nytt

land, de har beriket oss.

De danser i tredje etasje på AD/HD-rehabsenteret. Her går terapi og uttrykk hånd i hånd. Man må ha et språk, et uttrykk ellers eksploderer man, sa en venn av meg. Jeg kan si meg enig. I de andre etasjene er det atelierer, øvingsrom for band, radio- og tv-studio og grupperom. En superlekeplass sponset av staten og det private næringsliv.

Jeg går forbi det lille Hindutempelet i Jonas Gahr Støres park mellom Nasjonalteateret og Wergelandsatuen. Den hellige sadhuen er i ferd med å gjøre sitt formiddagsritual. Bålet brenner som det alltid gjør. Han står der kun ikledd et lendeklede og med kroppen innsmurt i aske. Han blåser i konkylien, retter blikket mot himmelen og fremmer bønner til myriader av hinduistiske guder. Det er total religionsfrihet nå. Da moskeene kom måtte det selvfølgelig komme noen hindutempler også. Takket være den flerreligiøse regjeringen og en helseminister som er hindu har det endelig begynt å skje saker og ting i gamlelandet.

De er her i dag også, de gamle på tur med barna. Det vibrerer av harmoni i byens hovedgate. Gamlehjemmene bygges som hjerteformede bygg rundt barnehagene nå for tiden. Man fant ut at de gamle ble en tapt ressurs i det foreldete systemet. Empatidepartementet ble opprettet i 2014 og empatifaget, som ble innført i barnehager, grunnskolen og videregående i 2015, har begynt å vise seg i praksis.

Bruken av meditasjon og berøring allerede fra barnehagen har gjort underverker. Barn som var vannskjøttet eller misbrukt ble raskt oppdaget, total familierapi ble satt i gang og nå ser vi virkningene. Jeg føler meg som onkel til de barn jeg møter, vi er alle i slekt. Sentrum er fri for trafikk og det er blitt plass til barna, fremtidens bærere. Det er idyllisk å se småfolket lytte til de gamle. De sitter i grupper rundt gamle menn og kvinner som forteller historier eller synger sanger. Noen av de gamle leker med barna i bassenget, og rundt er de gule englene som passer på.

De gule englene er folk under utdanning i Helse- og Hjertehøyskolene, alltid kledd i gule klær. Både i barnehagene, grunnskolen, videregående og helse og hjerteskolene står empati og medmenneskelighet i fokus. Med det nye systemet har man klart å bryte ned skillene mellom generasjonene. Da jeg var ti år så jeg nesten aldri de eldre, de var stuet bort. Som femtenåring fikk jeg ansvaret for en gammel mann som bodde i nærheten av skolen. Møtene mellom oss i de tre årene jeg var hans støttekontakt er varme minner. Jeg hjalp ham med det praktiske. Kjøpte inn mat og lagde deilige måltider som jeg hadde lært på skolen. Retter fra all verdens

Blodbøken på Solli plass i 2010, funnet i den gamles arkiv. Treet måtte vike plassen for det mangelodete overvåkningskameraet i 2025.

himmelstrøk. Han var 70 år og klarte det meste selv, men var uten familie. De er det mange av nå, jeg var der hvis det var noe han trengte.

Han fortalte meg hvordan det var før da de fleste avvik ble kriminalisert. Hvordan de unge som valgte noe annet enn den bevissthetsdrepende alkoholen å ruse seg på ble kjeppjaget og forfulgt som en pariakaste. Denne forfølgelsen og kriminaliseringen av de mest søkende i vår folkegruppe skjedde helt fra 1960-tallet og frem til det store empatiprojektet ble satt i gang i 2010. Forbudet mot kjøp av sex i slutten av det gamle systemet førte til pervertering av hele gledesindustrien. Tunge kriminelle grupper tok over markedet og flyttet det inn i lukkede rom. Det fikk katastrofale følger, jentene ble yngre og yngre, kundene fikk mer og mer perverterte ønsker.

De fleste bodde alene på den tiden og hadde sjeldent hudkontakt. Folk levde rundt skjermene sine, de fikk mekaniske utløp for følelser og behov. Daglig lammet de sin bevissthet med alkohol. Rett før reformene var det en stor økning av grove voldtekter med maskerte voldtektsmenn som aldri ble oppklart.

Men den gamle fikk et varmt uttrykk når han snakket om det som skjedde globalt på den tiden. De globale konsertene, skolegang basert på menneskerettighetene for alle nye verdensborgere. De oppsveivbare lapptoppene ble gitt til hver eneste ny verdensborger i 5 års gave.

Dag for dag spredte det seg en planetær bevissthet. Menneskene var passasjerer på romskipet Jorden, det snek seg inn en ærbødighet i forhold til det å være med på denne kosmiske reisen. Mikrofinanssystemene som ga verdens fattige kvinner en ny plattform,

spredte seg og fungerte i alle avkroker på vår dyrebare planet. Sterke kvinnebevegelser vokste frem i de ferske demokratiene. Stolte kvinner som reiste seg, mørkemennene ble avslørt og blottlagt for en hel verden. En sterk vekst av globale forbrukerorganisasjoner via det globale nettet. Kundene bevisstgjorde hverandre. De multinasjonale selskapene ble tvunget til å bli sosiale. Ingen forbruker kjøpte lenger varer uten det grønne merket. Nå er de med på å bygge opp infrastruktur, sko-

Atter en omfavnelse, jeg bøyer knærne litt og lar energiene strømme fritt.

ler for arbeidernes barn ol i områdene hvor de produserer sine varer.

Jeg begynte på skolen i 2011. Når jeg ser tilbake var det som hele menneskeheten begynte på skolen sammen med meg. Med orkaner, oversvømmelser og kraftige jordskjelv, viste planeten seg fra en skremmende side. Vi så bilder av tusener i Afrika på søken etter vann vandrende gjennom uttørkede landskap, det var som om Moder Jord presset oss til å bry oss om hverandre. Her langt oppe i nord var vi relativt heldige, vi opplevde for det meste kavalkaden av katastrofene på veggskjermene. Døgnet rundt kom det inn bilder og lyd av lidelse og en natur som gjorde opprør. Så katastrofalt at militæret etter hvert måtte settes inn. Våpnene ble lagt ned, hærer som tidligere kjempet mot hverandre sto nå side om side for å redde menneskeheten. Gripene bilder av kinesiske, nordamerikanske, koreanske og japanske marinetropper som sammen, skulder til skulder, utførte den fantastiske redningsaksjonen da

Maldivene sank i havet. Verden jublet.

Plutselig ser jeg henne, kvinnen som gir meg nærhet. Merkelig, hun er kledd i en gul engletrøye. Jeg visste ikke at hun jobbet innenfor hjerte- og omsorgssektoren. Hun får øye på meg og smiler. Hun omfavner meg, vi gir hverandre en god og lang klem, god serotonin og doppelaminbringende nærhet. Hun forteller at hun jobber med barnepass. Hun forbereder seg, det er like før hun selv bør motta en ny verdensborger. Hun er

et par år yngre enn meg, men er allerede litt sent ute. De liker ikke at kvinnene får sitt førstefødte barn etter fylte 27.

- De har gitt meg dispensasjon, om ett år skal jeg ta imot en. Jeg kommer og besøker deg i kveld hvis det passer. Gjerne det, sier jeg, skal vi si ved åtte-tiden? Hun nikker. Vi gir hverandre en god klem før våre veier skilles. Jeg ser henne vandre bort med en gruppe barn.

Vi nærmer oss 10 milliarder sjeler på planeten nå. Det merkes, det er som hvert bankende hjerte og hver sansende hjerne er med på å høyne nivået. Det Globale Råds mål er 12 milliarder, like mange som det er hjerneceller i den menneskelige hjerne. Da først blir vi planetære. Horrorscenene fra den gamle verden med kriger, sult, fattigdom og fortvilelse er en saga blott. Naturkatastrofene, som traff alle kontinenter og alle religiøse grupperinger, tvang menneskeheten på knærne og inn i et samarbeid vi ikke ante kunne

skje. Kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister og ateister møttes på høyeste plan og priset mangfoldet. Seremonien ble vist over hele planeten. Jeg husker det som om det var i går, selv om det er over ti år siden. Hver eneste verdensborger blir mottatt med mykhet og ærbødighet nå.

Iriskameraet pulserer med en myk lysstråle og gransker mitt høyre øye.

- Velkommen til avtalt møte i Uttrykksdepartementet, sier den velkjente moderstemmen. Den solide metall døren glir lydløst opp, jeg går inn i resepsjonen. En smilende ung kvinne ønsker meg fysisk velkommen, hun er en superblanding av gener fra nord, syd, øst og vest. Atter en lang klem og et rush av den gode og myke følelsen av å være i en kropp.

Den gamle fortalte meg at slikt var helt utenkelig i det gamle systemet. Da var det avstand og i høyden et håndtrykk. Nærhet var ofte bare basert på seksualitet. Det er godt at de har funnet ut hvor viktig disse stadige dosene av myk og helbredende nærhet er.

Jeg ser inn i mørke øyne omkranset av gylden hud, hun ser vennlig på meg og sier:

- Dette er et litt spesielt møte, i dag skal du få vite hva opptakene og uttrykkene skal brukes til. Ta heisen opp i fjortende etasje, møtet begynner om fem minutter.

Atter en omfavnelse, jeg bøyer knærne litt og lar energiene strømme fritt. Vi føler prikking i huden før vi avslutter. Hun er vakker og klemmer som en gudinne. Vi smiler til hverandre før jeg går mot heisen. Heisen venter på meg med åpen dør. Den vet hvor jeg skal og glir summende oppover. Utsikten fra denne heisen er velkjent. Jeg ser Oslo ved den glitrende fjorden. Menneskene beveger seg rolig, i dag viser byen seg fra sin beste side. Himmelhvelvingen er dekorert med de vakreste skyer, og byen ser nesten ut som et smykkeskrin. Operabygget har endelig kommet til rette. Alle bygningene som skjulte det ble revet og nå ser man den vakre fjorden. Nå er det helheten som teller, ikke kortsiktige profittensyn.

Jeg glemte å nevne det, men dette er en stor dag for menneskeheten.

Akkurat i dette øyeblikk er den første store lasten med Helium 3 på vei fra Månen. De Pan-Koreanske statene har drevet gruvedriften og vist et samarbeid og en oppfinnsomhet som har forbauset verden. De har samlet inn materialet hvor Helium 3 er blitt lagret i milliarder av år. Denne magiske gassen som blir slynget ut fra Solen som ikke når oss på grunn av atmosfæren, er blitt lagret på vår kjære Måne. Helium 3 er hva vi trenger for å løse energiproblemet en gang for alle. Fusjonsreaktorene står klare, og vi er på vei inn i en fremtid med overflod av ren og ufarlig energi. Heisen sakker ned og dørene glir opp, jeg entrer fjortende etasje.

Foto og tekst: Harald Medbøe
Fortsettes i neste nummer

Trenger du spenn?

Drikk litt vaksine av den typen norske barn vaksineres med - og du kan innkassere over en halv million kroner...!

Jock Doubleday, direktør for non-profit-selskapet Natural Woman, Natural Man, Inc. i California, har tilbydt over \$85000 til den første legen eller sjefen for et farmasiselskap som offentlig drikker en miks av standard vaksinetilsetningsstoffer.

Tilsetningene vil være de samme som de i vaksiner anbefalt for 6-åringer ifølge U.S. Centers for Disease Control and Prevention (CDC) sine retningslinjer, og dosen vil bli kalibrert etter kroppsvekt. Det ville inkludere, men ikke være begrenset til:

Thimerosal (fra kvikksølv)

Ethylene glycol (antifrostvæske)

Phenol (et desinfiserende fargemiddel)

Aluminum

Benzethonium chloride (desinfiserende)

Formaldehyde (konserveringsmiddel og desinfiserende)

1. august 2007 er tilbudet på \$90 000, og det øker med \$5000 hver måned til noen aksepterer tilbudet.

Utdrag fra Dr. Mercolas kommentar:

Ikke overraskende har tilbudet vært på bordet siden 2001, men ingen har vært villig til å drikke denne giftige kjemiske cocktailen – unntatt barna som uskyldig tar deres rutinemessige vaksinasjoner. Med det gjennomsnittlige studielånet for medisinstudenter – nå godt over \$100 000, ville det kanskje ha vært naturlig å forvente at en eller annen lege ville ha prøvd å motta disse pengene for å betale studielånet sitt raskere, men på de seks årene tilbudet har vart, har altså ikke én eneste lege meldt seg. Kanskje greit å ha i tankene når poden innkalles til vaksinerings? (Forlang å få vite hva vaksinen inneholder, og send den til info@fritthelsevalg.no så skal vi gi deg analysen – LK anm.).

I tillegg til vaksinetilsetningene listet opp over, kan andre inkludere ammoniumsulfat, amfotericin B, griseblod, kaninhjerne, apenyre med mer. For dybdeinfo om disse stoffene, burde et googlesøk gi svar på det vesentligste.

For å lese hele artikkelen gå til Mercola.com:

<http://articles.mercola.com/sites/articles/archive/2007/07/19/75-000-offered-for-md-to-publicly-drink-vaccine-additives.aspx>

Lars Klette
Fritt Helsevalg

Festivalkongen Tudor Lakatos

Gateavisas venn Tudor Lakatos gjorde stor lykke på Alo-festivalen i Lofoten.

Det følgende er sakset og forkortet fra Lofotposten nett 05.08.2007. (Skrevet av Kirsti Falch-Nilsen):

Det tok helt av da en bryllupssanger fra Romania entret scenen under Alo-festivalen på Fredvang fredag kveld.

Tudor Lakatos er stor stjerne i hjemlandet Romania. Mye tyder på at han nå er det i Lofoten også. På sin ufattelig sjarmerende, og relativt dårlige engelsk, bergtok han publikum fra scenen inne i gamle Fredvang skole.

- Elvis halvt sigøyner

Lakatos tolket Elvis sine låter på skikkelig sigøynervis.

- Elvis var halvt sigøyner. Veldig mye tyder i alle fall på det, selv om ingenting er bevist. Moren hans reiste rundt og opptådte, og var helt mørk. Akkurat som vi sigøynere, sier Lakatos. Han har vært fan av kongen fra Memphis siden 16-års alderen, derfor synes han det var naturlig å framføre sangene hans.

- Synger han på norsk, eller?, spør Keith Debono Stanmore fra Malta. Han hadde reist til Lofoten sammen med en kompis, for å oppleve kjæresten Carina Tetlie sitt hjemsted.

- For dem er Alo den største happeningen her, forteller Leknesjenta Tetlie.

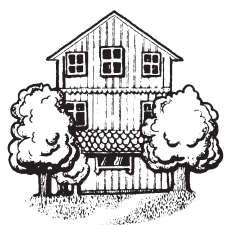
Danset med publikum

Don't you step on my gipsy shoes, kom det fra scenen, mens publikum danset som om de aldri hadde gjort noe annet før.

Lakatos kunne ikke dy seg, og hoppet ned fra scenen mens han både spilte gitar og danset sammen med elleville tilskuere. Rett og slett et ubetalelig øyeblikk.

- Publikum måtte bare varmes skikkelig opp først, men så gikk det jo bra, sa en svett og fornøyd Tudor Lakatos etter konserten.

Spisestedet vegetarcafé

**Man-ons: 14-21
Tor & fre: 14-20**

**Hjelmsgate 3
0355 OSLO**

Sommeren 2007
Kjelling - Mønstre - Nylingsen - Inntil - Vennet -
Sjoring - Dønnen - Stille - Camilla - Kall - Venn
Nytt nummer etter 30 år!
<http://vindheim.net/vannbaereren>

BOK@FEEN JAAP
VAN HUYSMANN'S MINDE

★frihetlig litteratur★

Norges beste utvalg i anarkistisk og frihetlig sosialistisk litteratur

**Mandag – fredag 14-19
Hjelms gate 3 - 0355 Oslo**

jaap.frihetlig.org

Bygdedyret

Det er ingen skadedyr på bygdene som er mer skadelig for alt liv og framgang enn Bygdedyret. Det unner ingen å lykkes, og vil at alt og alle skal gå i samme middelmådige takt som det selv.

Helt siden dikteren Tor Jonsson avslørte bygdedyret, har det herjet land og strand, og ødelagt for mangfold, liv og framgang. Bygdedyret er den største årsak til menneskelig fornedrelse og forfall på bygdene, ja, det er endog skyld i selvmord og mere til. Slik makt har Bygdedyret, at det får ordførere og rådmenn til å tie som lydige lam. Ingen har slik en evne til å få ellers skarpskodde tunger til å tie som Bygdedyret, den "sanne ordfører" i mang en småby og bygd. Altfor mange følger seg slik Hans Børli skildrer det:

"Lille mann -

livet ditt er

en snegl som kryper over riksveien mellom hvesende bilhjul under en fraflyttet himmel."

Skal vi fortsatt ha det slik, i Gildeskål, i Beiarn og andre bygder der Bygdedyret herjer og fordriver folk man kunne trenge vekk fra bygdene? Nei og atter nei! Det er med Bygdedyret som med troll. De sprekker når sola og lyset skinner på dem. De trives nemlig best i mørket og vil helst ikke vise ansikt.. Kjære medmennesker på bygdene: Kunne vi ikke heller legge oss diktet til Andre Bjerke på minne og støtte hverandre og dyrke mangfoldet? Han skriver:

"Du fødtes i en muderet andedam og du var hele slektens sorg og skam. De ropte med en og samme tunge:

"Du store Gud! Det er en vanskapt unge! Så hvit og rar og stygg - Nei, kjære vene. Tenk vi som ellers alltid er så pene!

Enhver som er oss lik og vil oss ligne, ham skal vi både verne og velsigne.

Men er man annerledes - rent ut sagt: Fortjener man vår dypeste forakt.

Og slik en bytting bør jo snarest tape sin aktelse i andebyborgerskapet!

Ja, ikke sant? Det er vår rett å klandre enhver som ikke er som alle andre?

Javel, det er en skjebne vi kjenner.

Den frie fugl som fødtes mellom ender.

Det er vel ikke rart at folk fordømmer et vesen som er født med flyvedrømmer? Men når det blir for trangt i andedammen, da letter du en morgesntund på vingen, og rett for nebbet på dem alle sammen går du til værs fra hele andedammen - du lar dem tro og mene hva de lyster, og suser bort mot fjerne sommerkyster!

Akk, hvordan skulle andedammen ane: Din hemmelighet - var den at du er svane! Og hvordan skulle ender kunne kjenne at nettopp slik bør eventyret ende?"

Fortsatt god sommer der mangfoldet i bygde-Norge får leve og blomstre!

Arnstein Vada

DENNE KAN BLI DIN!

OM DU SELGER ETT - 1 - ENESTE
NUMMER AV

GATEØVISA

.....

Gateavisa er ikke bare for Oslo-folk. Hvor enn du bor i landet, trenger vi DEG som gateselger! Send en epost til gateavisa@gateavisa.no, så får du en prøvepakke tilsendt gratis og portofritt!

Selg Gateavisa og bli rik! Gateavisa er Norges eldste lengstlevende anarkist-magasin.

Møt opp i Hjelmsgate 3 og hent så mange aviser du vil ha. Dealen er at du betaler 10 kr pr avis, og selger dem videre for 25 kr - altså med en fortjeneste på 150%!

Det kan fort bli en del hundrelapper på en kveld.

Alle som er tvangs-
sendt til kost og losji
på statens regning,
får tilsendt Gateavisa
gratis. Send oss et
brev eller en epost
med soningsadresse
og hvor lenge du må
sitte der.

Kritikerrost skildring!

En reise i bilder og ord inn i de rumenske sigøynernes hverdag og tradisjoner.

Harald Medboes bok er som et fargerikt smykke i vår grå og konforme norske hverdag.

Medbø tar mange situasjoner på kornet både med penn og kameralinse. Resultatet er ei særdeles lesverdig billedbok som både er konfekt for øyet og en glede for sjela.

- anmeldelse i Antirasisten 3/06

Kjøp boka fra oss til nedsatt pris: kun 250,- inkludert porto!

Hvor kan jeg få tak i Gateavisa?

Gateavisa selges i Narvesen og på Ark Bokhandel over hele landet. Dessverre er det ikke alltid det lokale utsalget er framsynt nok til å ha avvikernes organ på hylla. Dersom du henger deg på betjeningen bestiller de nok likevel blekka for deg. Gi aldri opp!

Spør gjerne etter Gateavisa hver gang du er inne på Narvesen, Ark eller et lokalt bibliotek hvor som helst i landet. Slik er du med på å spre vårt glade budskap til nye krinker og kroker av tilværelsen, og blir med det en fødselshjelper for anarkiet i Noreg.

Gateavisa selges dessuten på følgende steder i Oslo: Tronsmo, Scorpius, Shangri-La, Akademika (Blindern), Comix (St. Hanshaugen), Blitz-kaféen og Humla (Hausmania), samt på Ivar Matlaus Bokkafé i Trondheim. God fordøyelse!

Gateavisas superselger Jason er fremdeles å se på gatene. Han hopper og danser og fjonger seg, nå ikke bare i Oslo, men rett som det er i andre byer landet rundt. Ser du denne fargerike skikkelsen komme din vei, er Gateavisas ånd ikke langt unna. Hvem vet, kanskje du selv blir grepet av ånden og blir en av våre vitner; en gateselger med galskap i blikket? Jason er for tida ute med en samle-EP hvis tittel oppsummerer hans livsfilosofi: "I Got Sex On My Mind". Fem av Jasons beste låter spilt inn med fem ulike band. Artistnavnet, dvs.

Jasons alter ego på denne EP-en, "Papillon 11", henviser til da Jason satt i iransk fengsel som ca. 11-åring, hvor (idéen om) Bruce Lee hjalp ham til å utholde lemlestelse og fornædning. Siden den gang har han levd for frihet og rock'n'roll ved tilværelsens grenser. Sufimystikk og tantra-sex har etter hvert tatt over for Bruce Lees voldseffekter som Jasons vitalitetsreservoar. Larven har blitt sommerfugl. Ser du ham på gata er det bare å rope ut, så er han intenst tilstedeværende i ditt livsrom med det samme. Ned med Ayatollahen, leve Papillon 11! Leve sex, frihet og rock'n'roll!

Abonnement!

Med et abonnement går du ikke glipp av et eneste nummer, og får dem levert rett hjem i postkassa av en kjekk, uniformert utsending fra Staten.

6 nr.: kr. 130,-
10 nr.: kr. 200,-
20 nr.: kr. 350,-

Gatepakka!

50 tidligere Gateavisa, unike samlerobjekter som fremdeles er like aktuelle, for bare kr. 500! Hundrevis av sider, fra 35 år med undergravende ideer og avvikende underholdning.

Vi lover deg, du vil aldri bli den samme igjen etter disse!

For å unngå at Posten forsyner seg for grovt av din og vår lommebok, bestiller du ved å betale inn på vår konto **0540.08.85615**. Vi slipper returporto for pakker som ikke hentes, du slipper oppkravsgebyret – og dessuten betaler vi hele den svinedyre porto for deg!

Husk å skrive på giroen hva du betaler for, og tydelig avsender!

Mer til deg, mer til oss: garantert gevinst!

Legal graffiti fra Wroclaw, 2007

Bydelspolitikere i Oslo brukte masse tid, betalt av oss, på en negativ og fantasiløs måte da de debatterte graffitiveggen på kulturhuset Hausmania. Veggen skulle forbys selv om den ligger i bakgården til dette nye og spirende kulturhuset. Vår kjære by er i ferd med å bli tagget ned, kanskje fordi det ikke finnes legale steder å utøve denne urbane kunstformen på.

Se mot Wroclaw, den tredje største byen i Polen, her har politikerne gått i dialog med de urbane kunstnerne og gitt dem oppdrag. Kjedelige betongkonstruksjoner gjøres om til fargerike moderne og urbane uttrykk. Wroclaw bærer lite preg av uønsket tagging, samarbeid og dialog virker bedre enn den norske forbudslinjen.

Tekst og foto: Harald Medbøe